ARMAND SPERLEA

GRAMMII

Pe marginea prăpastiei

sf

Editura GORDIAN
Timişoara, 2004

Armand Sperlea
Grammii

Volumul I – Pe marginea prăpastiei

Debutând spectaculos cu romanul „Rebeliunea” (Editura Eurostampa. Timişoara, 2003), tânărul prozator Armand Sperlea îşi continuă, tenace şi orgolios, periplul narativ cu o altă lucrare de factură SF, intitulată „Grammii”, o trilogie constituită din volumele: „Pe marginea prăpastiei”, „Cultul amintirilor” şi „Medalia Ororilor”. La fel ca în cartea precedentă, Armand Sperlea apelează cu succes la formula luxuriantă a romanului, ceea ce-i permite etalarea unei ample palete de convenţii şi semnificaţii, care să asigure demersului său o finalitate estetică certă. Recuzita SF, utilizată adesea ostentativ şi redundant de unii autori, este folosită, de data aceasta, spre a intermedia accesul cititorului la o problematică esenţială, din care se degajă, persistent şi emblematic, o paradigmă etică definitorie. Angrenaţi în conflicte ireconciliabile pentru putere sau animaţi de mitul efervescent al originii, eroii lui Armand Sperlea ilustrează, de fiecare dată, ipostaze bipolare ale unei umanităţi dramatice şi convulsive: eroism şi laşitate, iubire şi trădare, credinţă şi renegare, primatul legalităţii şi riscul haosului moral. Construit pe paliere narative şi psihologice multiple, romanul „Grammii” este, în fond, o „poveste” despre o lume ciudat de reală, bântuită de exaltări violente şi angoase la fel de puternice, o lume în care Erik şi Alana reeditează, într-un spaţiu şi timp al virtualităţii absolute, mitul cuplului primordial. Noul roman al lui Armand Sperlea dovedeşte că autorul ştie să construiască situaţii şi personaje verosimile, cu o remarcabilă artă a dozării detaliilor. Dialogurile sunt alerte şi credibile, iar nuanţările de ordin psihologic aduc un plus de substanţă întregului edificiu epic. Impozant prin arhitectură şi modern prin scriitura de o frapantă acurateţe şi siguranţă, romanul „Grammii” are toate şansele să devină o lucrare de referinţă în literatura SF a momentului.

Prof. Geo Galetaru
Membru al Uniunii Scriitorilor din România

http://armandsperlea.wordpress.com/grammii-pe-marginea-prapastiei/

Prolog

Bărbatul îşi aruncă haina pe cuier, dar, ca de fiecare dată, constată că aceasta nu se agăţase ci căzuse. Cu o doză măsurată de amuzament, îşi spuse că va trebui să se dezobişnuiască de acest obicei, deoarece, în loc să o agaţe, trebuia să se aplece după ea de fiecare dată. De cinci ani, zi de zi, de câte ori intra pe uşă, încerca figura. Reuşise de foarte puţine ori, iar aceste reuşite se datorau norocului. Pe masa de lângă cuier zăcea un plic, corespondenţa palpabilă. O singură persoană îi trimitea scrisori pe hârtie, reţelele de calculatoare constituind baza corespondenţei. Regulat, în fiecare săptămână, primea o scrisoare. Nu era mare lucru, poveşti insipide şi răspunsul la mutarea sa precedentă la şah. Înaintă până în prima cameră, unde era instalată o masă de şah cu piese imense. Partida era pe sfârşite, iar el intuise deja de două săptămâni că o va pierde. Mai lipsea o singură mutare. Regina trebuia să se interpună între pionul său şi rege. Ştia că nu mai avea nicio şansă. La un scor de patru la patru, aceasta era partida decisivă. Aşa conveniseră de la bun început. Nici măcar nu deschise plicul. Se aşeză pe fotoliu şi privi înciudat tabla.

— Bătrân încăpăţânat, dacă ştiam că eşti atât de bun la şah, nici n-aş fi vrut să aud de tine. Am cheltuit o cincime din salariul meu, numai ca să-ţi satisfac poftele şi să îţi răspund prin corespondenţă poştală, atât de costisitoare şi demodată.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi privi tavanul, zâmbind:

— 42 de credite într-o lună, pentru patru foi şi patru plicuri. Trei ani de salariu şi, totuşi, tu ai fost prea ocupat să ne întâlnim!

Se întinse şi luă plicul de pe marginea mesei de şah. Începu să tragă de o margine.

— Îţi voi cere înapoi toţi banii pe care i-am cheltuit pe acest capriciu. Nu te voi lăsa să mă învingi!

Scoase foaia de hârtie şi o despături, aşteptându-se să vadă scrisul mic şi ordonat al bătrânului. În loc de aceasta, descoperi o foaie de hârtie tipărită. Descoperi antetul: Devorak, Birou de avocatură şi servicii bancare. Citi la repezeală scrisoarea, apoi, cu privirea aţintită asupra tablei de şah, o lăsă să cadă pe podea. După câteva momente, cu o mână tremurândă, împinse regele alb. Acesta căzu cu un zgomot

cristalin. Câştigase partida în ultimul moment. Mereu avea un noroc orb. De câte ori se găsea într-o situaţie disperată, reuşea cu mult noroc să scape cu faţa curată, doar că, de această, dată nu era sigur dacă fusese noroc sau ghinion.

*

— Alfred Devorak, spuse omul, întinzându-i mâna.

Strângând o mână lipsită de vlagă, Erik se prezentă, la rându-i.

— Luaţi loc, domnule Faden. De foarte mulţi ani aveam relaţii de afaceri cu tatăl dumeavoastră. Sincer să fiu, era un om destul de ciudat, dar mereu s-a priceput la afaceri. Permiteţi-mi să îmi exprim sincerele condoleanţe.

— Desigur, domnule Devorak. Nu l-am cunoscut foarte bine pe tata, dar a avut grijă să îmi ofere o educaţie aleasă.

— Dar nu aţi avut parte de dragostea de părinte, aşa-i? Oricum ar fi şi chiar dacă pentru dumneavoastră a fost mai mult un prieten îndepărtat, el v-a iubit. Astăzi vom perfecta moştenirea. Este vorba de o navă de comerţ interplanetar şi un cont care conţine 3200 de credite. Asta, după ce au fost plătite toate datoriile.

— A avut datorii?

Avocatul îşi dădu ochelarii jos şi îi şterse o clipă, îngândurat.

— Şi mai are. Nu a apucat să finalizeze un contract. Asta l-a costat toată averea. Însă, după cum spuneam, a fost un bun partener de afaceri şi am avut grijă să negociez în aşa fel, încât să nu piardă chiar totul. Îi eram dator.

— Ştiţi ce s-a întâmplat cu tatăl meu?

Avocatul ridică din umeri.

— Nimeni nu ştie. Aţi putea dumneavoastră să vă interesaţi la poliţie, dar, având în vedere cine şi cum era privit tatăl dumneavoastră de către autorităţi, cred că nu ar fi deloc indicat. A fost ucis. Acest lucru este sigur.

Bărbatul clătină din cap.

— Totul este învăluit în mister. Acum, parcă îmi doresc să fi fost cu el.

Avocatul se retrase în spatele unui birou şi îi făcu semn să ia loc pe scaunul din faţa biroului.

— Tatăl dumneavoastră a fost bun prieten cu tatăl meu. Am avut plăcerea să fiu de faţă la multe întâlniri între ei. Pot să vă spun că era foarte mândru de dumneavoastră.

Bărbatul pufni în râs.

— Vă imaginaţi că am să cred aşa ceva? Nu a fost niciodată acolo când aveam nevoie de el.

— Poate că nu, dar de la el ştiu că aveţi licenţă de zbor interplanetar.

Avocatul se ridică şi veni în faţa bărbatului. Se sprijini de birou şi îşi dădu din nou ochelarii jos, pentru a-i şterge.

— Tata i-a fost mereu dator tatălui tău, iar acum eu îţi voi face ţie un ultim favor în amintirea generozităţii lui. Ai posibilitatea să câştigi 1000 de credite, dacă vei duce la destinaţie o persoană, cu nava ce ţi-a lăsat-o tatăl tău. Nu este mult, dar, deocamdată, atât pot să-ţi ofer.

— M-am gândit să vând nava şi să trăiesc liniştit.

Avocatul îşi îngustă ochii.

— Ştiam că asta aveaţi de gând. Din păcate, nu aţi încasa mai mult de trei mii pe navă. Am fost nevoit să o vând pe cea despre care vă povestea şi să iau alta, ceva mai veche. Aşa am reuşit nu numai să vă las cu ceva bani şi o navă, dar să vă scap şi de o viaţă grea de datornic. Credeţi-mă, domnule Faden, nu vă imaginaţi ce am făcut pentru a acoperi rezilierea contractului. De aceea doresc să mă achit de două datorii: una faţă de tatăl dumneavoastră, iar alta faţă de persoana în cauză.

— Mi se pare mie sau mă şantajaţi, domnule Devorak?

Avocatul surâse.

— Nu este şantaj. Vreau să vă conving să continuaţi afacerea tatălui dumneavoastră. Este o afacere profitabilă. Toată lumea are de câştigat.

— Sunt sigur. În special dumneavoastră. Cât a muncit tata ca să ajungă aici?

— Cred că vreo 40 de ani.

— 40 de ani închis pe o navă cargo! Asta e viaţă?

— Nu cred că înţelegeţi. Tatăl dumneavoastră a avut parte de o viaţă palpitantă. A văzut zeci, poate sute, de planete. A avut prieteni pretutindeni în galaxie, iar familia sa, ei bine, sunteţi un bărbat norocos, deoarece aţi însemnat totul pentru el; cred că a reuşit să ia de la viaţă tot ceea ce alţii nu vor lua nici în cinci vieţi.

— Ceva este putred. Aştept să mă informaţi asupra datoriilor lăsate de tatăl meu.

Avocatul oftă, îşi puse ochelarii şi se întoarse în spatele biroului. Tastă câteva rânduri, apoi îşi încrucişă mâinile.

— Această moştenire a fost întocmită sub formă de testament legal pe planeta Furius. Legalitatea lui este imposibil de pus la îndoială, deoarece guvernul de pe Furius este în Federaţie, dar, în acelaşi timp, pe lângă legile Federaţiei sunt valabile şi legile de acolo în privinţa testamentelor. Astfel, dacă se pune în aplicare testamentul în urma morţii celui care l-a întocmit şi există datorii, cei care trebuie să plătească datoriile sunt rudele, până la cele de gradul şapte.

— Ce datorii avea tatăl meu?

— Mult prea mari, ca să le acopăr din averea sa. Am ajuns la o înţelegere cu creditorii tatălui dumneavoastră. Ai timp un an să achiţi datoria. Rate lunare fixe de 10 mii de credite, dobânda inclusă. În plus, 12 mii de credite trebuie achitate, pentru a recupera nava tatălui tău.

— Asta e moştenirea mea. Ce dracu’ să fac cu ea? Am s-o contest!

— Nu este bine să încerci o acţiune legală. Creditorii tatălui tău ar putea să facă lucruri urâte. Era implicat în câteva afaceri care depăşesc sfera legalului.

— Deci nu am cum să te refuz.

— Dacă ţii la viaţa ta, mă tem că nu poţi.

*

A doua zi inspectă nava. Era cel mai jalnic hârb pe care îl văzuse vreodată. Nici măcar la şcoala de pilotaj nu văzuse o navă care să arate mai rău. Era incredibil pentru el. Ridică din umeri, resemnat, şi-l înjură pe avocat. Se părea că, de când murise tatăl său, toate mergeau prost. Nu îl deranja prea mult lipsa acestuia şi nici măcar gândul că părinţii lui se stinseseră. Pe mama sa nu o cunoscuse, iar tatăl său era doar o înşiruire de amintiri de când fusese copil. Câteva vizite la şcoala-internat la care fusese dat. O întindere mult prea mică pentru a-l considera ruda sa cea mai importantă. Până şi pe profesorul de sport sau cel de ştiinţe economice, pe care-i urâse, îi putea considera părinţi, dar în niciun caz pe bărbatul acela cu ochi albaştri şi păr

aproape albit, care îl vizita cel mult odată la trei luni câte o oră. Îşi ocupă întreaga zi făcând teste navei. Nu primi permisiunea să o testeze în zbor şi de aceea stătuse mai mult de 15 ore privind diferite monitoare sau înlocuind piese. Totuşi, când ieşi din navă şi apăsă butonul de închidere a trapei, era mulţumit. Nu era o navă nouă şi niciuna din ultimele cinci generaţii de nave, dar putea concura cu acestea din punct de vedere al calităţilor. Acum lipsea doar un test pe viu, pentru că niciodată nu-l convinseseră testele simulate.

Decise să meargă să viziteze locurile frecventate de piloţii de cursă lungă, cei asemenea tatălui său. De când pusese piciorul în biroul avocatului, iar acesta îi vorbise despre tatăl său, simţise o nevoie acută de a înţelege cine a fost tatăl său. Poate, ca părinte nu fusese bun de nimic, dar îi plătise educaţia într-o eră în care cei educaţi ca şi el erau cotaţi ca aparţinători ai clasei cu sânge albastru. Cu alte cuvinte, cei educaţi nu se amestecau cu oamenii de rând, care reprezentau o majoritate absolută de aproape 80 de procente. Adesea, tatăl său îi scrisese despre oamenii de rând, spunând că sunt mult mai cumsecade decât cei educaţi. Pe unii îi cunoştea în amănunt din scrisorile tatălui său. Totuşi, acum când avea situaţia de ansamblu a datoriilor acestuia, nu pricepea de ce îi scrisese şi insistase să i se răspundă prin corespondenţă poştală, care era extrem de scumpă. Utilizarea calculatoarelor era în plină ascensiune şi toate celelalte denotau extravaganţă şi bogăţie. Pe când intra pe uşa localului, îşi zise că probabil acest lucru va rămâne unul dintre multele mistere ale tatălui său.

Se aşeză la o masă şi aşteptă. Nu după mult timp, apăru o femeie, care se aşeză la masa lui, adresându-i-se:

— Sticlete?

Erik o studie. Avea o frumuseţe stranie. Ochii aproape galbeni, faţa albă, buze roşii şi un păr argintiu.

— Nu. Pilot. Doriţi să beţi ceva?

Femeia îl privi cu luare aminte şi pe neaşteptate izbucni într-un hohot de râs isteric. Bărbatul privi jenat în jur, dar se părea că nimeni nu lua în seamă comportamentul femeii.

— De mult n-am mai râs atât de bine, omule. Dacă eşti atât de drăguţ să îmi iei o bere de scoarţă, îţi rămân datoare veşnic.

Imediat veni şi chelnerul, un tânăr îmbrăcat murdar, care

mirosea a transpiraţie, de parcă nu se spălase de zeci de ani. Dădu comanda şi remarcă privirea aproape îngrozită a tânărului când femeia îi făcu cu ochiul.

— Dar spune-mi, vrei s-o tai de la masa ta?

— Nu, doamnă. Chiar v-aş ruga să rămâneţi, aş dori să discut cu cineva. Ştiţi, mi-am pierdut tatăl şi am moştenit o datorie măricică.

— A crăpat tată-tu? Nasol. Cât eşti dator?

— În jur de 100.

Femeia îl privi neîncrezătoare, apoi izbucni din nou în râs.

— Hai că-mi placi, mă! Faci cinste la o necunoscută cu cea mai scumpă bere de aici, da-ţi faci probleme de 100 de credite?

— 100 de mii de credite, doamnă.

Femeia se aplecă peste masă şi-l privi atentă.

— Oai… nu te cred frăţioare. 100 de mii? Nu, nu te cred nici moartă.

Bărbatul ridică din umeri nepăsător.

— Asta este. Ce să fac acum? Cred că viaţa mea este pe cale să se sfârşească.

— Hei, nu spune asta. Pe ce planetă a avut tată-tu datorie?

— Furius.

Femeia fluieră.

— Da' ştiu că tată-tu a fost prost rău! Heh, 100 de mii pe Furius face cât 500 de mii aici. Dacă vrei un sfat: ia-ţi nava şi mergi pe o planetă de la capătu' galaxiei sau afară din galaxie. Poate ai noroc să scapi de ei.

Erik sorbi din berea sa şi se aplecă peste masă.

— Cum te cheamă, dacă nu cer prea mult?

Femeia chicoti amuzată.

— Alana. Pe tine?

— Erik. De ce se uita la tine aşa, ăla care ne-a adus berile?

Femeia se foi pe scaun, deranjată de întrebare.

— Alana, nu cunosc pe nimeni aici, dar ştiu că toţi care intră în astfel de local au încălcat legea cel puţin o dată.

— Aici ai dreptate, zise femeia, izbucnind din nou în râsul ei isteric.

— Vreau să fim prieteni şi te asigur că, indiferent ce ai făcut sau ce hram porţi, nu îmi voi schimba părerea.

Alana scutură din cap.

— De ce trebuie să ştii ce hram port?

— Pentru că pe asta se bazează prietenia, pe încredere.

— Şi dacă aş fi curvă, ai mai vrea să fii prieten cu mine?

— De ce nu? Eşti om, nu?

Femeia nu răspunse, ci strânse mai tare halba de bere. Erik se lăsă pe spătarul scaunului şi începu să inspecteze discret ce fel de oameni erau în acea dugheană. Observă imediat că toţi aruncau priviri spre ei, iar felul în care îi ocoleau privirea îi spunea că nu el era cauza acestor purtări ciudate, ci partenera lui de pahar.

— Sunt o Vrăjitoare Asasin de pe Harton.

Erik o ţintui cu o privire indiferentă, dar înăuntrul său deja se trăseseră semnale de alarmă. Vrăjitoarele asasin erau cei mai perfecţi ucigaşi din galaxie. Se spunea că foloseau magia atunci când pumnalul sau altă armă, nouă sau veche, dădea greş. Peste tot se rostea cu teamă numele lor.

— Ce cauţi aici dacă eşti o Vrăjitoare Asasin? Parcă nu părăseaţi Hartonul? Nu mai e valabilă interdicţia?

— Federaţia ne dă voie să ne părăsim planeta când avem misiuni legale.

— Deci eşti într-o misiune. Dar ce faci pe aici, aştepţi ţinta? Cred că e inutil să îţi spun că, probabil, toţi piloţii ştiu de sosirea ta pe planetă şi mai ales în acest loc.

— Toţi, cu excepţia ta.

— Eu am sosit azi aici, Alana. Dacă veneam mai devreme, probabil că te ocoleam. Oricum, îmi pare bine că nu am ştiut.

Femeia îl privi neîncrezătoare. Îşi roti privirea, ca de felină, prin sală şi reveni la el.

— Vrei să spui că nu te sperie gândul...?

— Alana, dacă aveai treabă cu mine, eram mort deja. Nu am de ce să mă tem şi, sincer să fiu, eşti o prezenţă plăcută. Chiar îmi făceam probleme ce voi face, când nu voi putea să discut cu nimeni de aici, pentru că mă vor considera prea şcolit. Acum ştiu că acostarea ta a fost o binecuvântare. Ai o pregătire vastă şi o educaţie de excepţie, am dreptate?

— Da, Erik. Cine a fost tatăl tău? Poate l-am cunoscut.

— Faden.

Femeia se holbă la el cu gura căscată de uimire.

— Pe trupul Preamăritului Ights, eşti fiul lui Damian Faden?

— Da, l-ai cunoscut?

— Toată lumea îl cunoştea pe Damian. Nu am ştiut că avea un fiu.

— Poate pentru că şi el uita că are unul. Nu a fost un tată bun, Alana, crede-mă. Nu l-am văzut de 20 de ani, iar acum este mort.

— A fost un om bun. Spune-mi, este adevărat ce mi-ai spus? Ai datorie 100 de mii de credite?

— Da. Dar tu eşti cu adevărat o Vrăjitoare Asasin?

— Sunt. Nu ştii totul, Damian m-a ajutat să scap cu viaţă de pe Harton. Acum doi ani, nu am dus la capăt un contract şi beneficiarii au cerut judecarea mea. În perioada de după sentinţă, aveam două săptămâni să conving pe cineva să mă scoată de pe planetă. Toţi ştiau că sunt condamnată şi doar Damian a vrut să mă scoată. Acum, sunt exilată şi nu mă mai pot întoarce pe Harton niciodată.

— La ce s-a expus când te-a scos?

Femeia rânji, iar ochii îi sclipiră de cruzime.

— Urma să fie trimisă o altă vrăjitoare după el şi, dacă nu reuşea să-l ucidă din prima încercare, atunci se considera că marele Ights a dorit ca el să fie mesagerul, care a transmis că eu trebuie să trăiesc.

— Nu cumva din această cauză a murit?

Femeia râse încet, aproape neauzit.

— Erik, am stat cu tatăl tău timp de 6 luni. Nicio clipă nu l-am părăsit. Era datoria mea să-l apăr. Nu a mers niciunde fără mine, nici la toaletă, nici la femei, nici în baruri. După 6 luni, ne-am întâlnit cu Vrăjitoarea care trebuia să-l ucidă. Damian a trăit în continuare, iar ea s-a întors pe Harton cu o navă a Măştilor Negre.

— Ai ucis-o?

— Nu era altă cale.

— Înseamnă că eşti bună în meseria ta.

— Dacă nu greşeam atunci, aveam şanse ca peste mulţi ani să conduc Hartonul, asta mi-a spus-o conducătoarea noastră.

— Mă bucur să aud că tatăl meu a ajutat pe cineva, deşi pentru mine nu a însemnat mare lucru.

— Sunt câteva persoane pentru care a însemnat câte ceva. Fiecare om, orice ar fi făcut rău, a făcut şi bine.

— Alana, trebuie să plec acum. Mâine voi ieşi cu nava în spaţiu pentru teste.

Femeia se întristă. Zâmbetul său melancolic îi îmblânzi ochii pentru câteva clipe.

— Te voi mai revedea, Erik?

— Când îmi ofer prietenia, nu sunt doar vorbe şi, oricum, l-ai cunoscut pe Damian. Sunt curios ce fel de om era tatăl meu. Mâine seară voi veni aici.

— Te aştept. Dacă nu cumva ai observat…

Mătură cu braţele deschise încăperea şi continuă, plină de aroganţă:

— … nu am cu cine să stau de vorbă aici. Toţi se tem de mine.

— Am observat. Ai nevoie de ceva bani?

— Nu voi lua bani fără să muncesc pentru ei. Du-te, Erik, mă voi descurca. Du-te fără să mai spui altceva.

Bărbatul se ridică de la masă şi o privi din nou. Îl fascinau ochii aceia galbeni, cruzi şi opaci, plini de străluciri pe care nu le putea înţelege. Femeia zâmbi, arătându-i o dantură albă, ce îi dădea un aspect şi mai bizar. O salută, zâmbindu-i, şi plecă.

*

Inspectorul de zbor întârzia. Deja erau două ore de când îl aştepta, iar fără el nu putea face testele de zbor şi nici nu putea primi autorizaţia de comerţ şi transport de persoane. Stătea tolănit pe scaunul pilotului, privind manetele din plafonul cabinei. Revăzu în minte întâlnirea din seara precedentă cu Vrăjitoarea Asasin, dar, în afara numelui şi statutului social de temut, ea era totuşi o femeie. Nu orice femeie, ci o femeie educată şi deosebit de frumoasă. Periculoasă! Închise ochii, alungând acest gând care trăgea un semnal de alarmă. Era adevărat că Vrăjitoarele Asasin erau prefăcute şi ştiau arta înşelăciunii la perfecţie, totuşi, lui i se părea că a fost sinceră cu el. Acum îi dădea dreptate profesorului său de prospectare a aparenţelor, din clasa a IX a. Acesta precizase faptul că sistemul de guvernare matriarhal, de pe Harton, a făcut ca Vrăjitoarele Asasin să fie cele mai bune. Cine se aştepta de la o femeie la fapte şi acte precum cele probate de locuitoarele de pe Harton? Şi totuşi, Alana era o femeie frumoasă, cu nişte calităţi

deosebite. Exact ceea ce căutase el dintotdeauna. Cu toate că se gândea la Alana ca la o femeie, îi era greu să-şi exprime sentimentele. În definitiv, abia o întâlnise, dar uneori lăsa instinctul să-l conducă. Putea conduce o navă spaţială mai bine decât computerul de bord şi putea să-şi urmeze orice scop, dar întotdeauna considerase că dragostea îl depăşeşte şi, de aceea, întotdeauna se lăsa dus de val şi nu lupta cu sentimentele.

— Cer permisiunea să urc la bord.

Reveni atât de brusc la lumea reală, încât aproape căzu de pe scaun. Un om se afla la intrarea în navă şi solicita permisiunea de a i se alătura. Îl studie pe monitor şi nu fu convins că acesta era Inspectorul de Zbor. Avea o salopetă murdară de ulei negru, iar pe cap purta o pălărie de fetru murdară şi jerpelită. Îşi zise că, oricine ar fi acest om, era bine să dea dovadă de curtoazie şi să discute cu el. Poate era un pilot vechi, poate îi dădea nişte sfaturi utile.

— Permisiune acordată. Vă aştept în cabina de pilotaj.

— Mersi.

Deschise uşa blindată de la cabina de pilotaj şi ascultă distrat cum omul păşeşte agale, fluierând pe coridor. Necunoscutul se opri în pragul cabinei şi mătură cu privirea iscoditoare, pupitrele.

— Erik Faden, spuse, întinzându-i mâna jovial.

— Ţi-ai cam blindat uşa de acces în cabină. Eu sunt inspectorul de zbor Masin, spuse acesta, ignorându-i mâna întinsă şi trecând pe lângă el.

— Domnule Faden, văd că aţi cam modificat această navă. Nu mai seamănă deloc cu una din clasa din care face parte. Aveţi autorizaţie pentru a face asemenea modificări? întrebă acesta, aşezându-se pe locul copilotului.

— Articolul 11 din Manualul de Zbor al Federaţiei Comerciale permite modificarea navelor mai vechi de cinci generaţii, pentru optimizarea calităţilor, domnule Masin.

Inspectorul se întoarse spre el mirat şi îl găsi zâmbind în pragul cabinei.

— Hmm, adevărat. Ce spune articolul 16 aliniatul 8 MZFC?

— Nu ştiu textual, dar spune că orice marfă ilegală duce la confiscarea încărcăturii, a navei şi judecarea pilotului pentru încălcarea Cartei de comerţ… mmm…

— Mai adăugaţi ceva?

— … dacă nu cumva transportul a fost autorizat sau între planetele respective nu este admis acest gen de comerţ.

— Şi în acest caz ce se întâmplă?

— În acest caz, carta federativă de comerţ va fi declarată nulă şi intră în vigoare legile cartelor de comerţ între planetele respective.

— Corect, domnule Faden. Îmi pare bine că măcar piloţii noi cunosc legile, pentru că cei vechi nu au habar de ele şi din acest motiv avem probleme cu comerţul ilegal. Dacă partea teoretică o ştiţi, aş fi încântat să-mi arătaţi dacă modificările făcute au schimbat parametrii acestei nave. Permisiunea de decolare în 60 de secunde începând de… acum!

Urmări cum calculatorul numără invers, iar după ce împinse câteva manete, ridică panoul care acoperea viziera navei. Porţile locului său de docare se deschideau, lăsându-l să vadă spaţiul negru şi îngheţat. Câteva nave utilitare se vedeau pe mantia de catifea neagră şi mohorâtă a spaţiului.

— 10 secunde! anunţă Inspectorul cu ochii pe monitor, trăgând cu ochiul să vadă dacă se încordează în vederea combaterii acceleraţiei de lansare. El nu se încordă, ci se lăsă pe speteaza scaunului, închizându-şi centura de siguranţă. Inspectorul zâmbi dispreţuitor.

Nava porni brusc cu o acceleraţie de 5 unităţi, fapt care-l ţintui pe inspector în scaun, cu o putere pe care nu o crezuse posibilă la o asemenea navă veche. Computerul scăzu progresiv accelerarea şi după 30 de secunde ajunsese la viteza de andocare, viteză mică.

— Vă simţiţi bine, domnule?

Inspectorul de zbor abia acum reuşea să îşi revină, după ce şocul acceleraţiei aproape îl aruncase în nesimţire.

— Să te ia dracu’ de cretin, Faden! De ce nu ai spus ce viteză de lansare ai? Standardul pentru nava asta era de 1058 de kilometri pe oră, tu ai avut cel puţin 5 unităţi!

— Îmi pare rău, domnule. Aţi vrut să vedeţi îmbunătăţirile. Nu se cade să dai sfaturi unui superior, iar eu am crezut că v-aţi legat centura, conform regulamentului.

— Să te ia dracu’! Te penalizez pentru asta! Acum mişcă-te spre nodul spaţial 12.

Erik consultă computerul de navigaţie. Nodul 12 era nodul spre cele mai apropiate planete, dar era aflat la o depărtare mai

mare decât celelalte. Era o strategie, pentru ca navele, care veneau de pe planete îndepărtate, să nu rămână fără combustibil pe culoarele de andocare. Porni pilotul automat, iar acesta îl înscrise pe traiectorie cu o viteză optimă.

— Am fixat cursul, domnule. Timpul estimat până la nodul 12 este de 6 ore şi 17 minute.

— Foarte bine. Nu mă priveşte ce faci acum, doar să ajungem acolo, apoi să ne întoarcem. Fă abstracţie de mine şi de misiunea mea aici şi comportă-te ca şi când ai fi un comerciant.

— Am înţeles, domnule.

Erik ceru informaţii despre nodul spaţial 12. Pentru următoarele 8 ore nu era programată nicio sosire sau plecare. Îşi desprinse centura şi plecă în compartimentul destinat mărfurilor. Inspectorul îl urmă şi notă fiecare pas al său. Erik ajustă câteva circuite, apoi se îndreptă din nou spre cabina de pilotaj. Se aşeză pe scaun şi, cu mişcări largi, ca să fie sigur că inspectorul îl observă, îşi prinse centura şi îşi puse pe cap casca de luptă cu tot cu mască de oxigen. Privi spre inspectorul care făcea întocmai cu o privire nedumerită.

— Simulăm atac pirat. Vom scoate de la această navă tot ce poate da.

— Te urmăresc, continuă!

Erik decuplă pilotul automat şi preluă comenzile. Întâi acceleră la maxim, apoi începură manevrele de evitare. Ceru computerului să-i simuleze un atac cu trei nave de o clasă net superioară celei pe care o pilota. Când primi confirmarea, începu haosul. Cu o viteză maximă, care cu greu se putea crede a fi posibil de obţinut de la o asemenea navă, începu viraje şi manevre de luptă. Trecu sistemul defensiv în simulare, astfel putând derula o luptă imaginară, în care nu numai că era vânat, ci chiar putea răspunde ostilităţilor.

— Cer voie să preiau sistemele de atac, comandante.

Erik privi spre inspectorul care-i întorcea o privire excitată.

— Cerere permisă. Computer, transferă armele şi sistemele defensive copilotului.

După două ore de simulare, amândoi râdeau şi urlau la fiecare reuşită, ca doi studenţi ai academiei de piloţi în prima simulare. Când terminaseră a 16-a simulare de luptă, instructorul îi ceru să se întoarcă. Drumul înapoi se dovedi a fi

mult mai plăcut. Inspectorul de zbor era acum glumeţ şi destins.

— Chiar nu ai de ce să îţi faci probleme împotriva piraţilor. Aici nu prea sunt. Desigur, dacă depăşeşti sfera în care Federaţia nu are planete efectiv, ci doar contracte şi alianţe, acolo sunt destui. Oricum, după ce am văzut ce poţi, cred că ei ar trebui să se teamă.

— Fii serios, cine dracu' ar crede ce ai văzut tu?

— Păi şefii mei vor fi nevoiţi. Să ştii că îmi era dor de o joacă de asta. De când sunt inspector, n-am mai pilotat… doar când mai dădeam peste un începător, căruia îi era frică să andocheze. Unde ai învăţat să pilotezi?

— Academia Prezidenţială a Aviaţiei.

— De data asta nu mi-au trimis tot dosarul. Dacă ştiam asta, nu te mai chinuiam cu întrebări. Cei mai buni te-au antrenat. Academia noastră este recunoscută în toată galaxia. Eşti de aici?

— Născut şi crescut aici.

— Eşti rudă cu Damian Faden?

— Era tatăl meu.

— Da, păcat de el. Condoleanţe.

— Mersi. Ai auzit ceva despre moartea lui?

— La noi se vorbesc multe. Se spune că a intrat în ceva mai greu decât putea duce. Nu ar fi fost o noutate. Era o legendă deja, doar că de data asta n-a mai reuşit. Ştiai că a fost primul pilot care a ajuns bogat în două săptămâni?

— Cum adică?

— Nu l-ai cunoscut, aşa-i?

— Aproape deloc.

— Păcat. Tatăl tău s-a îmbogăţit şi a sărăcit de 7 ori. A 8-a oară se pare că i-a fost fatal.

Erik se întoarse spre inspector.

— De 7 ori?! Dar cum a reuşit să sărăcească?

— Tatăl tău se pare că s-a distrat şi adevărul este că a aruncat cu bani în toate părţile. Nu ştiu ce studii avea când a primit licenţa, dar îţi spun sigur că cel puţin o dată la cinci ani ne trimitea o diplomă nouă. Şeful meu a spus că prima dată s-a îmbogăţit din prost noroc, dar a folosit banii şi s-a şcolit în domeniul finanţe şi comerţ. Oricum, ultimele două dăţi când a sărăcit, a fost pentru că a comercializat „încărcături interzise”.

— Hmm, bine, bine, dar cum a obţinut din nou licenţa de

comerţ?

— Era un tip extrem de inteligent şi de şmecher. A mituit unde a trebuit şi a depus acte noi şi diplome pe care nu le puteam ignora. Se spune că a fost decorat o dată de Consiliul Federal de Comerţ.

— Îmi poţi face rost de dosarul lui?

— În calitate de rudă, îl poţi cere singur. Nu te vor refuza.

*

— Cunoşti legea. Vei încărca mărfurile aici după ce vei avea acordul celeilalte părţi contractante, care stabileşte preţul la care îţi va prelua marfa. Dacă vei fi prins cu mărfuri interzise, vei fi amendat, marfa va fi confiscată, în vederea distrugerii. Va urma judecata, care va putea să te condamne sau absolvi. Eşti de acord cu aceste reglementări?

— Da, domnule.

— Bine. Acum trebuie să pui palma aici, spuse omul, arătându-i un dispozitiv. Pe legitimaţia ta va fi imprimată amprenta palmară şi amprenta oculară. Vă rog să priviţi prin acest dispozitiv. Omul îl urmări cum priveşte prin dispozitiv, apoi tastă câteva comenzi pe calculator.

— Ai obligaţia de a te supune oricărei somaţii din partea autorităţilor Federale. Dacă nu eşti în limitele Federaţiei, te priveşte ce faci. Nu te putem cerceta în afara Federaţiei, dar nici nu te putem proteja. Când vor urca la bord autorităţile, vei prezenta legitimaţia de comerţ. În cazul pierderii acesteia, vei anunţa cea mai apropiată Ambasadă Comercială.

— Mulţumesc. Unde pot obţine informaţii despre preţurile din galaxie?

— Vă sugerez să vă adresaţi Biroului de Informaţii Comerciale. Un etaj mai jos, la capătul holului.

— Mulţumesc încă o dată. La revedere.

Ajuns la Biroul de Informaţii Comerciale, se aşteptase să găsească mulţi oameni acolo, dar nu era nimeni. El nu considera asta un noroc, ci mai mult intuia că informaţiile pe care le căuta nu se găseau în acest birou. Totuşi, intră. În spatele unui birou era o singură femeie, care părea a se plictisi.

— Bună ziua, cu ce vă pot ajuta? întrebă aceasta, zâmbindu-i, bucuroasă că mai poate schimba o vorbă cu cineva.

— Bună ziua, doamnă. Am obţinut acum licenţa şi am nevoie de informaţii despre mărfurile şi preţurile existente în galaxie.

— Numele dumneavoastră?

— Faden. Erik Faden.

Femeia tastă numele şi privi câteva momente monitorul.

— Da. Domnule Faden, aţi fost recunoscut drept licenţiat în comerţ. Trebuie să depuneţi suma de deschidere a contului de utilizare a bazei de date a Federaţiei.

— Cât este această taxă?

— 1000 de credite taxa de deschidere şi 550 de credite pentru o lună standard, adică pentru 30 de zile a câte 24 de ore într-o zi, ceea ce înseamnă că veţi putea utiliza baza de date timp de 720 de ore.

— În regulă. Plătesc la dumneavoastră, spuse bărbatul, întinzând cardul murdar ce aparţinuse tatălui său.

— Iniţiaţi transferul, vă rog.

Erik tastă parola şi alese sumele cerute de funcţionară, apoi transferă banii.

— Mulţumesc, domnule Faden. Poftiţi cardul de acces şi parola.

Bărbatul luă cardul şi ieşi fără să salute. Cheltuise prea mulţi bani. După ce, în ziua precedentă, pusese la punct nava spaţială pe care o primise, cheltuise mai puţin decât acum, când obţinuse acces într-o bază de date, întrebându-se dacă îi va fi de folos vreodată. În două zile cheltuise mai mulţi bani decât o făcuse în zece ani. Contul său mai conţinea 1100 de credite şi ceva mărunţiş. Ieşi din clădire şi privi ceasul de la intrare. Mai erau trei ore până când avea să se întunece. Opri un taxi şi se duse la hotel. Luă cina în restaurant, dar, în ciuda mâncărurilor gustoase, însă prea scumpe ca să-şi poată permite zilnic un asemenea festin, nu mâncă prea mult. Urcă în cameră şi făcu un duş, după care ceru legătura cu reşedinţa Devorak.

— Aşteptam să mă contactaţi, domnule Faden.

— Bine, acum am făcut-o. Ce urmează?

— Transportul. V-am spus, am o persoană care trebuie dusă pe o planetă.

— Ce planetă?

— Nu este important acum. Veţi primi datele cu o oră înaintea călătoriei.

— Foarte bine. Este legal?

— Să spunem că nu doriţi să ştiţi asemenea detalii. Oricum, cred că preţul este satisfăcător. Cred că aţi cheltuit câte ceva din cont. Acum ştiţi cât de repede se duc banii într-o meserie bună.

— Înţeleg. Voi încărca şi marfă pentru destinaţie…

— Exclus, domnule Faden. Nu este cazul să deveniţi zgârcit încă de la primul transport. Spuneţi-mi, câte persoane vă vor însoţi?

— Vor fi trei membri ai echipajului, inclusiv eu.

Avocatul rămase gânditor câteva clipe, apoi continuă:

— Domnule Faden, pasagerul meu este extrem de retras, mă bizui pe domnia voastră să nu fie deranjat.

— Foarte bine. Când plecăm?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Dimineaţă, la prima oră, voi fi la docul 1411. Să fiţi punctual, spuse şi întrerupse conexiunea video.

*

Părăsi hotelul şi luă un taxi până în suburbia unde erau docurile pentru nave mici şi medii. Se afundă pe o stradă întunecoasă. Mirosul urât îi izbi nările. Cu scârbă, îşi înfundă nasul în gulerul hainei. Cu coada ochiului, zări o umbră, care traversă strada. Întoarse capul. Nu era nimeni… ciudat, îşi zise el, rămânând câteva secunde cu privirea aţintită spre priveliştea macabră din jurul său. Îşi înfundă mâinile în buzunare şi continuă să meargă înainte. La primul colţ coti la stânga, apoi la dreapta şi în câteva minute se afla deja în faţa barului, unde fusese cu o seară înainte. Intră înăuntru şi o căută din priviri pe Vrăjitoarea Asasină. Nu era acolo. Numai feţe obişnuite, blonde, brunete, roşcate, smocuri de păr verde sau portocaliu, dar nicio culoare argintie. Bărbaţii erau şi ei de toate felurile. De la cei tineri, pe care-i ghici a fi începători ca şi el, care arătau îngrijiţi, până la bătrânii cavaleri ai spaţiului, pentru care înfăţişarea nu mai conta. Îmbrăcaţi cu salopete murdare şi cu capul acoperit de cele mai haioase şi diverse pălării, cu bărbi, traşi la faţă şi mirosind a ulei şi transpiraţie. Se aşeză la masa la care stătuse cu o seară înainte şi ceru o băutură energizantă. Rămase douăzeci de minute privind, ba spre mesele grupului exclusivist

al bătrânilor, ba spre tinerii piloţi, ba spre femeile din bar, dintre care unele erau prostituate, iar altele mecanici şi chiar piloţi sau alte meserii mai mult sau mai puţin legale. După încă o comandă, observă că un bătrân se apropie de masa sa. Era îmbrăcat cu un tricou murdar al Academiei Marine Spaţiale, o pereche de pantaloni de la un vechi combinezon de luptă, iar pe cap purta o beretă a marinei, aruncată în bătaie de joc.

— Pot să stau aici?

— Da, domnule.

— Nu pari a fi de prin locurile astea, tinere.

— Nu sunt de pe aici. Azi mi-am obţinut licenţa.

— Felicitări…

Erik îl privi pe bărbat descumpănit. Îi privi zâmbetul enigmatic şi nu putu să îşi dea seama dacă era o ironie sau îl gratulase cu adevărat.

— Eu sunt de mult pe aici, tinere. Cunosc fiecare centimetru al galaxiei…

— Cât?

Bătrânul rânji şi se aplecă peste masă.

— 10 credite.

— Nu ai informaţii pentru 10 credite. Să-ţi spun eu cum facem: îţi cumpăr o băutură şi stăm la o discuţie prietenească, de acord?

Pilotul înlocui rânjetul cu un zâmbet mai agreabil.

— De ce nu? Ce ai vrea tu să ştii?

— Cum îţi merg afacerile?

Bătrânul se lăsă pe spătar şi comandă o băutură spirtoasă.

— Destul de prost. Am făcut prostia tinereţii. Am cumpărat marfă de toţi banii şi acum fondurile îmi sunt blocate pentru 5 zile. Am fost nevoit să împrumut 10 credite.

— 10 credite pentru 5 zile, căpitane? Aş spune că trăieşti pe picior mare.

— Am avut un profit frumos. 200 de credite pentru un drum de 6 ore. Au apărut probleme la rampa de descărcare a docului meu şi acum sunt falit 5 zile. Cred că îmi pot permite să mă distrez şi eu puţin.

— Sigur.

— Ştii ce îmi pare rău? Aş fi putut scoate 1000 de credite într-o zi, dacă nu se strica javra aia de macara. Făceam cinci

drumuri şi eram bun de concediu. Oricum, trebuie să înveţi să ai răbdare în meseria asta. Eu m-am resemnat şi zic că totuşi e bine şi cât am scos. Auzi, îmi eşti simpatic, nu vrei să ştii de unde am încărcat marfa?

— Am încărcătură deja.

— Aha, păi, na, păcat, ce pot spune?

— Chiar că e păcat.

— Pot să te întreb ceva?

Erik îi făcu semn din cap.

— Cică ieri ai stat la masă cu Vrăjitoarea…

— Şi?

— Cine e?

— Cum adică? E o Vrăjitoare de pe Harton.

— Nu asta am vrut să îmi spui. Ce a vrut de la tine?

— Nimic, suntem prieteni.

Omul făcu ochii mari de uimire.

— Nu ţi-e frică de ea?

— Nu. De ce să-mi fie?

— Nu ştii ce fac Vrăjitoarele astea?

— Ştiu, omule, dar, dacă nu are treabă cu mine, asta e. Crezi că e mai bine să ai prieten un Mercenar de pe Sibaum sau un Mântuitor de pe Flaider?

Bătrânul pilot îl privi îngândurat.

— Nu ştiu, dar ăia îs bărbaţi şi nu te înşeală ca muierile astea. În locul tău aş avea mare grijă…

— O să am grijă. Fii pe pace. Oricum, mai bine o Vrăjitoare, decât un mercenar, care te-ar vinde, dacă ar avea ceva de câştigat.

— Poate ai dreptate. Mă duc acasă acum. Poate reuşesc ăia mâine să repare janghina aia de macara.

— Mult noroc. Poate ne mai vedem.

— Chiar că. La revedere.

Erik termină a treia băutură energizantă şi se decise să plece. Era îngrijorat pentru Vrăjitoarea Asasin. Bănuia că are probleme cu poliţia sau poate chiar mai rău, iar în acea seară nu venise, aşa cum promisese. O aşteptase două ore, iar a doua zi trebuia să fie odihnit. Plăti şi se îndreptă spre ieşire. În spatele său, trei bărbaţi se ridicară şi-l urmară. Ajuns afară, privi cerul care îşi storcea norii. O ploaie măruntă şi fină îl făcu să se înfioare. Acum mirosurile nu mai erau atât de puternice. Merse

drept, cu gândul să iasă la prima staţie de taxiuri. Luminatul stradal era destul de rar, dar din o sută în o sută de metri o lumină oarbă străbătea cu greu atmosfera tenebroasă a străzii. Întoarse capul, crezând că a auzit ceva. Nu descoperi absolut nimic în spatele său. Îşi continuă drumul, dar de această dată sentimentul că este urmărit era de-a dreptul sfredelitor pentru mintea sa. Începu să fluiere şi se opri în apropierea unui felinar, prefăcându-se că urinează. Observă o sclipire, ca o scânteie, şi avu certitudinea că este urmărit. Privi spre felinarul din depărtare şi îşi continuă drumul, până sub cel mai apropiat felinar, făcând un raţionament simplu: dacă cel care-l urmărea ar fi avut o armă de distanţă, l-ar fi somat deja. Neştiind cu cine are de-a face, într-o înfruntare cu arme de luptă corp la corp, era mai binevenită lumina.

— Oricine-ai fi, arată-te! Strigă, străpungând întunericul din depărtare. Un foşnet abia auzit îi răspunse din stânga. O siluetă se contură din faţă. Un om bine clădit înaintă agale până la zece metri de el.

— Am auzit că ai ceva de împărţit cu cei de pe Sibaum. Eu sunt de pe Sibaum.

— Atunci este imposibil să fii singur. Javrele nu au onoare!

Individul, pe care îl auzise în întuneric, păşi în penumbră.

— Jignirile nu rezolvă nimic. Vreau cardul de acces de la nava ta. Promit să te las în viaţă.

Erik pufni dispreţuitor.

— Zău?

Individul scoase, de sub pelerina tipic militărească a mercenarilor de pe Sibaum, o baionetă imensă cu tăiş dublu.

— Nu-ţi spun a doua oară! răcni acesta ameninţător

Celălalt scoase şi el o baionetă de acelaşi gen. Erik dădu un pas în spate şi desprinse de la brâu un cilindru de metal. Îşi depărtă picioarele, fixându-şi centrul de greutate aşa cum fusese învăţat la academie şi aşteptă atacul. Acesta nu întârzie mult. Cel din stânga se repezi spre el, în acelaşi timp cu cel din faţa sa. Atacul nu reuşi, dar acum cei doi luptau ca unul singur. Unul ataca, iar celălalt apăra şi invers. Era o stratagemă standard. Nimeni nu rezista mult uzurii unui astfel de luptă. Practic, nu mai aveai timp să te odihneşti, fiind asaltat continuu. Erik se retrase câţiva paşi, apărându-se şi, când unul dintre ei se pregăti de atac, se întoarse şi sprintă câţiva paşi. Acum, când

ştia cu cine se luptă, îi convenea mai mult penumbra. Lovi cilindrul, pe care-l avea asupra lui, de coapsă iar acesta se lungi, devenind un drug de metal. Cei doi se apropiară precauţi, dar nu avură timp să atace, pentru că Erik preluă iniţiativa, atacând furibund. Baionetele lungi, lovite de arma sa, scoteau scântei, iar scrâşnetele de metal pe metal erau mult mai puternice decât gâfâielile oponenţilor. Cu o lovitură bine gândită, lovi pe unul dintre ei în plină faţă, apoi îl întărâtă pe celălalt, rotind drugul haotic. Acesta atacă imediat şi, în momentul în care baioneta lovi drugul de metal, Erik îi dădu drumul şi-l lovi pe oponent cu pumnii. Acesta se retrăgea repede, încercând să scape de lovituri. Traversară strada în numai câteva secunde. Mercenarul se lovi cu spatele de zidul unei clădiri. În acel moment, Erik trecu de la atacul cu pumnii la atacul combinat. Lovituri şi prize. După câteva astfel de încercări, o priză reuşi în sfârşit, iar mercenarul urlă de durere. Umărul drept îi fusese dislocat, apoi urmă o lovitură cu vârful degetelor, care-i scoase un ochi şi, după încă două lovituri, intercală în atac o lovitură care-i sfărâmă laringele. Totul durase câteva secunde. Celălalt oponent se apropie precaut. Privi spre cadavrul camaradului său. Lichidul cristalin dintr-un ochi se amesteca cu sângele, prelingându-se pe obraz. Zona gâtului era violacee, iar din gură şi din nas îi curgea sânge. Mercenarul scuipă în acea direcţie şi-l privi cu ură.

— Te voi ucide în cel mai dureros mod posibil.

Un urlet de agonie veni de undeva din spatele lui Erik. Apoi un râs piţigăiat şi isteric sparse liniştea. Erik zâmbi crud, în timp ce în spatele său o făptură se apropia agale, emanând agilitate de felină. Ajunse în dreptul lui şi îi puse mâna pe umăr. Mercenarul se holbă îngrozit la femeia care apăruse.

— Îl vrei tu, Erik?

Bărbatul negă din cap şi observă cum mercenarul ia poziţie defensivă, iar mâna, care-i fusese pusă pe umăr, se încordează. Erik rămase în aşteptare ca şi ceilalţi. Timpul părea că încremenise. Cei doi se fixau ca animalele de pradă. Deodată, simţi cum mâna de pe umărul său dispare şi în secunda următoare mercenarul se prăbuşi în genunchi, fără a fi apucat măcar să se mişte din loc sau să schiţeze un gest. După rana de la gât, Erik deduse că îl ucisese cu un cuţit, care aproape îl decapitase. Femeia rămase în aceeaşi poziţie, până

când capul mercenarului lovi asfaltul. Erik avu timp să vadă cum muşchii femeii tremură sub haina mulată pe corp, apoi, cu mişcări încete, cum se întoarce spre el şi-i zâmbeşte.

— Nu credeam că poţi face faţă unui mercenar de pe Sibaum. Ai fost magnific. N-am mai văzut o asemenea dovadă de agilitate şi putere la un loc niciodată, Erik. Superb!

Bărbatul o privea încă, nevenindu-i să creadă că ceea ce văzuse poate fi real.

— Eu nu credeam că un mercenar poate fi ucis atât de uşor.

Femeia zâmbi înţelegătoare.

— Nu a murit uşor, deşi nu era un mercenar foarte experimentat. De obicei, evit o confruntare directă cu ei. Ăsta nu era foarte bun. A greşit, cu toate că ştia cum să înfrunte o Vrăjitoare.

— Cu ce a greşit?

— Întâi, că m-a lăsat să atac, apoi, cel mai grav a fost că… a clipit.

Femeia se apropie de el, zâmbind.

— Îmi pare bine să te văd, Erik.

— Şi mie, Alana. Vrei să vii cu mine? Trebuie să discut cu cineva din bar…

— Haidem.

În câteva minute ajunseră înapoi. Erik intră şi îl căută din priviri pe pilotul cu care discutase. Îl găsi undeva în spate, discutând cu o femeie. Privirile li se întâlniră şi bătrânul îngheţă pe scaun. Erik străbătu încăperea şi îi făcu semn femeii de la masa bărbatului să dispară. Aceasta îl privi pe companionul ei şi văzu că era speriat.

— Să-l chem pe Jurgen?

— Dispari, femeie. Acum!

Aceasta se ridică şi dispăru pe o uşă din spatele barului. Erik îl privi pe bătrân.

— M-ai vândut.

Acesta lăsă privirea în jos.

— Nu-i vina mea. Cei trei m-au obligat.

— Sunt morţi… la fel vei fi şi tu.

Bătrânul ridică privirea speriat.

— Vrei să mă ucizi?!

Discuţiile de la mesele învecinate încetară şi, în scurt

timp, toţi cei din bar îi ascultau.
— De ce nu? Tu ai vrut să mă ucizi.
Cineva de lângă masa lor veni în spatele bătrânului.
— Da’ tu cine te crezi, mă? Nimeni nu-i va face vr un rău lu’ Hank.
Încă doi piloţi mai tineri se alăturară celuilalt. Erik rânji sarcastic.
— Tocmai am ucis trei mercenari de pe Sibaum şi voi credeţi că mă puteţi opri să fac ce vreau? Cretinilor! Plecaţi de aici, cât nu mătur cu voi.
Piloţii se arătară descumpăniţi. Simultan, cei trei îşi mutară privirile undeva în spatele său. Erik întoarse capul şi văzu un om imens care stătea în spatele său cu braţele încrucişate.
— Tu ar trebui să fii Jurgen, spuse el, urmărind cum bărbatul încuviinţează. Alţi doi musculoşi îl flancară pe Jurgen. Uşa se deschise fără zgomot şi Alana intră înăuntru neauzită. Toţi îl priveau, dar el o văzuse iar acum ştia că ea chiar este o Vrăjitoare Asasin. Nu se temea de nimeni din local, dar împreună cu ea putea să facă le facă faţă, chiar şi dacă cei de acolo se coalizau împotriva lor. Clătină din cap şi se ridică de la masă. Se postă în faţa lui Jurgen, dar abia îi ajungea la bărbie.
Se dădu un pas în spate şi-l privi pe uriaş.
— De ce-l aperi pe gunoiu’ acesta? întrebă Erik cântărindu-şi şansele.
— Este prietenul meu. Oricine se ia de el, se ia de mine. Ai înţeles, deşeule?
Erik îl fixă cu privirea şi aşteptă ca acesta să clipească. În momentul în care pleoapa omului îşi începu coborârea, îl lovi puternic cu piciorul în genunchi, apoi, ca şi cum ar fi ricoşat, piciorul său îşi continuă traiectoria, lovindu-l în testicule. Uriaşul se încovoie, descoperindu-şi capul. Un croşeu de stânga, urmat de un croşeu de dreapta, ambele în urechile lui Jurgen, fură de ajuns pentru a-l doborî pe om. Cei de faţă avură un moment de ezitare, după ce uriaşul se prăbuşi, gemând. Vrăjitoarea îşi făcu loc prin mulţime şi veni lângă, el punându-şi mâna pe umărul lui. Privi pe rând la cei de faţă, urmărindu-i cum aceştia neputincioşi şi laşi îşi coborau privirea. Cei doi, care-l însoţeau pe Jurgen, se încruntară dezorientaţi. Erik aproape le auzea gândurile, era una să snopeşti în bătaie sau chiar să ucizi un

om, dar Vrăjitoarele Asasin nu erau oameni pentru ei, nu vroiau să aibă de-a face cu ea. Alana îşi întoarse privirea spre bătrânul pilot. Acesta asista neputincios şi speriat la evenimente. Erik i se adresă, fără să se întoarcă spre el.

— Ţi-am spus că această femeie îmi este prietenă şi totuşi i-ai trimis după mine pe mercenari.

Bărbatul simţi distinct cum braţul femeii se încordă, când o numise prietenă. O privi întrebător, dar ea nu-l privi. Bătrânul îi înfruntă privirea.

— Acum vrei să mă ucizi? Şi ce dacă? Crezi că viaţa mea mai valorează ceva? Sunt datornic şi oricând poate apărea una din tagma prietenei tale, ca să-mi facă felul. Hai afară să terminăm odată, sunt sătul.

*

— Mâine dimineaţă plec. Trebuie să recuperez datoria pe care o am şi timpul este scurt.

Femeia îl privi melancolică.

— Deci asta a fost, Erik?

— Nu ştiu. Nu depinde de mine.

— Ce vrei să spui?

Femeia îl privi, neînţelegând, dar plină de speranţă.

— Alana, tu decizi dacă asta a fost sau mai urmează. Sincer să fiu nu ştiu când şi dacă mai ajung pe planeta asta, unde m-am născut, dar mi-ar plăcea să vii cu mine. Am declarat un echipaj de trei oameni şi, de fapt, sunt singurul din echipaj.

Femeia îl privi la început entuziasmată, însă pe parcurs entuziasmul îi dispăru.

— Nu cred, că este posibil. Cine ar da voie unei Vrăjitoare exilate, să plece de sub supraveghere?

— Alana, este ceva ce nu mi-ai spus?

Femeia îi evită privirea.

— Care este problema?

— Chiar vrei să ştii ce probleme am?

— Da.

— Îţi voi spune. Poate vei înţelege de ce nu am prieteni şi de ce nu voi avea niciodată. Ei bine, eu sunt la ora actuală cea mai bună asigurare a unei vieţi lipsite de griji. Valorez 250 de mii de credite vie. Oricine este prieten cu mine este o posibilă

ţintă.

— 250 de mii de credite? Ce ai făcut?

— Ţi-am zis, am dat greş o misiune. Acum mă caută toţi. Mercenarii, pentru că au fost angajaţi de cel care a plătit, iar Mântuitorii, pentru că au fost angajaţi de cel pe care nu l-am putut ucide. În plus, au pus un preţ pe capul meu. Toţi vânătorii de recompense şi oportuniştii vor să mă prindă. Vie sau moartă.

— Vie, mă îndoiesc să poată. Şi atunci de ce aici? De ce să nu-ţi schimbi domiciliul cât mai des?

— Pe Harton suntem ca o familie. Exilată sau nu, aici nu dau voie nimănui să-mi facă rău. Surorile mele veghează, te asigur.

— Moartă, cât valorezi?

— 50 de mii, de ce?

— Întrebam. Tot e mult. Spune-mi, te temi pentru viaţa ta, sau de ce eziţi să părăseşti planeta?

— Pentru tine mă tem. Viaţa mi-o apăr singură.

— Să nu te temi pentru mine. Îmi eşti prietenă şi de aceea vreau să te iau cu mine. Nu-mi pasă cât valorezi sau că e posibil să fiu ucis. La fel de bine cum aş putea fi ucis din cauza ta, puteam să mor azi ucis de mercenari sau mâine în drum spre nodul spaţial ucis de piraţi. Pricepi? Nu îmi pasă.

— Mie îmi pasă.

— Alana, sunt sigur că le poţi găsi pe supraveghetoarele tale. Spune-le că pleci mâine cu mine. Dacă chiar sunteţi surori, atunci te vor acoperi şi nimeni nu va afla că s-a deschis sezonul de vânătoare. Poate chiar să te înlocuiască un timp. Ce spui?

— De ce vrei să vin cu tine, Erik?

— Alana, tu reprezinţi bunătatea tatălui meu, poate singurul lucru bun pe care l-a făcut şi, mai apoi, eşti prietena mea. Singura mea prietenă acum. Cei pe care i-am avut până acum sunt de domeniul trecutului. Am pornit de la zero într-un domeniu nou. Am nevoie de tine, Alana.

— Voi vorbi cu ele.

— Mâine dimineaţă la docul 1411. Să nu întârzii.

— Fii pe pace. Voi fi acolo. La revedere, Erik.

2

În acea noapte, se duse la hotel, doar pentru a achita nota

de plată, apoi merse la docuri şi începu ultimele verificări. La ora locală patru, anunţă că are nevoie de un plin de combustibil, iar peste o oră, o navă cu emblema Departamentului Aprovizionare îi umplu rezervoarele. La ora cinci, se lăsă pe speteaza scaunului de pilotaj şi adormi. Fu trezit de sunetul ascuţit al computerului. Se ridică morocănos şi merse la trapă, pentru a o deschide personal. În faţa trapei de acces stătea o femeie. Nu o cunoştea pe femeie şi, nesigur, i se adresă:

— Ce doriţi?

— Să urc la bord, dacă nu vă deranjează.

— Dumneavoastră sunteţi?

— Alana. Trebuia să mă deghizez, nu-i aşa?

Erik rămase mut de uimire. Nimic din înfăţişarea excentrică şi războinică a femeii nu mai persista. În faţa sa se afla o femeie brunetă, cu tenul măsliniu, ochii negri ca smoala şi două valize, ce aduceau cu reclamele pe care le vedea zilnic când deschidea monitorul, pentru a afla ultimele noutăţi din oraş.

— Drace! Asta da, schimbare. Hai, urcă!

Femeia intră şi urmări cum uşa se închide în urma ei.

— Am vorbit cu supraveghetoarele.

— Şi?

— La început nu au vrut, dar au acceptat, spuse femeia, zâmbind.

Erik o privi atent. Luciul ochilor nu dispăruse, chiar dacă culoarea era alta.

— A trebuit să faci uz de forţă?

— Nu chiar. A trebuit doar să le amintesc cine sunt. Au acceptat, pentru că le-am povestit de cei trei mercenari.

— De mine le-ai spus?

Femeia zâmbi, arătându-şi dinţii.

— Ştiau deja şi cunoşteau amănuntele atacului asupra ta. Una dintre ele se afla acolo. Să ştii că nu ar fi intervenit. Ele nu au voie să se implice. Acestea mi-au fost prietene şi eleve, l-au respectat pe tatăl tău pentru ce a făcut în urmă cu doi ani pentru mine.

— Toţi l-au cunoscut pe Damian mai bine decât mine.

— Ţi-am văzut dosarul. Mi l-au arătat surorile mele.

Erik se întoarse spre ea.

— Îl puteai obţine din baza de date a Federaţiei, doar

tastând numele meu.

— Am văzut dosarul tău întocmit de Consiliul de pe Harton.

— Am dosar pe Harton? Ce înseamnă asta? De ce şi când l-au întocmit?

— Toate posibilele contracte au dosar pe Harton. L-au întocmit când Damian a murit. Nu o să îţi vină să crezi, eşti marcat pentru Surorile de gradul 7.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că eşti considerat periculos. Surorile de grad 7 sau mai mare sunt, de obicei, antrenoare şi participă rar la misiuni în afara planetei. Dacă nu te vedeam în acţiune, nu credeam, dar dosarul şi ce am văzut m-au convins că ai potenţial. Oricum, dacă vom deveni camarazi şi rămânem împreună mai mult timp, vreau să te cizelez în arta luptei.

— Să mă cizelezi? Tu ce grad ai pe Harton?

Femeia îşi dezveli dantura într-un zâmbet arogant.

— Sunt… eram membră a Consiliului. Vrăjitoare Asasin de gradul 9. Feină.

— E cel mai mare grad?

— Doar două persoane au un grad superior şi ambele subt bătrâne. Au păstrat gradul doar ca funcţie. Nu mai sunt active de mult timp.

— Pe cuvântul meu, că nu mai pricep nimic. Trebuie să îmi explici într-o zi cum este cu organizaţiile astea.

— În dosarul tău scrie că ai abilităţi de retimonian, dar… o să îţi explic.

— Crezi că aş putea să fac praf o organizaţie ca a voastră doar cu presupusele mele calităţi de retimonian subversiv? Mă faci să râd, Alana.

— Îţi spun sigur că nu te subestimează nicio organizaţie inteligentă, chiar dacă tu o faci. Ai fost educat în cele mai bune şcoli şi ai avut profesorii cei mai buni. Damian a adus un profesor de pe Retim.

— A adus?

— Da. Profesorul tău de politologie şi economie era retimonian.

— De asta l-am urât atât de mult. A fost printre cei mai duri profesori ai mei. Cât o fi plătit Damian pentru a-l aduce?

— 472 de mii de credite. A fost a treia sa perioadă de

sărăcie. Totul e scris în dosar.

— Doamne, a dat atâţia bani ca să îl aducă de pe Retim numai ca să mă şcolească pe mine?

— Erik, tatăl tău a dat mai mult de 10 milioane de credite, ca să fii educat cum trebuie. Mi s-a interzis să te conştientizez de puterile tale, dar te asigur că ai fost cotat pe Harton cel puţin egal cu puterea care se ascunde în tine. După ce am citit dosarul tău, îmi dau seama de ce m-a salvat Damian de la moarte. Nu ai avut un profesor de pe Harton. Nu a putut să mituiască pe nimeni şi sursele noastre arată că a oferit bani mulţi.

— Şi mă vei învăţa ce ştii tu?

— Da. Te voi învăţa ce înseamnă o Vrăjitoare. Din moment ce m-au renegat, nu mai am nicio obligaţie.

— Poţi pilota?

— Nu. Nu ne învaţă să pilotăm.

— Te voi învăţa eu. Antrenament pentru antrenament, de acord?

— De acord. Unde trebuie să mergem?

— Nu am nici cea mai vagă idee, dar vom fi informaţi când va sosi încărcătura.

— Şi dacă nu te superi, ce încărcătură avem?

— Un om. Facem un transport de pasageri. Hai să te instalez în cabina secundului.

O conduse pe femeie la cabina învecinată cu a lui. Era o cabină mică, care conţinea un dulap de metal, un scaun şi o tăblie drept birou, care se rabata pe perete.

— Nu este mult, dar poţi folosi cabina mea, în cazul în care ai nevoie de mai mult loc. Îmi petrec aproape tot drumul în cabina de pilotaj. Acolo dorm, acolo mănânc şi acolo mă antrenez.

— Îmi ajunge cabina secundului. Ce antrenament faci?

— Pilotare. Nu prea am loc pentru alte antrenamente şi, sincer să fiu, nici nu credeam că voi avea nevoie de alt fel de abilităţi până aseară. Te las să te instalezi.

— Nu eşti curios să afli ce are o Vrăjitoare în valize? întrebă femeia ridicând capacul uneia dintre ele. Erik se holbă, nevenindu-i să creadă. Valiza era plină până la refuz cu arme albe şi părţi componente de arme de foc sau alt gen de arme de distanţă, mai rudimentare.

— Tu chiar crezi că ai nevoie de atâtea arme? Este doar o călătorie spaţială, Alana.

— Nu folosim toate armele odată, dar fiecare armă are utilizări diferite.

Femeia luă din valiză un cuţit ce avea lame în ambele părţi ale prăselelor.

— Asta e o armă de pe Harton. Ca să lupţi cu ea, ai nevoie de un antrenament vast. La fiecare a cincea mişcare...

Femeia făcu demonstrativ câteva mişcări. După cinci mişcări, dintre degetele ei ţâşniră trei ţepi metalici lungi şi ascuţiţi, care se retraseră aproape instantaneu.

— Ăsta-i elementul surpriză, fabricat dintr-un aliaj de mercur şi kaliper. Dacă te zgârie, paralizezi pentru cel puţin 24 de ore. Depinde de clasa armei. Unele au otravă, altele o puritate a metalului de kaliper mai mare. O singură zgârietură şi s-a terminat cu tine. Dacă nu ştii cum să lupţi cu el, îţi va fi fatal. Multe arme din cele de aici au astfel de atribuţii. Aproape fiecare planetă, care şi-a dezvoltat o cultură proprie, are o armă de acest gen.

Computerul de bord anunţă solicitarea cuiva de a urca la bord.

— Au venit. Închide valiza. Vei avea timp mai târziu să te instalezi. Du-te în faţă şi aşează-te pe scaunul copilotului. Prefă-te că testezi ceva.

Femeia închise valiza şi cei doi se despărţiră pe hol. Erik activă butonul de deschidere a trapei. Avocatul şi o persoană cu chipul ascuns urcară.

— Unde e cabina pasagerului?

Erik arătă o uşă din capătul coridorului, iar necunoscutul se îndreptă într-acolo şi intră.

— Domnule Faden, să vă aduc aminte, sau ştiţi, că pasagerul este o persoană retrasă? Sub nicio formă să nu-l deranjaţi şi să nu intraţi în cabina acestuia.

— Cam mult mister.

— Preţul este destul de bun, pentru a putea trece peste acest inconvenient.

— Adevărat. Aştept destinaţia.

Avocatul îi întinse un plic de hârtie.

— O ultimă recomandare, veţi călători spre o destinaţie din afara Federaţiei. Acolo unde mergeţi nu există poliţie. Sub

nicio formă să nu opriţi în altă parte decât la locul indicat.

— Vom fi verificaţi la intrarea în nodul spaţial.

— M-am ocupat de toate. Permiteţi verificarea; când vi se va cere declararea încărcăturii, să spuneţi că aveţi un om şi o lăcustă. Ţineţi minte: un om şi o lăcustă.

— Am reţinut.

— Vă doresc mult succes şi, dacă mai ajungeţi pe planeta natală, contactaţi-mă. Voi avea, cu siguranţă, altă încărcătură pentru dumneavoastră. La revedere, domnule Faden.

Erik intră în cabina de pilotaj şi se aşeză pe scaun. Se întoarse cu tot cu scaun spre Alana.

— Am primit destinaţia, îi spuse, arătându-i plicul de hârtie. Spune-mi, Alana, cum te trec prin filtrele autorităţilor?

Femeia îi zâmbi şi îi întinse o mapă mică, dintr-un material rugos. El o deschise şi fluieră uimit.

— Frumos arsenal, zise el, privind cu ochi critic fiecare legitimaţie şi identitate. Care îţi convine mai mult?

— Cred că cea de secund, doar îi ocup cabina, nu?

Erik zâmbi.

— De unde ai aşa ceva? Este ilegal. Dacă îşi dau seama că aceste acte sunt false, putem fi executaţi pe loc, în unele sisteme.

— Nu îţi fă niciun fel de probleme. Majoritatea sunt autentice. Eliberate de birourile şi ambasadele Federative. Pot să treacă prin cele mai sofisticate aparate, dar tot autentice vor rămâne, pentru că ele sunt autentice.

— Cum ai reuşit?

— Fiind în Consiliu, am avut parte de unele favoruri, iar unii dintre membrii Consiliului s-au bucurat, când i-am anunţat că Damian mă va lua de pe Harton. Am avut voie să păstrez aceste identităţi, armele şi un cont cu ceva bani.

— Foarte bine. Secund Melania Ford, iniţiază procedurile de încălzire a motoarelor. Glumeam. Haide să vedem unde ne poartă acest pasager.

Erik deschise plicul şi introduse în computer o cartelă mică. Imediat, i se afişă un curs ciudat, special calculat pentru nava sa, care avea un rezervor pentru o distanţă de doar zece unităţi spaţiale standard.

— Cam lung. Drumul ne va purta prin toată galaxia, ne va costa aproape 500 de credite.

— Unde mergem?
— Eu nu am auzit niciodată de această planetă. Se numeşte Sviia în sistemul Ster.
— S 7A. A fost o planetă experimentală. Au colonizat-o de 100 de ani, pentru cei pe care societatea federativă nu-i mai putea integra. A fost o planetă penitenciar, dar a fost reabilitată în urma unui scandal legendar. Cine o fi pasagerul?
— Nu ştiu, dar, dacă nu mi se plăteşte combustibilul dus-întors, îl arunc afară. Cele 1000 de credite nu ar acoperi mai mult decât drumul. Mă duc să vorbesc cu el.
Erik se apropie de uşa pasagerului şi ciocăni încet. Un foşnet abia auzit îl făcu să îşi lipească urechea de metalul rece.
— Ce vrei?
Erik îşi retrase urechea, ştiind că nu va deschide uşa.
— Domnule, drumul era inclus în plata mea sau mi se plăteşte combustibilul separat?
— Vei fi plătit cum ajungem la destinaţie. 2000 de credite, după cum m-am înţeles cu Devorak.
— Vă rog ca, atunci când becul roşu se va aprinde, să vă legaţi cu centura de scaun sau de pat. Nu este o glumă, vom accelera de la 0 la 5 unităţi A instantaneu.
— Bine.
— E ciudat pasagerul nostru, spuse Erik, aşezându-se pe scaunul pilotului. Haide să pornim. Transmit cererea de decolare.
— Am şi primit confirmare. Începe numărătoarea inversă de la 30 de secunde.
— Ce prompţi sunt astăzi. Când arată zero, apeşi butonul galben, Alana, şi leagă-ţi centura acum. Am modificat nava.

*

Erik ştia că nu poate suprasolicita nava în aşa fel, încât să ajungă foarte repede la destinaţie şi de aceea îşi zise că drumul trebuie structurat. Fie că vroia, fie că nu, acest drum va dura, în cel mai bun caz, 10 zile. Având o autonomie de 10 USS, trebuia să oprească de cel puţin 25 de ori pentru reumplerea rezervoarelor. Era o situaţie destul de neplăcută, pentru că, după terminarea misiunii, se va fi aflat în afara Federaţiei şi, în plus, îi rămâneau doar 20 de zile, pentru a strânge rata care

trebuia plătită, în total 22 mii de credite: zece mii pentru datorie şi 12 mii pentru recuperarea navei tatălui său. Era un chin numai gândul că va trebui să strângă încă nouă mii pentru creditor.

— Alana, cred că vom amâna antrenamentele. Trebuie să îmi pun mintea la contribuţie, să pot scoate banii pentru datorie.

— Cum doreşti, Erik, eu oricum trebuie să mă antrenez. Mă găseşti în secţiunea cargourilor.

Femeia plecă, iar el introduse cartela şi codul de acces în baza de date a Federaţiei Comerţului. Imediat îi apăru o listă cu toate planetele Federaţiei şi cele recunoscute de Federaţie drept rute comerciale. Sviia era trecută şi o accesă. Privi informaţiile despre planetă. Ziua avea 16 ore, forţa gravitaţională era de 0.7 G, iar forma de guvernământ se păstrase la monarhie. Dezvoltarea tehnologică era în stadiul reformei comerciale din Federaţie. Ceru lista de preţuri şi trecu la compararea lor cu a celorlalte planete, de la o depărtare sub 5 USS. Singurul lucru, care merita tranzitat, era hrana şi condimentele, care îi puteau aduce un profit de 14 credite la fiecare transport. Compararea cu planetele din Federaţie îi arăta că singurele mărfuri cerute de Federaţie erau mult prea ieftine, pentru a-i renta drumul. Se sprijini pe tastatură şi se întrebă cum o va scoate la capăt. Decise să nu îşi facă griji de pe acum.

La sfârşitul primei zile, trecuse de şase planete, felicitându-se că va putea reduce drumul în asemenea măsură, încât să-i iasă profitabil. Acum se apropia de a şaptea planetă şi primise deja permisiunea de andocare. Se îndreptă spre doc şi trecu pe pilot automat. O chemă pe femeie şi îi ceru să stea în cabina de pilotaj, pentru a nu da de bănuit. Imediat după andocare, computerul îi transmise că va sosi o comisie de inspecţie pentru a-i verifica.

— Fir-ar, dacă avem probleme, să fii pregătită pentru decolare în condiţii de urgenţă.

— Şi asta ce înseamnă?

— Că dacă nu merge ceva şi se aprinde becul roşu, plecăm cu oricine se află la bord, apoi va urma un drum nebunesc spre un nod spaţial, drum pe care vom fi vânaţi de nave de luptă şi staţiile orbitale de apărare vor încerca să ne distrugă. Te prinzi de orice şi te ţii bine. Deschide trapa.

Erik porni în întâmpinarea celor care urmau să-l

controleze. Erau trei soldaţi şi un civil, care purta pe umăr un aparat.

— Bună ziua. Legitimaţia, vă rog.

Bărbatul îi întinse cartela de plastic, iar celălalt o introduse în aparat.

— Domnule Faden, pune-ţi mâna aici, vă rog.

Se supuse şi i se scană amprenta palmară.

— Este bine. Aici scrie că aveţi la bord un secund. Vă rog să-l chemaţi.

— Secundul meu supraveghează reîncărcarea. Cer permisiunea să-i iau locul.

— Bine. Mai aveţi ceva de declarat, înainte să îl înlocuiţi?

— Transport un om şi o lăcustă.

Erik avu impresia că ochii civilului avură o tresărire.

— Nu mă interesează, chiar dacă transporţi şobolani sau o întreagă grădină zoologică. Trimite secundul pentru a-l verifica!

Bărbatul intră în cabina de pilotaj.

— Alana, e rândul tău. Ţine minte ce ţi-am zis.

— Vei afla dacă ceva merge prost, spuse femeia, zâmbind şi ridicându-şi mâneca hainei, cât să i se vadă două arme de foc prinse de antebraţe. Apropo, căpitane, procesul de reîncărcare este complet.

Femeia reveni în cabină după zece minute.

— Au plecat. Ce le-ai spus de pasager?

— E ciudat. Le-am zis că transport un om şi o lăcustă.

— O lăcustă? Are o lăcustă?

— Nu ştiu. De ce întrebi?

— N-am văzut niciodată o lăcustă vie.

— Ciudat, nici eu. Crezi că ar trebui să-l rugăm să ne arate insecta aia?

Femeia râse încet.

— Cred că te-ar înjura. Ce au zis legiuitorii când le-ai zis?

— Au zis că nu-i interesează animalele din încărcătură. Ciudat, nu?

— Da. Auzisem că te verifică, chiar dacă nu transporţi nimic. Chiar vorbeau piloţii de acolo cât de dure sunt autorităţile. E ceva necurat la mijloc.

— Ai dreptate. Leagă-ţi centura. Mi-am propus să ajungem la următoarea haltă în 3 ore. 9,6 USS fix. Dacă avem scurgeri, ne ia dracu’.

— Eşti convertit la catolicism?

— Nu, dar mai folosesc expresiile lor. Nu am nicio credinţă aparte, spuse Erik clipind des.

— Ar trebui să ai. Viaţa este mai uşoară când crezi în ceva.

*

Trei zile de nesomn, dar reuşise să scoată de la navă tot ce putea da. Se încadrase în culoarul pentru andocare al planetei Sviia. Comută pe pilot automat şi o trezi pe Alana. Împreună merseră la cabina pasagerului, bătură de mai multe ori în uşă şi auziră o mişcare slabă.

— Domnule, am ajuns la destinaţie!

Dinăuntru se auzi un zgomot, ca şi când ar fi scăpat ceva voluminos pe jos.

— Am ajuns? Cât a trecut de la plecare?

— 82 de ore, domnule.

— Trei zile? Imposibil! Nu trebuia să ajungem decât peste cel puţin patru zile.

— Îmi pare rău, domnule, am ajuns mai repede.

Uşa cabinei se deschise şi un bărbat cu o faţă zbârcită şi nişte ochi verzi cu o căutătură neastâmpărată îl privi în faţă, apoi alergă la Alana şi înapoi la el.

— Devorak m-a asigurat că e imposibil să facem mai puţin de 7 zile.

— Domnul Devorak mi-a dat o navă jalnică, dar mi-a subestimat capacităţile de inginerie.

Bărbatul încuviinţă tăcut.

— Să rămânem aici încă patru zile. Nu se poate să ies acum de aici.

Erik o privi pe Alana, care-i întoarse o privire nemulţumită.

— Domnule, îmi pare rău pentru neplăcerile cauzate, dar am avut un contract. Doresc să îmi primesc banii şi să plec spre următoarea mea destinaţie. Nu pot pierde timp aici.

— Îţi dau 50 de credite pe zi.

— Am 20 de zile să strâng 22 de mii de credite. Nu pot să-mi permit 4 zile pierdute. Am problemele mele.

— Înţeleg. Oricum, dacă ies acum din navă, mă vor ucide.

— Domnule, îmi pare foarte rău să aud asta, dar nu pot

aştepta 4 zile.

— Dar să mă însoţeşti ai putea? Nu ar dura decât 2-3 ore. Iţi dau 200 de credite, dacă mă duci cu bine acasă.

— Domnule…

Bărbatul îşi mută privirea asupra Alanei.

— Aveţi cumva o lăcustă în cabină? îl întrebă ea.

Bărbatul o privi nedumerit, iar Erik îşi înăbuşi cu greu un hohot de râs.

— O lăcustă? Ce lăcustă? Nu am nicio lăcustă.

— Numai puţin, să mă consult cu secundul meu.

Erik o trase pe Alana deoparte, sub privirile neliniştite ale necunoscutului, care se mutau când la unul, când la celălalt.

— Ce spui, Alana?

— E disperat, dar poate fi o cursă. Nu ştiu dacă avem voie cu arme afară.

— Este un guvern monarhist afară, cu o dezvoltare tehnologică de acum 150 de ani.

— Putem încerca. Eu am arme care se pot ascunde sub haine, iar tu poţi încerca să ieşi cu arme la vedere. Dacă le confiscă, nu-i niciun fel de problemă. Merită, cred eu, n-am mai ieşit din navă de trei zile. Sunt dispusă să risc, numai ca să iau o gură de aer nereciclat.

— Atunci, haide să vedem cât de mult îşi doreşte să ajungă acasă.

Erik se întoarse spre bărbat.

— 200 e prea puţin.

— Putem discuta când ajungem la mine. Vă mărturisesc sincer, am o situaţie foarte bună, dar, de asemenea, am duşmani care ar vrea să mă vadă mort. E posibil să se aştepte ca eu să mă întorc.

— Şi de unde să ştie ei că aţi ajuns?

— Vor şti.

— Ce forţe estimaţi că ni se vor opune?

Bărbatul lăsă capul în jos.

— Nu prea ştiu.

— Dacă ne minţiţi, nu ne vom înţelege.

Bărbatul îl privi speriat

— S-ar putea să fim aşteptaţi de un pluton de mercenari de pe Sibaum.

— Un pluton?

— Sunt o persoană care, dacă ajunge vie la destinaţie, poate crea multe necazuri.

— Îi putem ocoli.

— Dacă reuşiţi, este chiar bine, dar, sincer să fiu, eu sunt politician, nu militar. Vreau doar să ajung acasă şi să-mi preiau funcţia.

Alana se apropie de urechea lui Erik.

— Minte de îngheaţă apele. Cere-i o sumă, care să ne scape de o parte din datorii şi pentru care merită să riscăm.

— Dacă tot e să riscăm, vă spun că, pentru mai puţin de 10 mii de credite, nu merită.

Alana îi prinse mâna şi făcu un pas înainte, ca să vadă mai bine reacţia bătrânului. Acesta nici nu clipi.

— Nu am atâta la mine. Vă pot da acum numai patru mii.

— Şi cele două mii de credite pentru drum?

— Acelea sunt afacerea lui Devorak.

— Foarte bine, pregătiţi-vă. Plecăm în 10 minute.

Bărbatul se retrase, iar Alana îl conduse pe Erik în cabina sa.

— Să vedem ce arme luăm cu noi.

Începu să ordoneze pe pat arme de foc de diferite mărimi.

— Eu iau armele din efectivul stelaţilor, Alana. Păcat că nu avem şi armuri.

— Ne vom descurca. Oricum, sunt sceptică în ce priveşte grijile acestui om. Plutoanele de mercenari sunt doar pentru cei foarte periculoşi, şi ar fi bine să nu ne punem cu ei. Luptă ca o armată organizată.

— Te temi de ei?

— Oricine are puţin creier s-ar teme de o formă atât de organizată de mercenari. Asta e principala armă a celor de pe Sibaum: lucrează în echipă mai bine decât oricine altcineva.

— Deci sunt cei mai buni?

— Nu chiar, dar nouă ne ajunge.

Se echipară şi se îndreptară spre cabina pasagerului. Acesta ieşi şi îşi agăţă la brâu o geantă.

— Sunt gata. Oricine se apropie de noi sunt inamici. Trageţi fără somaţie.

— Dacă sunt soldaţi ai guvernului?

— După ce vom intra în oraş, nu au ce căuta. Trageţi în tot ce se apropie.

Alana veni aproape de el şi îi şopti:

— Pentru 10 mii merită. Aproape ai scăpat de datoria pe luna asta.

— Nu suntem ucigaşi, Alana.

— Dacă trebuie, vom fi. Nu lăsa conştiinţa să-ţi pună în pericol viaţa.

— Nu pot. Dacă se apropie cineva şi nu pare periculos, somează-l. Ai încredere în mine. Nu vom ucide nevinovaţi.

— Cum vrei, dar îţi spun, pe S7A nu există nevinovaţi.

3

Ieşiră din navă cu civilul între ei. Doi soldaţi înarmaţi până în dinţi se apropiară de ei. Purtau uniforme rigide şi compacte, care nu lăsau nicio porţiune a corpului neprotejată. Erau grele şi incomode, limitând mult mobilitatea, dar erau mult mai greu de penetrat.

— Bună seara. Vă informăm că, dacă părăsiţi zona de siguranţă a docurilor, nu vă putem proteja.

— Am înţeles. Este vreo posibilitate să achiziţionăm armuri personale?

— Ne pare rău, armurile nu sunt pentru uzul civililor. Dacă nu aveţi la dumneavoastră, nu vă putem ajuta.

— Nici în schimbul unei sume de bani?

— Stăm prost cu echipamentele, dar poate cu 5000 de credite rezolvăm o armură.

— 5000?! Enorm, nu am nici măcar o mie.

— Ne pare rău, drum bun şi şedere plăcută.

Cei doi soldaţi se depărtară, iar ei avansară spre zona de sud, la punctul de ieşire din zona de siguranţă. Acelaşi discurs îl ascultară la ieşirea din zona securizată, apoi traversară baricadele formate din munţi de sârmă ghimpată şi câteva blindate cu o mare putere de foc. Ce era dincolo de baricade părea un coşmar. Nicio clădire nu era întreagă, de parcă fuseseră bombardate de artilerie luni întregi.

— Ce se petrece aici? întrebă Erik, privind în toate părţile, mirat.

— Acum un an, rebelii au preluat în forţă docurile, spuse bărbatul. A fost nevoie de patru luni, ca să fie preluat de forţele guvernamentale, dar, când l-au preluat, rebelii primiseră deja

echipamente de la o putere străină ostilă nouă. Au adus şi mercenari de pe Sibaum, arme performante, subversivi de pe Retim şi o mare cantitate de mărfuri pe care nu ar fi trebuit să le aibă.

— Dar pentru ce este o forţă rebelă?

— Aici este problema. Cu 50 de ani în urmă, aveam o economie înfloritoare şi intrasem în negocieri cu Federaţia, ca să ne integrăm. Cineva nu a fost de acord şi a adus ilegal echipamente, apoi le-a declarat celor din Federaţie că facem comerţ ilegal. Controalele Federaţiei le-au găsit şi ne-au pus embargo. Atunci a început totul. A fost lansat un atac bacteriologic şi un virus ne-a decimat forţa de muncă şi economia. Am fost puşi sub carantină şi comerţul a încetat total. Au avut loc revolte şi atunci cineva din opoziţie s-a raliat maselor. Sistemul democratic, care fusese, a devenit monarhie totalitaristă şi probabil va deveni dictatură militară.

— Erik, se apropie cineva.

— Trageţi! Vă rog, nu-i lăsaţi să se apropie, spuse bărbatul rugător, pe un ton plângăcios.

Erik trecu în faţa bărbatului şi observă că necunoscuţii se opriseră la zece metri de ei.

— Ce vreţi?!

Strigătul lui se sparse de ruinele din faţă. Unul dintre cei din faţă înaintă.

— Unde mergeţi?

Erik observă silueta. Avea o armă de asalt şi cartuşieră. Pe cap avea o cască militară, dar nu-şi putea da seama dacă are armură personală.

— Nu te priveşte.

— Ai o gură cam mare. Voi nu sunteţi decât doi, iar noi şase.

Erik privi în spate şi remarcă dispariţia Alanei.

— Ce vreţi?

— Suntem rebeli, aici e teritoriul nostru. Oricine trece pe aici trebuie să ne spună unde merge şi de ce.

— Nu suntem de pe planetă. Mergem să vizităm un prieten.

— Unde?

— În centru, spuse Erik, arătând cu mâna în spatele individului, care se întoarse să vadă ce arată. În secunda

următoare răsună o rafală, iar rebelul se prăbuşi câţiva metri mai încolo.

— Pe burtă, îi strigă companionului său, în timp ce aluneca şi el, lipindu-se de pământ.

Începu să tragă salvă după salvă spre grupul de oameni aflaţi mai în spate. I se răspundea în acelaşi fel. Deodată, se auziră urlete şi înjurături, însoţite de detunături mai mici ca intensitate. Erik încetă focul şi ascultă. După câteva momente, nu se mai auzi nimic şi nicio mişcare. Se ridică în genunchi şi încercă să pătrundă întunericul.

— Erik…

Şoapta venise din spate. Se întoarse şi o văzu pe Alana lângă civilul care tremura, strângând pământul.

— Tu ai fost?

— Da. Hai să mergem. Ridică-te! îi ordonă bărbatului de jos. Îşi reluară drumul tăcuţi. După o oră de mers, bărbatul arătă o casă dărăpănată.

— Acolo.

— Mă duc să verific, spuse femeia şi plecă, alergând silenţios. În scurt timp o pierdu din vedere. Se întoarse după cinci minute, venind tot din spatele lor.

— E o pivniţă acolo, nu-mi place.

— E un tunel, spuse bărbatul. Cum l-ai găsit? Nu este uşor de găsit.

— Nu contează. Să mergem.

*

Tunelul dădea într-un castel feudal. Construcţia era nouă, iar la capătul tunelului, o cameră prevăzută cu încuietori electronice, imposibil de spart fără a se declanşa alarma. Bărbatul deschise uşa şi imediat se treziră încercuiţi de soldaţi, care-i somau să arunce armele. Bărbatul le făcu semn să se supună. Soldaţii îi conduseră într-o cameră mobilată şi le spuseră să aştepte până vor fi chemaţi.

— N-am închis un ochi de 3 zile. Ce căcat mare. M-am grăbit să ajung, ca să fiu sechestrat. Dacă nu ne plăteşte sau ne ţine aici prea mult, devin un proscris. Alana, ce faci acolo?

Femeia stătea în faţa ferestrei şi privea afară.

— Caut o cale să ieşim de aici. Nu am de gând să stau

foarte mult în acest castel. Nu mă interesează dacă ne mai dau banii sau nu, viaţa e mai importantă.

— Adevărat.

Erik se ridică de pe pat şi veni în spatele ei.

— Ai găsit ceva?

— Zăbrelele astea nu rezistă mult, dar suntem la etajul doi şi, în plus, e plin de soldaţi aici.

Bărbatul se întoarse pe pat.

— Ce ar fi să aşteptăm câteva ore şi apoi să ieşim pe unde am intrat?

— Exact la asta mă gândeam şi eu. Cred că ar fi mai uşor, decât să o luăm prin curte. Şi aşa nu ştim unde ne aflăm. Am mers prin tunel vreo jumătate de oră, dar fereastra asta, ori nu dă spre oraşul în ruine, ori l-am depăşit de mult, deşi nu cred să fim departe de el.

Dormi câteva ore, s-ar putea să avem nevoie de odihnă. Mai am o singură pastilă tonică, o primeşti după ce te odihneşti puţin.

Nu apucă să aţipească bine şi uşa se deschise. În încăpere intrară patru soldaţi, urmaţi de omul pe care îl aduseseră. Acesta purta haine scumpe, din câte îşi dădură ei seama, şi zâmbea bine dispus.

— Haideţi, prieteni, stăpânul doreşte să vă cunoască.

Alana se întoarse spre Erik, care se ridică în şezut, buimăcit de somn. Femeia se apropie de el şi îi puse în palmă pastila, iar el o mestecă, delectându-se cu gustul ei amar. După câteva secunde, simţi cum oboseala începe să se disperseze şi cum puterile îi revin.

— Trei ore să ieşim de aici, îi şopti femeia, iar el înţelese că, după trei ore, efectul tonifiant dispărea.

Surprinzător, stăpânul era un tânăr de aproximativ 16 ani. Bărbatul pe care-l însoţiseră îngenunche, dar ei rămaseră drepţi, privindu-l direct. Băiatul se apropie de ei şi îi, studie plimbându-se în jurul lor. Se opri în faţa Alanei.

— Eşti frumoasă…

Femeia îl privi amuzată, iar Erik se încordă. Ştia că Alana este foarte imprevizibilă în acţiunile sale. Tânărul se întoarse şi străbătu sala până la scaunul masiv. Se aşeză şi le făcu semn să se apropie. Lângă tron, pe o măsuţă mică, era geanta pe care o văzuse Erik în navă.

— Mi-aţi făcut un serviciu enorm, ajutându-l pe dregătorul nostru să aducă aceste acte.

Erik făcu o plecăciune uşoară, de ajuns pentru a fi considerată un semn de recunoaştere faţă de tânăr, dar nedepăşind, totuşi, saluturile politicoase ale clasei de sus din Federaţie.

— Nu am făcut-o degeaba, maiestate.

Băiatul pufni.

— Adevărat. Pentru 12 mii de credite. Un preţ enorm. V-aţi asigurat o viaţă plină de lux.

— Nu pentru a trăi în lux am cerut un asemenea preţ.

Băiatul ridică din sprâncene.

— Dar?

— Avem o datorie. Dacă nu o plătim, ajungem în vizorul celor de pe Sibaum.

— Aşa, deci. Nu mi-au plăcut cei de pe Sibaum niciodată. Să spunem că vă dau banii, ce urmează să faceţi?

— Cu voia voastră, vom pleca pentru a strânge următoarea rată.

— Aveţi o datorie atât de mare?

— Da, maiestate.

— Dacă vă plătesc datoria, rămâneţi aici pentru a mă sluji? Vă dau cuvântul meu că nimic nu vă va lipsi.

— În ce mă priveşte, maiestate, nu pot să rămân. Pe lângă datoria bănească, am o datorie morală. Nu pot rămâne.

— Dar dumneavoastră, doamnă?

— Sunt legată cu legământ pe viaţă de acest bărbat. Unde merge el, acolo voi merge şi eu.

— Înţeleg.

Băiatul făcu semn către slujitorul său şi acesta puse pe masă trei cartele. Băiatul întinse pe rând cartelele lui Erik, numărând.

— Cinci mii, zece mii şi două mii.

Erik privi cartelele. Două erau de cinci mii, pline, iar a treia era una de cinci mii, care mai conţinea doar două mii. Culoarea acesteia ajunsese de la verdele aprins al unei cartele pline, la galbenul mohorât al cartelelor trecute binişor de jumătate. Oricum, nu avea de gând să păstreze cartele, ci să transfere fondurile în cont de cum se va fi aflat pe navă. Îl privi pe tânăr şi instantaneu simţi că toată povestea este o cursă.

Privirea i se transformă. Parcă era un animal hăituit: nările începură să-i freamăte, iar respiraţia i se acceleră. Simţea privirea tânărului, ca şi cum l-ar fi ars. Alana privi spre el şi imediat trecu şi ea într-o stare de alertă. Erik privi spre uşă şi automat, dintr-o singură privire, văzu că nu se poate ieşi din încăpere. Privi cele trei cartele din mâna sa, apoi privi la omul pe care-l escortaseră. Acesta nu spuse nimic, dar lăsă privirea în jos. Deodată înţelese: primise prea mulţi bani. Întinse zâmbind cartela cu două mii spre băiat.

— Cele două mii sunt atribuţia domnului Devorak.

Băiatul luă cartela, zâmbind.

— Adevărat. Oricum, nu plăteam hoţi. Sunteţi liberi.

— Maiestate…

Tânărul se întoarse, vizibil deranjat.

— Armele noastre, spuse Erik, arătând spre un soldat, care abia ţinea arsenalul cu care fuseseră ei înarmaţi.

— Da, da. După ce ieşiţi de aici, le veţi primi.

Soldaţii îi conduseră înapoi în camera unde mai fuseseră, iar ei începură să se echipeze cu armele. După câteva minute, sfetnicul intră în cameră.

— Mă bucur că ţi-ai adus aminte de înţelegerea de pe navă, domnule Faden.

Erik pufni.

— Şi eu. Altfel, cred că eram morţi acum.

— Exact. V-am dat escortă armată, pentru a vă duce la docuri. Nu sunteţi curios ce documente am adus?

— Ne puteţi spune, fără să ne obligaţi cu ceva?

— Am adus dovezi în sprijinul faptului că asupra acestei planete se fac presiuni din afară. Acum, tânărul nostru conducător poate cere intervenţia Federaţiei.

— Interesant, doar că nu văd punctul forte. Aţi adus documente în loc să le scoateţi. Veniţi din Federaţie, de ce nu le-aţi prezentat acolo?

— Întrebarea este bună. Să vă spun: am avut o întâlnire cu consiliul Federaţiei, mi-au spus să le aduc aici, după ce ei au păstrat o copie. Acum 15 zile, am primit vestea că suveranul nostru a fost asasinat. Era nevoie, ca acordurile să fie din nou semnate. Acum trebuie doar să dăm de veste Federaţiei că au fost semnate actele şi vor trimite un contingent militar şi diplomaţi care să finalizeze afacerea.

— Sper că nu îmi propuneţi un nou drum de 250 de USS.

— Nu, domnule. Nu este nevoie de niciun drum, ci doar de o videoconferinţă.

— Înţeleg. Sper să aud că Sviia a intrat sub protecţia Federaţiei, cât mai curând.

— Şi eu aş dori asta. Acum, dacă îmi permiteţi o mică sugestie.

— Spuneţi.

Bărbatul îi luă de o parte pe cei doi şi vorbi şoptit:

— Cale de 120 USS se află o planetă. Este vorba de planeta Kenbihl, acolo puteţi afla bunăstarea materială, dacă sunteţi gata să riscaţi.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Comerţul cu substanţe interzise e în floare, de ce nu aţi lua şi domniile voastre o bucată din frumosul lor tort? Mergeţi acolo şi prezentaţi-vă la barul „Andocare ratată”, sincer să fiu, este un birt infect, dar acolo îl puteţi găsi pe căpitanul Hauser. Arătaţi-i acest inel şi spuneţi-i că veniţi de pe Sviia. Vă va introduce în reţea. Este un om de bază al nostru. Încă ceva… adăugă, în timp ce-i dădea inelul.

Erik îl privi cu răbdare, în timp ce Alana privi exasperată spre soldaţi.

— Ştiu că sunteţi obosiţi, dar să nu adormiţi înainte să intraţi în nodul spaţial. Nu suntem siguri că avem controlul sectorului. Parola este Azur. Dacă cineva încearcă să vă someze, dar nu spune parola, fugiţi cât vă ţine nava.

— Mulţumim. La revedere.

*

După un somn de 18 ore, se simţea ca renăscut. Intraseră fără probleme în nodul spaţial şi ceruse computerului să se apropie de planeta, lângă care s-ar fi aflat la ieşire, să andocheze, iar apoi să aştepte. Ceru permisiunea de decolare. O primi şi din nou se sustrase manevrării manuale a navei, pentru a găti el mâncarea. Oricum ar fi gătit, considera că o va face mai bună decât un calculator. Sub privirile amuzate ale Alanei, curăţă toate ingredientele şi le condimentă, apoi le puse în cuptor. Acesta era singurul avantaj al navelor vechi: posibilitatea de a găti singur. Cu toate acestea, mâncarea ieşi

îngrozitoare şi pe deasupra şi arsă. O aruncă, apoi programă calculatorul să gătească. Această masă i se păru cu adevărat bună.

— Crezi că a făcut-o intenţionat?

— Ce anume? întrebă femeia, cu gura plină.

— Crezi că a făcut mâncarea bună, ca să-şi bată joc de mine?

Alana pufni.

— Nu fi tăntălău. Nu ai la bord niciun computer dotat cu inteligenţă artificială. Acesta nu ştie ce este ironia. Poate să fi ieşit aşa, pentru că le-a dozat precum reţeta originală sau a pus ceva în plus.

— Crezi?

— Oricum ar fi, nu te mai las să găteşti. Eşti îngrozitor în bucătărie.

— Păi, aici nu am cu ce găti. Un cuptor antic şi atât. Nu tu oale bune, nu tu ingrediente adecvate.

— Mănâncă şi hai, că acum chiar trebuie să ne apucăm de antrenamente.

— Abia am mâncat, ceea ce înseamnă că întâi te învăţ eu şi mai târziu eşti tu şefa.

*

După cum anticipase, trebui să înceapă cu partea teoretică. Să-i explice, cât mai simplu posibil, legile fizicii care guvernau pilotarea, iar apoi să o înveţe teoretic manevrele. Îşi propuse, spre sfârşitul lecţiei, să conceapă un test, pentru a-i aprecia asimilarea datelor primite. La fel cum procedase el, procedă şi Alana la lecţiile pe care i le ţinuse, despre arta de luptă a Vrăjitoarelor Asasin. Îi spuse că, în ciuda antrenamentelor sale din academii şi diverse şcoli de antrenare a combatanţilor, pentru ele, lupta nu însemna un contact fizic dur şi nici antrenamente fizice. Toată Arta Vrăjitoarelor era o filosofie vastă şi grea. Pe lângă filosofie, trebuiau cunoştinţe avansate de biologie, fizică, matematică, istorie şi psihologie, dintre care, cea mai bine studiată era psihologia comportamentală. Ca să-i demonstreze toate cele spuse, îl invită la o luptă demonstrativă. Întotdeauna ştia ce urmăreşte înaintea atacului. După fiecare privire, îi spunea ce urma să facă

şi îi dădea soluţiile la atacul său. Erik se arătă descumpănit în faţa acestei femei, dar ea îi spuse că, după un antrenament de lungă durată, va putea şi el să anticipeze. Începu să îi explice filosofia de viaţă a Vrăjitoarelor. În câteva cuvinte, totul părea ca şi cum întreaga organizaţie era un singur om. Acest lucru îi plăcu. La capitolul istorie se arătă şi mai interesat. Populaţia Hartonului era la origini colonizatori de pe Terra, creştini paşnici şi muncitori, însă Hartonul, cum fusese atunci, era o planetă neprimitoare. Religia hartonienilor se baza pe un dumnezeu, căruia îi spuneau Ights. Acesta avea trei fii, dintre care unul coborâse între colonizatori şi îi ajutase. Tatăl lui îl renegase, iar el se stabilise acolo, continuând să ajute oamenii, creând Ordinul Feinelor sau a Vrăjitoarelor Asasin, când aceştia fuseseră invadaţi. Prima invazie avea o vechime de mai mult de 10 mii de ani; atunci, în urma luptelor, aproape toţi bărbaţii muriseră. Fiul lui Ights, pe nume Ajarton, le ajutase să îşi consolideze un guvernământ matriarhal şi să se răzbune. Femeile reuşiseră, 28 de ani mai târziu, să provoace o intervenţie militară terrană şi să fie recunoscut guvernul matriarhal. Toate luptele le duseseră cele din Ordinul Feinelor. Urmase, după o dezvoltare economică de circa 3000 de ani, o a doua invazie. De această dată, guvernul matriarhal şi Ordinul Feinelor refuzară orice ajutor din afara planetei. La 300 de ani după această invazie, ieşiseră la iveală evenimente de neconceput: Feinele masacraseră forţa invadatoare, astfel încât nimeni, dintre cei aflaţi la o distanţă mai mare de 500 de kilometri de docurile de unde pornise invazia, nu rămase în viaţă. Scandalul, ce urmase acestor informaţii, crease o situaţie de boicot planetar, care se soluţionă prin acceptarea acestora, drept organism interplanetar autonom de guvern. Tot în urma acestui scandal le rămăsese numele: Vrăjitoare Asasin, aşa erau numite în Federaţie. Abilităţile politice jucaseră un rol crucial şi boicotul fu îndepărtat înainte de-a afecta economia. Astfel, de cel puţin 5000 de ani, Vrăjitoarele Asasin activau ca organism autonom pe bază de contract. La 100 de ani, urmase recunoaşterea celor de pe Sibaum, iar apoi a celor de pe Flaider. Retimonienii nu fuseseră recunoscuţi niciodată şi asta graţie abilităţilor lor politice şi subversive. Pe retimonieni nu-i legase niciun statut Federal şi se pare că nici nu-i va lega vreodată.

Erik ascultase cu luare aminte noţiunile generale sau

versiunea scurtă, cum îi spunea el. Îl fascina istoria planetelor şi a civilizaţiilor sale care, chiar dacă aveau strămoşi comuni, se dezvoltaseră cultural, economic, social, politic, militar şi religios independent de Terra,.

— Dar, de ce nu vor să fie un Organism Autonom?

— Este una să te comporţi ca un mercenar de genul celor de pe Sibaum sau Flaider sau chiar ca şi noi, pentru că la o adică tot mercenari suntem, dar este total diferit de faptul să poţi angaja un om sau o echipă, cu scopul declarat de a submina o economie sau un guvern planetar autonom şi de sine stătător, este de-a dreptul inacceptabil. A deveni un Organism Autonom, ar însemna sfârşitul lor.

— Este cam ciudată situaţia asta interplanetară.

— Adevărat. Spune-mi, ce ai simţit când eram în sala tronului, a tânărului împărat?

Erik o privi mirat.

— Nu ştiu exact. Brusc, mi-am dat seama că este o capcană. Nu ştiam despre ce este vorba, dar am simţit că ceva nu e în regulă.

— Cum ai simţit?

Erik făcea eforturi vizibile să recreeze acea stare, pentru a-şi da seama de ce şi ce simţise.

— Nu pot. Sincer. Nu ştiu ce a fost. Brusc mi-a venit un gând. Parcă îi citeam intenţiile puştiului. Am simţit că, dacă nu găsesc o cale, nu voi mai ieşi din acea încăpere. Întâi am crezut că ceea ce simţeam avea legătură cu ieşirea din sală, dar, refăcând traseul, mi-am dat seama că era o problemă de logică. Ceva fusese uitat şi de asta depindea totul. Înţelegi? Mărturisesc că este ceva peste înţelegerea mea.

Alana îl privi curioasă.

— Ai avut o stare de percepţie extremă. În unele religii se spune că cineva veghează asupra noastră. Toate popoarele au acel element, care se spune că ne protejează. În religia catolică sau orice altă religie terrană, li se spune îngeri păzitori. La noi li se spune asavi, adică păzitori de suflete.

— Aha… unde vrei să ajungi?

— Erik, doar o singură planetă nu are religie. Ei sunt cei care se conduc după logică şi instincte. Ei cultivă aceste stări; sunt numite antrenamentele formative extrasenzorial-latente. În situaţii periculoase ies la suprafaţă şi te atenţionează.

— Înţeleg.

— Nu sunt sigură că înţelegi. Antrenamentele sunt doar pentru anumiţi indivizi. La început totul este în regulă, dar aceste stări revin din ce în ce mai des şi tind să preia controlul. Dacă psihicul nu este puternic, şi puternic pentru ei înseamnă aproape indestructibil, individul pierde simţul realităţii şi înnebuneşte. Dacă ai primit un astfel de antrenament, eşti în pericol.

— Cum putem verifica dacă am primit un astfel de antrenament?

— Asta e marea problemă. Antrenamentele încep la 9 luni şi se sfârşesc la 6 ani. Puţini oameni pot să-şi aducă aminte detalii de la aceea vârstă. Prima parte este bazată pe implementarea în subconştient şi inconştient a câtorva elemente, menite să activeze pragurile percepţiei superioare şi uneori chiar conştiinţa comună, deşi cred că, în situaţia ta, nu este cazul. După 4 ani, se trece în faza de verificare a asimilării antrenamentului şi asta înseamnă că eşti pus în situaţii speciale, care par a fi normale. Nu ai cum să îţi dai seama, dacă nu îţi spune nimeni decât când efectele devin vizibile.

— Sună îngrozitor. Ai spus ceva mai înainte, care mi-a atras atenţia. Cine sunt ei?

Alana îşi duse mâna dreaptă la ceafă, închise ochii şi dădu capul pe spate. După câteva secunde, îl privi din nou.

— Erik. Cei despre care îţi vorbesc sunt locuitorii planetei Gramm. Niciunde nu vei afla ceva despre ei. Este o istorie ruşinoasă pentru rasa umană. Istoria lor a fost ştearsă din enciclopedia raselor. Orice urmă a lor a fost ştearsă din istorie şi nimeni nu mai vorbeşte despre ei.

— Nu îmi poţi povesti?

— Dacă îţi povestesc, încalc jurământul de tăcere al Consiliului.

— Credeam că istoria raselor studiată îmi va fi de ajuns. Credeam că sunt un om deştept, care a acumulat mai multe cunoştinţe decât majoritatea oamenilor.

— Şi ai dreptate. Eşti un om deştept şi ai cunoştinţe, despre care cei mai mulţi nu au habar, dar volumul cunoştinţelor totale este mult prea mare pentru a fi cunoscute de un singur om. Oricum, nu te interesa de soarta Grammilor, este o istorie blestemată.

— Nu cred în blesteme.

— Ar trebui. Gramm este cea mai neagră istorie a omenirii. Războaiele mondiale şi interplanetare, care au dus la apariţia Federaţiei, au avut temei politic, dar istoria şi genocidul Gramm sunt o chestiune de mândrie şi stupiditate a rasei noastre. Nu au greşit cu nimic şi, totuşi, i-am ucis.

— Dar dacă spui că i-aţi ucis, de unde am eu antrenament?

— Nu te gândi că au murit chiar toţi. Unii nu erau pe planetă, alţi au fugit. În prezent au reuşit să se amestece şi câteva mii există încă, chiar milioane. Au aceleaşi practici şi, în plus, urăsc rasa umană.

— Când a avut loc evenimentul ăsta?

— Acum în jur de 4500 de ani.

Erik privi mirat către ea.

— Şi atunci de ce spui că suntem vinovaţi? Nici tu, nici eu şi nici altul din univers nu a participat.

— Adevărat, dar strămoşii noştri ne-au pătat şi, atâta timp cât cineva ţine minte acest eveniment, el va fi o pată pe onoarea noastră. O pată de sânge vechi şi nobil.

— Cei de pe Harton au luat parte la genocid?

Femeia zâmbi amar.

— Absolut toate planetele au luat parte la genocid. În prezent, după 4500 de ani, dacă există 100 de planete care nu au onoarea pătată! Cei care au scăpat au grijă ca în fiecare an să ne aducem aminte. Pe unele planete nu s-a mai păstrat nimic din istoria lor, dar Hartonul şi alte planete, care regretă şi nu vor să uite greşelile, încă învaţă istoria aşa cum este ea, cu acţiuni juste şi contestate.

— Cum vă aduc aminte?

— Diverse căi. De la viruşi de calculator cu mesaje, până la mesaje scrise în locuri publice şi uneori chiar prin acte reprobabile, cum ar fi asasinarea unui demnitar. Nu mai vreau să vorbesc despre asta, Erik.

— O singură întrebare. Ce s-a ales de planeta Gramm?

— A fost prefăcută în praf. Nu mai există decât o centură de meteoriţi în acel loc.

*

Le luase cinci zile, să ajungă pe Kenbihl. Planeta era prezentată de rapoartele Federaţiei drept una dintre cele mai bogate, cu un nivel de trai foarte ridicat. Forma de guvernământ era democraţie şi posesia armelor de foc se pedepsea dur. Acest lucru însemna că oricine era prins cu armă asupra lui era judecat. Excepţie făceau comercianţii, care aveau la bord arme de foc, dacă nu le scoteau din nave. Ca pe majoritatea planetelor democratice, periferiile erau mizere şi, oricâte măsuri se luau, infracţionalitatea nu scădea niciodată în aceste locuri. Drumul fusese odihnitor, iar pentru Erik se dovedise a fi chiar interesant. Aflase noţiuni de istorie, pe care ştia că altfel nu le-ar fi aflat. Învăţase despre Harton, Sibaum, Flaider, Retim şi Gramm mai mult decât crezuse că este capabil. În cinci zile, fusese declarat de către Alana apt să treacă la studiul filosofiei artei luptei, explicându-i clar că vor trece săptămâni bune de antrenament, până va fi iniţiat în contactele dure ale luptei corp la corp sau cu arme. După studiul filosofiei, urma studiul psihologiei, biologiei, algoritmi geometrici şi de mişcare în cadrul „dansului” luptătorilor. De când începuse antrenamentul, îşi solicitase mintea foarte mult şi de aceea părea a fi mereu melancolic sau moleşit şi ceea ce îl îngrijora cel mai mult era faptul că reîncepuse să viseze. Avea coşmaruri. Alana îi spusese că ar fi bine să viziteze una dintre planetele unde Hartonul avea ambasade şi laboratoare, pentru a fi supus unor teste. Când a aflat că pentru nepromovarea testelor putea fi reţinut, nici nu a vrut să audă. Considera că, şi dacă a primit antrenament grammonian, merită să-şi joace toate cărţile până la capăt, decât să fie ţinut în captivitate. Alana părea să-i respecte dorinţa. Nu credea că are mari probleme deocamdată şi nici nu considera aceste coşmaruri un semn al antrenamentului grammonian. Visa de fiecare dată când se suprasolicita intelectual. În ultimul timp, visa o făptură, care stătea şi-l privea din penumbră. O siluetă cu haine largi, căreia nu-i putea zări chipul. Hainele mascau orice formă şi nu-şi putea da seama dacă este bărbat sau femeie. Când această făptură începea să păşească spre el, începea să audă zgomotele unei lupte, iar când aceasta făcea ultimul pas şi aproape îi vedea chipul, se trezea urlând, dar tot nu reuşea să i-l vadă. În prima seară se speriase, dar după trei nopţi consecutive nu mai era speriat, ci indiferent, cu toate că se gândea des la acel coşmar.

Acum, erau pe drumul spre barul care-i fusese indicat pe Sviia. Nu fusese greu să afle. Primul mecanic, pe care-l întrebase, îi spusese unde se află, dar îl sfătuise să-şi lase toate cartele cu credit în navă şi să nu ia mai mult de 2-3 credite asupra lui. El nu ignorase avertismentul şi luase doar 10 credite la el, sfătuind-o pe însoţitoarea sa să se înarmeze cu pumnalul hartonian. Nu ştia de ce, dar îi plăcea acea armă şi o considera cea mai bună armă albă. El, neavând antrenamentul necesar de a o folosi, îşi luase micul cilindru, pe care-l folosise împotriva mercenarilor, şi două baionete. Când depăşiră perimetrul docurilor, fuseseră percheziţionaţi temeinic. Nu trecuseră doar prin testele electronice, care puteau fi înşelate de unele arme special create, ci trecuseră şi printr-o percheziţie fizică. După ce armele albe le fuseseră înapoiate, cei doi porniră spre destinaţie. Străbătură jumătate din suburbia docurilor, până găsiră locul. Era situat în centrul cartierului.

În faţa barului, un om stătea aşezat pe un butoi de gaz lichefiat şi îşi bălăngănea picioarele haotic, smulgând, din când în când, un zgomot surd butoiului metalic. Hainele îi erau murdare, la fel şi mâinile pe care le ţinea în poală. Privea cerul senin, care filtra ultimele raze ale soarelui alb. Cei doi se apropiară, oprindu-se în faţa sa. Necunoscutul nu dădea semne că i-ar fi observat, iar Erik privi spre femeie. Aceasta îi făcu semn că s-ar putea ca individul să fie drogat. El clătină din cap şi dădu să intre în bar. Necunoscutul începu să fredoneze ceva, moment în care mâna lui Erik se crispă pe clanţa uşii barului. Rămase aşa câteva clipe, apoi îşi întoarse privirea spre individ. Acesta nu-l privea, dar continua să fredoneze. Alana privea de la unul la altul şi, încet, cu mişcări agile, trase din teacă pumnalul hartonian, căruia îi ascunsese lama superioară în mâner. Erik trase de clanţa uşii şi păşi în local. Aerul stătut, cu puternice miasme de alcool fermentat şi urină, îl năuci. Privi spre Alana şi îi zâmbi. Faţa schimonosită de dezgust a femeii schiţă o grimasă, ce se vroia zâmbet. Înaintară până la tejgheaua mizerabilă. Un om în vârstă se apropie de ei. Tricoul său cu mâneci până la cot, ce cândva fusese roşu, acum era aproape maroniu. Stema marinei comerciale federative, de pe piept, era însă încă vizibilă.

— Poftiţi! Ceva de băut? Am pentru domniile voastre ceva numai bun. Chiar am adus, acum o lună, cea mai fină bere de

scoarţă din Federaţie.

Erik îl privi prostit, iar Alana pufăi cu dezgust.

— Dar, omule, berea de scoarţă are valabilitate cel mult două săptămâni.

Barmanul le zâmbi îngăduitor, arătându-le nişte dinţi aproape negri.

— Veniţi de pe planete prea puţin versate în tainele băuturii spirtoase. Vă spun eu, berea de scoarţă fermentată de patru ori este mult mai bună, e un deliciu. Îi creşte concentraţia de alcool de şapte ori, iar aroma de scoarţă se amplifică de trei ori. Dacă nu încercaţi, este pierderea voastră! Niciunde nu veţi mai întâlni bere fermentată de patru ori, în butoaie de pământ roşu, ars de frumosul soare alb al Kenbihlului. Niciunde, domnilor!

Erik privi spre femeie, care-i făcu un semn aproape imperceptibil de negare.

— Am dori două băuturi energizante. Este prea devreme pentru alcool.

Barmanul începu să agite un termos, pentru a combina ingredientele.

— Ştiam eu că sunteţi cunoscători. Într-adevăr, niciodată nu servesc berea mea de scoarţă înainte de apusul soarelui. Este o chestiune de amestec al compoziţiei cu semnele astrale, le explică acesta, zâmbind. Gata, 20 de credite, vă rog.

Erik îi întinse cartela, iar acesta o introduse într-un aparat.

— Pe Hauser când îl putem găsi?

— Pe cine? întrebă barmanul surprins.

Erik avu o străfulgerare, în care văzu un om într-o uniformă albastră, impecabilă, alergând pe coridoarele unei nave cu un pistol în mână. Era rănit la braţul drept şi pe ceafă avea o rană lungă, de baionetă. Chipul buhăit al barmanului nu aducea deloc cu figura tânărului, dar privirea acestuia era la fel de sfredelitoare şi inteligentă.

Erik îşi scoase din deget inelul primit şi i-l întinse.

— Aş dori să discutăm, căpitane Hauser.

Barmanul privi terorizat în toate părţile, apoi luă inelul şi-l privi de aproape.

— Nu aici. Şi nu mai rosti numele ăla tembel! şuieră omul nervos.

Le făcu semn să treacă în partea cealaltă şi le arătă o uşă.

Intrară, urmaţi de barman, într-o încăpere cu pereţi scorojiţi. O masă şi patru scaune erau singurul mobilier. Bărbatul se aşeză şi le făcu semn să ia loc. Erik se aşeză numaidecât. În timp ce Alana inspectă din priviri fiecare colţ al camerei, cei doi bărbaţi se studiară. Ea nu-l luă în seamă pe barman, pentru că nu îl considera periculos. Se aşeză cu faţa la uşă, având grijă să verifice peretele din spatele său, lovindu-l ca din greşeală. Barmanul surâse, însă ea ridică din umeri indiferentă. Aflase că peretele era sau cel puţin părea a fi plin. După un timp, bărbatul rupse tăcerea. Vocea sa nu mai era acea voce puternică, cu care-şi îmbia clienţii, ci una studiată, puţin peste şoaptă dar gravă.

— Nu ştiu ce vreţi de la mine, domnilor. Am acest bar şi nu mă ocup cu nimic ilegal. Nu am sume mari de bani şi…

— Nu suntem în slujba nimănui. Am venit la dumneavoastră, doar cu o recomandare din partea unui om, cu care aţi lucrat cu mult timp în urmă, spuse Erik, întrerupându-i pledoaria.

Omul îl privi câteva momente tăcut.

— Ce a spus că v-aş putea oferi?

— Un loc în branşa bursei negre, zise Erik calculat. Omul izbucni în râs, încă înainte ca Erik să apuce să termine ce avea de zis, dar nu se descurajă.

— Un braţ pe care nu-l mai puteţi folosi la capacităţi normale, o complicaţie neuro-chirurgicală în urma unei răni la ceafă şi o pensie prea mică. Asta aţi căpătat în schimbul unei misiuni, plus încă ceva. Un loc în bursa neagră. Eraţi un tip ambiţios şi deştept, vorbi Erik pe ton egal, urmărind semnele de uluire şi apoi de furie, care-i adevereau concluziile intuite asupra personajului.

— Cine ţi-a spus acest lucru?

— Eraţi un pilot foarte bun, căpitane Hauser. Nu aţi fost întotdeauna stângaci, cu toate că nimeni nu îşi aduce aminte ca dumneavoastră să fi folosit mâna dreaptă, într-o treabă ce necesită îndemânare. Cu câţiva ani înainte de-a ajunge aici, aţi fost rănit pe coridorul unei nave mari, probabil de transport.

Omul îl privea în continuare, prea uluit pentru a putea spune ceva. Îl lăsă să se liniştească şi privi spre Alana. Aceasta îl privea din semiîntuneric, dar lucirile ciudate din ochii ei spuneau mai mult decât ar fi însemnat cuvintele. Ea ştia de unde aflase

el toate aceste detalii.

— Să spunem că aţi intuit câte ceva din aventurile mele. Asta nu înseamnă nimic. Ce vreţi de la mine?

Alana se aplecă spre bărbat, iar acesta se încruntă.

— Vrem să intrăm în organizaţia al cărei membru sunteţi. Vrem să distribuim bunuri care încalcă convenţiile comerciale. Vrem asta, pentru că suntem datori şi, dacă cumva nu reuşim să ne plătim datoria, vom deveni piraţi, asta însemnând că poate ne vom întâlni acolo unde nu ai unde să fugi, rosti femeia pe un ton serios şi ameninţător. Bărbatul o privi încruntat în continuare. Bolborosi ceva în barbă, apoi îl privi pe Erik.

— Ea e căpitanul?

Erik o privi, aşteptând un semn care să-i confirme sau să-i infirme întrebarea bărbatului. Alana vorbi din nou.

— Dacă cumva crezi că eu nu am un cuvânt de spus, atunci vom ieşi afară şi vom rezolva situaţia ca între piloţi. Dacă îţi dă prin minte că îţi vei putea chema prietenii, atunci va afla tot spaţioportul că Hauser a refuzat să lupte cu o femeie.

Hauser o privi un moment serios, apoi surâse.

— Nu cred că este cazul. Haideţi să discutăm. Întâi aş vrea să ştiu cine este căpitanul, numai din motive administrative, după care să încercăm să avem o discuţie prietenească despre comerţ, propuse bărbatul, surâzând.

— Căpitanul este Erik, iar eu sunt ofiţerul însărcinat cu securitatea la bord, spuse Alana, serioasă, iar bărbatul îi aruncă o privire chiorâşă.

— Care dintre voi se pricepe la inginerie şi mecanică?

— Bănuiesc că doriţi detalii despre navă. Este o navă RAASV 21, cu o capacitate de 10 containere cargo standard şi trei cabine de personal…

Erik se opri în momentul în care Hauser izbucni într-un hohot frenetic de râs.

— Bănuiesc că tot personalul vostru este compus din voi doi. O navă de transport expirată şi doi membri la bord. Acum ce mai urmează? Îmi veţi spune că aveţi doar 10 mii de credite pentru transport? Ce vă închipuiţi, că aici e afacere de încărcat două cargouri şi transportat pe o planetă a Federaţiei, sub protecţia Poliţiei Federale?

Bărbatul râse în continuare, lovindu-şi genunchii cu mâinile.

— Cred că merităm o şansă. Din câte ştiu, sunteţi dator cuiva, iar acea persoană ne-a trimis la dumneavoastră.

Omul se opri din râs şi-i privi ironic.

— Să spunem că aveţi dreptate şi nu am uitat o clipă acest lucru, dar nu îmi place să trimit oameni la moarte. Nu ştiu ce vă închipuiţi, dar aici, în afacerea asta, moartea pândeşte la fiecare colţ, la intrarea şi ieşirea din fiecare nod spaţial şi la fiecare andocare.

— Nu vrem decât să intrăm. Bănuiesc că nu vă supără conştiinţa noaptea pentru alţi piloţi, care au avut un sfârşit tragic. De ce v-ar supăra pentru noi? Lăsaţi-ne să încercăm.

Omul îşi mângâie bărbia.

— Câţi bani aveţi?

— 10 mii.

— Exact cum am prevăzut. Ori sunteţi strâmtoraţi tare, ori sunteţi dintre cei care mănâncă leşul pe care-l lasă stăpânul. Dar nu mă interesează, spuse omul rapid, pentru a nu le da ocazia să răspundă.

— Voi onora datoria pe care o am şi vă voi da transport. Vom vedea unde şi cum după miezul nopţii. Să fiţi aici când ajung ceilalţi.

4

Rămaseră în bar şi consumară numai băuturi energizante. Nu se despărţiră nicio clipă. Fiecare îl însoţise pe celălalt când avuseseră nevoie la toaletă şi nu vorbiră mult. Alana îl făcuse atent asupra câtorva puncte de unde credea ea că erau supravegheaţi şi în plus câteva persoane nu-i scăpaseră din ochi. De cum veni noaptea, barul începu să se umple cu oameni. Figuri mai dure, de piloţi încercaţi, certaţi probabil cu legea Federală, mutre de soldaţi, care îşi vindeau serviciile fără a fi mercenari de carieră, care încheiau un contract şi plăteau impozite. Erau chiar si câţiva mercenari de pe Sibaum, uşor de recunoscut după poziţia mâinilor, mereu aproape de centură. Era un local frecventat, nu conta că erau sau nu certaţi cu legea şi asta făcea ca ei să iasă mult în vizor datorită hainelor. Nu exista nimeni în bar, care să aibă haine curate, cu excepţia lor. Mai rămaseră câteva ore şi, chiar înainte de a pleca, cineva îi chemă. Intrară în cameră şi nu mică le fu mirarea, când omul îi

conduse pe o uşă secretă aflată exact în locul unde Alana verificase. Traversară un hol, omul le arătă o uşă şi plecă.

— E posibil ca după uşă să nu fie ce ne aşteptăm, spuse Erik. Poate ar fi mai bine să te întorci pe navă şi, dacă nu vin până dimineaţă, să decolezi.

Femeia îl privi fără niciun sentiment şi aşteptă să termine. Citea în ochii lui îngrijorarea.

— Să intrăm, Erik. Nu-i bine să-i lăsăm să aştepte.

Erik dădu din cap şi deschise uşa. Înăuntru erau şase persoane, pe care le văzu şi le catalogă imediat. Dintre cei de acolo, doar doi erau posibili comercianţi, ceilalţi aveau priviri agere ce nu inspirau încredere. Două scaune îi aşteptau. Cei doi se opriră în prag şi un semn de-al lui o făcu pe Alana să rămână în uşă, dar să-i lase şi lui cale de scăpare. Ca din întâmplare, mâna ei dispăru sub haina lungă şi subţire pe care o purta şi atinse mânerul cuţitului hartonian.

— Unde-i Hauser?

Unul dintre cei de acolo le arătă scaunele. Erik făcu un pas în spate, arătând că nu are nicio intenţie să stea la acea masă.

— Stai! Hauser ajunge mai târziu.

— Ne vedem mai târziu, spuse el şi ieşi pe coridor cu spatele. Alana închise uşa în urma lor şi îi făcu semn să se îndrepte spre ieşire. Erik ajunse la ieşire şi păşi prin uşa mascată în perete. Alana îl urmă precaută şi păşi cu spatele prin uşa din perete. Deodată, simţi un braţ puternic, care-o apucă de după gât, iar altă mână încearcă s-o imobilizeze. Îşi dădu seama de capcană şi, câteva secunde, se lăsă dusă de braţele puternice. În cele câteva secunde, avu timp să evalueze situaţia. Cinci bărbaţi înarmaţi cu arme de asalt şi doi neînarmaţi, printre care şi Hauser. Doi dintre ei îl imobilizaseră pe Erik şi unul pe ea. Ceilalţi doi îi flancau pe primii.

— Sărmani copii, chiar credeţi că v-aş primi într-o organizaţie atât de ingrată ca aceasta, când voi nu puteţi avea grijă de propriile persoane, întrebă retoric Hauser şi privi spre cel de lângă el. Alana schimbă o privire cu Erik şi, în momentul în care cel de lângă Hauser făcu un pas în faţă, pentru a le spune ceva, femeia îl lovi cu piciorul pe cel din spatele ei. Genunchiul îi trecu prin dreptul urechii, lovindu-l, pe cel care-o imobilizase, cu vârful piciorului în piramida nazală, sfărâmându-i-o, apoi, cu o lovitură de picior prin întoarcere, îl proiectă pe

necunoscutul neînarmat peste un soldat. În timp ce revenea la poziţia iniţială, aruncă cuţitul spre celălalt om înarmat, care se prăbuşi cu cuţitul în piept. Femeia privi spre Erik şi, la timp, făcu un pas în spate. Unul dintre cei care-l ţinuseră imobilizat fu aruncat în cealaltă parte a camerei. Hauser privea paralizat scena, iar cel pe care-l lovise Alana încerca să se ridice, ajutându-se de perete. Într-o clipă, femeia apucă o armă de asalt, îl lovi pe soldatul peste care căzuse necunoscutul şi trase fulgerător magazia cu muniţie. O inspectă, apoi o introduse la loc şi aruncă arma scârbită.

— Un căcat de test, îl informă pe Erik, sarcastică. Muniţie de manevră, continuă, arătând spre armele care zăceau pe jos, lângă soldaţi.

Erik îşi aruncă privirea asupra lui Hauser şi privirile lor se întâlniră. Omul încă nu înţelegea ce se petrecuse. Hauser privi spre ei. Alana şi Erik citiră groaza şi scârba în privirea lui. Privi şi el şi văzu cum femeia trăgea cuţitul din soldatul căzut, foarte încet. Şterse sângele de pe lamă de hainele învinsului şi se întoarse lângă Erik.

— Foarte bine…

Toţi trei îşi întoarseră privirile spre locul de unde venise zgomotul acela gâlgâit. Al doilea om, care fusese neînarmat, se aşezase la masă, masându-şi pieptul.

— Foarte bine, deşi nu-mi vine să cred.

Erik îl privi, simţind că turbează de furie. Făcu un pas ameninţător spre el.

— Stai pe loc, tinere! Nu face greşeli pe care le-ai regreta, spuse necunoscutul dur.

Hauser trase uşa, lăsând patru oameni înarmaţi să intre.

— Sibaum. Nu face nicio prostie!

Erik privi spre Alana, iar aceasta făcu un mic semn prin care-i cerea să aştepte. El privi spre omul care stătea pe scaun, fixându-l cu o faţă schimonosită de durerea loviturii ce-o primise şi îşi masa pieptul. Erik arătă cu mâna întinsă corpurile:

— Cinci oameni căzuţi dintre care doi morţi, probabil. Asta numiţi voi test?!

Necunoscutul ridică din umeri.

— Ei erau plătiţi să mă apere. Dacă au murit, şi-au împlinit misiunea şi nu vor şti că au dat greş. Oricum, noi nu puteam să riscăm să primim printre noi membri care nu se pot apăra. Când

aţi fost imobilizaţi, am crezut că nu veţi mai face nimic…

— Ne-ai fi omorât, javră…

— Deloc. Vă dădeam drumul. Am făcut o greşeală pe care nu o voi mai repeta. M-am interpus între tirul gărzilor şi voi, iar faptul că aţi speculat greşeala îmi spune că sunteţi pregătiţi să vă alăturaţi nouă.

— Dacă mureai, ce se întâmpla?

— Nu ştiu, tinere. Probabil aţi fi scăpat voi cumva. Aveţi un antrenament foarte bun. Nu îmi pot da seama ce fel, dar am fost prea surprins şi totul a fost fulgerător. Mult mai rapid decât al altora în situaţia voastră.

— Aceşti soldaţi erau informaţi că este un test şi urmau să vă ofere posibilitatea de a lupta, se amestecă Hauser în conversaţie. Mărturisesc că nu au avut drept de apel. Mă bucur că nu am dat curs intenţiilor mele de a lupta cu tine, ca să mă distrez, se adresă el Alanei.

Femeia zâmbi dispreţuitor.

— Mie îmi pare rău, poate vom mai avea ocazia.

Bărbatul se arătă stânjenit de refuzul Alanei de a cădea la o înţelegere şi o privi cu ochi mari. Ceilalţi urmăriră schimbul de replici şi cel de pe scaun zâmbi.

— Neîmblânzită… Spuneţi-mi, cădem la înţelegere?

Erik îl privi, mimând surprinderea.

— Ce fel de înţelegere? Nu am auzit nicio ofertă din partea dumneavoastră.

— Aşa este, spuse omul, zâmbind. Să trecem dincolo, unde veţi fi informaţi. Suntem aşteptaţi de ceilalţi.

Camera era la un etaj superior al imobilului. O încăpere mare şi o masă lungă în jurul căreia erau aproximativ 25 de oameni. Şase scaune erau libere. Când intrară ei, toate discuţiile se opriră şi îi priviră, în special pe noii veniţi. Faptul că o femeie intra în acea sală le stârnise curiozitatea. La invitaţia lor, luară loc, iar după ce se aşezară şi Hauser şi necunoscutul, un pluton de soldaţi intrară în încăpere şi se postară la distanţe egale, înconjurând masa şi pe ocupanţii locurilor. Erik îi privi pe rând şi rămase cu privirea aţintită asupra unuia dintre ei care, părea mai în vârstă. Îi arătă Alanei soldatul.

— Ucigaş de copii, îi şopti el.

Ea îl privi surprinsă, apoi îşi aţinti privirea spre soldat. Când privirile lor se întâlniră Alana ridică degetul spre el şi mimă

trasul cu pistolul, zâmbind feroce. Soldatul se holbă la ea.

— Liderul. Mercenarul şef de pluton, probabil echivalentul gradului de sublocotenent în armata federativă, îl informă ea pe Erik, care-i întoarse o privire chiorâşă.

— De unde ştii?

— Mercenarii de pe Sibaum au unele semne, prin care să se poată recunoaşte în misiuni sub acoperire. Aluniţa la ochiul drept, cred că a fost creată artificial şi implantată, şuşoti ea.

— Linişte! Începem şedinţa.

Toţi se întoarseră spre Hauser. Acesta îl prezentă pe ei şi pe ceilalţi, în linii mari, apoi trecu la afaceri. Prezentă ultimele informaţii venite despre materialele interzise, cerere-ofertă, preţuri, profit, relaţii cu autorităţile federale, contacte şi informaţii despre unele sisteme, care erau prezentate în alt fel decât rapoartele federale. După patru ore, luară o pauză şi în sală intrară câteva tinere, ducând tăvi cu mâncare şi băuturi, spirtoase şi energizante. Se trecu de la genul oficial de discuţie la cel prietenesc şi de la afaceri la domeniul personal.

— De unde ştii că este ucigaş de copii?

Erik se încruntă.

— Antrenamentul Gramm, probabil. Pur şi simplu ştiu. Pot să-ţi descriu şi unele acţiuni din viaţa acestui individ. Trebuie doar să mă concentrez asupra lui şi uneori aflu despre el câte ceva.

— Un timp poţi să exploatezi aceste informaţii, dar atunci când nu vei mai avea control asupra lor, va trebui să încercăm să te scăpăm de acest „dar”.

Un individ se apropie de ei şi ridică paharul:

— Bun venit!

— Mulţumim.

— V-a spus căpitanul la ce vă expuneţi?

Cei doi se priviră, apoi urmăriră cum bărbatul râde şi soarbe din pahar, după care, sub imperiul unui damf de alcool, îi informă:

— Dacă ajungeţi în baza de date a Poliţiei Federale sau a oricărui organism de control federal şi sunteţi marcaţi drept periculoşi sau condamnaţi, atunci începe distracţia. Fiţi siguri, tinerilor, veţi fi repede reperaţi de autorităţi.

— Despre ce fel de distracţie este vorba?

Bărbatul, care avea în jur de 45 de ani, se întoarse spre un

alt grup.

— Levi, vino puţin, strigă bărbatul şi imediat un bărbat de vreo 30 de ani se apropie de ei, zâmbind plăcut.

— Auzi, Levi, spune ce se întâmplă după ce eşti condamnat în lipsă. Mare figură băiatu' ăsta!

Tânărul zâmbi, puţin intimidat.

— Dacă ajungeţi acolo, atunci este posibil să se facă contracte cu Flaiderul. Mântuitorii vă vor căuta prin toată galaxia şi nu numai. Cred că este prea târziu să puteţi să vă retrageţi, însă, oricum am face noi, puteţi da bir cu fugiţii imediat după acceptarea statutului nostru. Să ne anunţaţi, ca să vă marcăm drept membri inactivi.

Erik îl privea plin de interes, însă, îndată ce se retrase, o privi pe femeia care îi întoarse o privire plictisită.

— Ăsta o fi contabilul organizaţiei, comentă Alana.

Întrunirea continuă până dimineaţa târziu, însă, când ajunseră la navă, amândoi erau mulţumiţi. Aveau informaţiile care le trebuiau şi locul de unde vor încărca containerele cargo, precum şi preţul la care vor cumpăra şi profitul la destinaţie.

— Nu ştiu, Erik. Crezi că merită 300 pe transport?

Bărbatul o privi şi intui că se frământă lăuntric.

— Ce este?

Femeia îl privi şi ştiu că nu se poate ascunde în faţa lui.

— Aveam speranţa să revăd cândva Hartonul. Dacă sunt integrată în baza de date a Federaţiei, drept traficantă, nu voi mai obţine niciodată acest drept.

Erik îi simţi în priviri durerea şi îi puse mâna pe umăr.

— Alana, poţi rămâne aici. Este un drum scurt şi, oricum, nu ai învăţat să pilotezi sau să asişti un pilot. Mă pot descurca singur. Dacă fac patru drumuri într-o zi, în cel mult o lună scap de datorie şi suntem liberi să facem ce dorim, dacă vei rămâne să-mi fii secund şi profesor.

— Îmi spui să rămân, dar ştiu că vrei să nu rămân. Nu era decât un gând ceea ce am spus mai devreme. Te voi urma oriunde şi să nu uiţi că eu te pun în pericol, nu tu pe mine.

*

Primiseră indicaţii exacte în ceea ce priveşte încărcătura. Trebuiau să ajungă la docuri exact la o anumită oră, pentru a

primi vizita unui ofiţer de poliţie corupt, apoi să livreze marfa la docurile cutare sau să ceară descărcarea containerelor de către un anume macaragiu. Primele trei zile obţinuseră aproape patru mii de credite profit curat, dar Erik nu era mulţumit şi de aceea ceruse să vadă listele cu planete. Descoperi un sistem mai îndepărtat, care cerea narcotice şi arme, oferind mult mai mult decât se oferea în general. Din câte îi spusese Hauser, acea planetă era exclusiv a rechinilor mult mai mari decât ei, care făceau transporturi uriaşe. Îi ceru voie să facă un drum şi acesta ridică din umeri, Hauser nu era şeful lui, ci doar un consilier de afaceri pe care îl plătea gras. Avea bani pentru patru containere de narcotice puternice şi le încărcă. Obţinu numele persoanei de contact din partea autorităţilor şi numărul docului unde trebuiau descărcate containerele. Urma ca, după ce era verificată marfa, să primească cartele valorice cu credite. Profitul era imens: 1500 de credite pe un container, în total 6000 de credite pentru un drum, iar raţionamentul lui Erik era simplu. Reinvestea profitul şi la următorul drum avea un profit curat de 7500 de credite. După câteva zile, ar fi avut un profit de 15 mii de credite pentru un drum, adică cala de marfă urma să fie plină. Într-o săptămână, avea să aibă bani, nu numai pentru a acoperi datoria, ci chiar ca să se retragă definitiv din afacerile de comerţ interplanetar.

— De ce să te retragi, Erik? întrebase femeia, când auzise ce raţionament făcuse, iar el ridică din umeri.

— E mai frumos pe o planetă. Când ai stat ultima oară să vezi un răsărit sau chiar două consecutive?

Primul drum nu puse niciun fel de problemă şi, în aceeaşi zi, la orele când soarele local era în plină ascensiune, se prezentă din nou la barul unde era cartierul lor general.

— Am auzit deja, ceea ce nu-i prea bine, tinere. Au considerat că ai greşit. Faptul că m-au atenţionat arată că ştiu deja cine eşti şi cine îţi dă informaţiile. Au spus că nu vor să se repete acţiunea.

Erik îl privi lung şi consultă din nou calculatorul de pe biroul lui Hauser.

— Poliţie nu prea este. Stau grupaţi în jurul planetei şi al nodurilor din apropierea planetei.

— Nu poliţia trebuie să te îngrijoreze. Câte nave ai detectat la ieşirea din nodul spaţial?

— Una medie şi două mici.

— Ei trebuie să fie principala ta grijă, dacă vrei să te întorci acolo. Sunt organizaţi după sistemul flotei federale. Nava medie va deschide focul de la distanţă şi, dacă încerci să fugi, navele mici te vor urmări. De prisos să îţi spun că navele mici sunt interceptoare cu posibilitate de abordare securizată.

— Bine, Hauser. Ai zis că ne placi. Fă-mi un favor şi vei vedea că, dacă reuşesc, vom câştiga toţi.

Hauser îşi împreună mâinile în aşteptarea propunerii.

— Dă-mi arme de asalt şi două arme pentru navă. Dacă reuşesc să trec, îţi garantez un profit, care să acopere de zece ori ce îmi dai, numai din procentul pe care-l percepi.

Ca un adevărat afacerist, omul nu luă în derâdere oferta, ci îi ceru timp de gândire, ca să discute cu asociaţii. După trei ore, nava lui Erik se afla în reparaţii la docul său. Montau armele pe care le ceruse. Erau arme pe care nu şi le puteau permite mulţi comercianţi, dar afacerile cu arme mari pentru echiparea navelor nu mergeau bine de la securizarea făcută de Federaţie. În favoarea securităţii, autorităţile din multe sisteme închideau ochii în faţa comerţului ilegal. Ocupau un spaţiu care costa bani şi de aceea i le dădură.

Alana urmărea cum Erik verifică ultimele date despre navă. Având şase containere la bord şi armele montate, îi scăzuseră mult manevrabilitatea şi viteza, dar el se arăta optimist.

— Şi eu ce voi avea de făcut?

Erik se întoarse către ea.

— Alana, nu are rost să rişti şi tu. Am şanse mici să reuşesc. Poate te întrebi de ce o fac, totuşi? Dacă îţi pui întrebarea asta, pot doar să îţi spun că ştiu unde vor fi navele inamice. Nu ştiu de ce sau cum, dar am un avantaj, cu toate că nu sunt trei, ci patru. Mă înţelegi?

— Da, dar putem să ieşim printr-un nod apropiat de planetă.

— Ca să facem ocol, trebuie să reîncărcăm combustibil şi toate transporturile în tranzit sunt verificate. Nu se poate decât direct.

Femeia clătină din cap.

— Nu este bine. Îţi rişti viaţa pentru nişte amărâte de credite.

— Nu sunt necalculat, am gândit mişcarea. Practic, risc doar să mă întorc cu încărcătura înapoi şi să iau un concediu de câteva zile pentru reparaţii.

— Şi de ce spui că sunt şanse mici să reuşeşti?

— Scopul este să ajung la destinaţie, să vând marfa şi să mă întorc aici. Dacă nu am de ales, va trebui să fug spre planetă şi să mă pun sub protecţia poliţiei, să cobor, să vând marfa, să bag nava în reparaţii şi, până va fi din nou operaţională, să îmi păzesc spatele, pentru că sigur mă vor căuta la suprafaţă. Dacă ajung pe suprafaţă cu avarii, poate nu mai am cum să mă întorc. S-ar putea să aibă oameni plătiţi printre poliţiştii de la sol, ceea ce ar duce ori la arestarea mea, ori la confiscarea navei.

— Ce i-ar opri să îţi confişte nava şi dacă nu e avariată?

— Doar Hauser. Traficanţii au legile lor şi, dacă se bagă în afacerile noastre, cât timp sunt la sol cu o navă întreagă, riscă să provoace un conflict. Hauser a spus că, în cazuri extreme, se face uz de Poliţia Federală. Cu alte cuvinte, cineva se duce şi le vinde informaţii, iar după cum vezi, sistemul lor de informaţii le indică ce drumuri autorizate se fac, unde şi de către cine.

— Bine, dar dacă tu încalci teritoriul lor?

— Au dreptul să mă distrugă în spaţiu.

— Ciudate legi. Nu cred că pricep, dar, în fine, vin cu tine.

— Eşti sigură?

— Foarte!

Erik calculă două minute în minte.

— Schimbăm planul. Voi cere plăci blindate lui Hauser şi aparate de sudură. Dacă vor reuşi să ne abordeze, va trebui să luptăm.

— Nu este periculos să aibă loc o luptă pe navă?

— Este mai periculos să ne predăm. Avem nevoie de bani ca să scăpăm de orice obligaţie.

Alana încuviinţă fără convingere.

În timp ce se apropiau de nodul spaţial, cei doi se pregătiră de un atac prin abordaj. Primise de la Hauser tot ce ceruse, dar, când privi statul cheltuielilor, înţelese unde era afacerea omului. Cumpărase containerele cu droguri la preţul lor real de 4500 de credite şi, de fapt, ce rămăsese de acolo îi fusese reţinut pentru materiale şi arme. În felul acesta, Hauser nu preluase profitul pentru toată organizaţia, ci băgase banii în propriul buzunar. Dacă i-ar fi preluat pe organizaţie, doar o mică

sumă ar fi intrat în contul lui. Practic, Erik plătise integral armele personale şi achitase o sumă mică, pentru armele de bord. Hauser urma să iasă învingător, chiar dacă el nu reuşea. Primise arme de bord militare, dar ele erau un model vechi şi nu erau dotate cu senzori de mişcare, fapt ce-i putea micşora şansele, într-o bătălie la ieşirea din nod.

— Eşti pregătită, Alana?

Femeia arătă spre patul din cabină. Era plin de arme.

— Nu ştiu ce fel de luptă va fi. Experienţa mea în lupte pe nave comerciale se limitează la teorie. Dacă vor pătrunde prin cala de marfă, va avea loc o luptă deschisă. Dacă vor face o gaură prin blindajul de deasupra cabinei, probabil va fi luptă corp la corp. În momentul în care mă vei anunţa unde au fixat capsula de abordare, voi decide echipamentul. În lupta corp la corp, mă va încetini o armură personală.

— Am înţeles. Intrăm în nod. În circa 3 ore vom ajunge, deci, pregăteşte-te.

Întotdeauna considerase ultimele zece minute drept cele mai dificile. Luase parte la 7 conflicte armate şi făcuse parte din plutoane de atac rapid în toate cele 7 conflicte. Fusese o perioadă grea şi îi revenea în minte acele clipe de tensiune. Ca şi în acest moment, cunoştea doar numărul adversarilor şi, de fiecare dată, luptase din greu. Mereu era cuprins de panică înainte de a da ochi cu inamicii. Privi spre femeia care stătea pe scaunul secundului. Dormita. Tot drumul dormise, dar de o jumătate de oră se trezise şi doar se prefăcea că doarme. Bănuia că se gândea şi ea la lupta ce va urma.

— Întotdeauna m-am întrebat la ce se gândeşte o Vrăjitoare înaintea unei lupte.

Femeia nu deschise ochii.

— Ai putea să afli singur. Am observat că ştii cum să foloseşti percepţia Gramm.

— Am încercat, Alana. Nu am reuşit să pătrund.

Femeia zâmbi.

— Ai reuşit, doar că nu mă gândesc la nimic. Prefer să evaluez situaţia doar în momentul respectiv. Nu-mi pot permite să mă cuprindă frica sau panica. Am nevoie de o minte limpede.

— Câte misiuni ai mai avut?

Femeia se întoarse spre el.

— De ce vrei să ştii?

Erik ridică din umeri, neştiind ce să răspundă, dar, când vorbi din nou, femeia nu prezenta nicio inflexiune a vocii, care să-i arate că se supărase.

— Multe. Poate prea multe. Am primit grad operativ la 15 ani. Eram una dintre cele mai mari speranţe ale Consiliului de pe Harton.

— Speranţe?

— Nu este timpul să vorbim despre asta. Dacă îţi vei încheia antrenamentul, vei înţelege ce vrea Consiliul. Nu suntem doar o planetă cu statut de mercenari sau asasini pe contract.

— Înţeleg. Cred că ar fi mai bine să te pregăteşti. Aminteşte-ţi să-ţi legi chingile de orice locaş din apropiere. Ţinem legătura prin staţie, spuse el, bătând cu mâna în aparatul de emisie recepţie, din ureche. Te anunţ la fiecare manevră, dar uneori va trebui să evit în ultimul moment un proiectil. Dacă îţi spun să te legi bine, să o faci şi să nu ai grijă de altceva. Nimeni nu va putea să-şi ţină echilibrul.

— Am înţeles. Ai grijă, Erik! Viitorul nostru depinde numai de tine.

Bărbatul îi zâmbi, prinzându-şi centura de scaun, apoi îşi puse casca pe cap. Era o cască pentru piloţii de interceptoare, care făcea calcule încercând să anticipeze manevrele navelor inamice.

Ieşiră din nodul spaţial. Imediat computerul de bord semnală patru nave în sectorul de deasupra lui. Erik acceleră şi întoarse nava spre navele inamice. După câteva secunde, cineva îl contactă fonic.

— Indiferent cine eşti, îţi cer să te opreşti şi să primeşti la bord inspecţia Poliţiei Federale.

Erik menţinu cursul spre grupul de nave. Două interceptoare, dotate cu câte o capsulă de abordaj, începură să se deplaseze pe flancuri.

— Ultima somaţie! Dacă nu opreşti motoarele, deschidem focul!

Bărbatul apăsă un buton şi cabina trecu pe sistem de atac. Lumina albă se stinse, fiind înlocuită cu o lumină roşie, care abia alunga umbrele din întunecatul spaţiu. Concomitent, trase în nava de interceptare, care staţiona lângă o navă de mărime medie, dar care era de cinci ori mai mare decât a lui. Interceptorul fu lovit din plin, dar lui Erik i se semnală prezenţa

unui scut energetic. Apăsă un buton şi, imediat, calculatorul de bord îi afişă tipul de scut, care se putea instala pe un interceptor de genul celor ce le avea înaintea sa. După două lovituri directe, mai trebuiau încă trei lovituri directe, ca să distrugă mica şi rapida navă de luptă şi aceste lovituri trebuiau date înainte ca scutul să se regenereze. Computerul său afişă timpul, 30 de minute standard pentru trei lovituri.

— Prinde-te de ceva, Alana! Începem lupta propriu zisă, spuse Erik în emiţător. Nu ai nicio grijă, nimeni nu se apropie de noi.

După ce confirmarea femeii veni, Erik începu să urmărească interceptorul deja lovit. În spatele său, se grupaseră celelalte două interceptoare, iar nava de mărime medie deschise focul. Erik începu să facă o serie de manevre, pentru a evita proiectilele sau razele de gaz ionizat; trase de nava staţionară, dar în acelaşi timp urmărea şi interceptorul. Ecranul de pe casca sa îi arătă că nava o va lua la stânga, apoi va ţâşni drept în sus, dar Erik împinse manşa, luând-o în jos. După două secunde, văzu interceptorul drept în faţa sa. Apăsă butonul de declanşare al armelor. Nimeri nava, aceasta explodă cu un sunet pe care el doar îl ghici. Trecu cu nava prin resturile celeilalte nave, ştiind că interceptoarele nu se vor încumeta. Auzi cum resturile metalice ricoşau pe armura navei. Făcu un cerc închis şi pică în spatele ambelor interceptoare. Trase îndelung şi nu reuşi decât să distrugă iremediabil scutul unuia dintre ele. Îi sună avertismentul. Nava medie pornise spre ei, dar, cumva, el deja se aşteptase la acea manevră. Îşi desfăcu casca şi o aruncă. Acum putea să vadă distinct navele mici pe negrul spaţiului, fără săgeţi vectoriale care să indice posibile manevre şi schimbări de direcţie. Observă că interceptorul fără scut încearcă să se retragă din conflict. Decise să se ocupe de nava cea mare şi schimbă cursul, luând-o în vizor. Activă armele pe manevrare independentă de sistemul de ochire al căştii de pilot şi fixă punctul de impact al proiectilelor la două sute de metri pe centrul parbrizului securizat al navei. Navele de comerţ aveau un punct de ochire pe parbriz şi nu un ecran de computer transparent. Acceleră la maxim, până când simţi că nava devine mai puţin manevrabilă. Încă înainte de a ajunge în raza de acţiune a armelor de bord cu proiectil, el deschise focul, coordonând tirul după trasoare. Evită în ultimul moment o salvă

venită de pe nava din faţa sa şi continuă să se apropie. Micşoră viteza la limita optimă, unde-i oferea cea mai mare manevrabilitate, anulând o parte din efectele de îngreunare ale încărcăturii de la bord şi se apropie într-atât, încât tunurile cu proiectile puternice şi cele cu gaz ionizat nu mai puteau fi folosite împotriva lui. Apoi alese un loc unde să spargă scutul şi cala navei. Nici nu apucă să tragă câteva salve, când îşi dădu seama că nava se îndrepta spre nodul spaţial. Schimbă cursul şi începu urmărirea interceptorului. Calculatorul său îl atenţionă că mica navă de luptă se apropie de limita perioadei de autonomie şi de aceea trebuia să se retragă. Într-adevăr, manevrele acesteia erau defensive şi căuta să ajungă lângă nava de mărime medie, unde putea fi reîncărcată. Îi dădu voie şi porni cu toată viteza spre planetă. Îi trebuiră două ore să ajungă în limita de siguranţă, dar ajunse în intervalul în care autorităţile, care urmau să-i facă un control, erau plătite. Trecură cu bine de această călătorie, dar urma drumul de întoarcere. Femeia nu-i vorbi deloc, doar îl zori. Abia după ce primiseră combustibil, aceasta se aruncă pe scaunul secundului şi oftă.

— Încă o tură! E inuman.

— O să trecem, spuse Erik, fără să-şi ia ochii de la monitoare.

— Poate, dar sunt obosită. Nu credeam să fie atât de greu să aştepţi. Vreau să stau aici şi să văd ce se întâmplă.

— Foarte bine, dar nu uita că, de această dată, suntem aşteptaţi la intrarea în nodul spaţial. S-ar putea să reuşească o acostare, pentru că au văzut că este o navă rapidă şi e dotată cu arme puternice. Vor risca să trimită o capsulă, poate chiar mai multe.

— Când mă anunţi că au intrat, voi avea eu grijă de ei. În cât timp pot intra, după ce s-au agăţat de noi?

Erik calculă în minte puţin.

— Dacă au aparate de sudură performante, cam un minut jumătate. Altfel, peste două minute.

Acum nava fiind goală, viteza maximă de manevrabilitate crescuse simţitor. Depăşiră în jumătate de oră limita de securitate şi, după altă jumătate de oră, computerul semnaliză o navă mică de clasă interceptor. Nava nu se apropie, ci se întoarse cu viteză maximă, dispărând în scurt timp din raza computerului.

— Acum ei ştiu că suntem pe drum.

— Dar acum putem să ne întoarcem prin alt nod, Erik. De ce să riscăm un conflict?

— Ştiu că putem face acest lucru, Alana, dar, dacă evităm lupta, nu pot să fac ce mi-am propus, după ce îl întâlnim pe Hauser.

Femeia ştia că era inutil să încerce să-l convingă de evitarea unui conflict. Văzuse multe situaţii de acest gen în lupte de suprafaţă. Un oponent reuşea să facă faţă şi chiar să pună în dificultate mai mulţi adversari mai bine înarmaţi şi astfel moralul îi creştea, ajungând astfel să facă greşeli periculoase. Ştia că nu se putea opune unei decizii izvorâte dintr-un moral motivat. Se lăsă în scaun şi închise ochii, începându-şi meditaţia, care îi alunga frica şi sentimentele.

Ajunseră destul de aproape, pentru ca raza scanerului să depisteze navele inamice. Aceleaşi nave, dar de această dată grupate în jurul nodului, obligându-l să treacă prin focul lor, pentru a intra în nod. Erik privi spre scaunul alăturat, unde femeia stătea relaxată. Dormea. Respiraţia îi era uniformă şi profundă. Îi privi chipul şi descoperi liniile ferme ale pometţilor, linii pe care nu le remarcase până atunci. Pometele stâng părea puţin diferit de celălalt, iar el întinse mâna spre ea privind-o concentrat.

— Ţi-ar fi de folos să ai ambele mâini pe manşă, spuse femeia, deschizând brusc ochii. Erik sări în scaun speriat. Ochii ei erau din nou galbeni şi feroce.

— Dar cum… Acum 10 minute erau căprui!

— Este un machiaj psihologic. Pot să le controlez culoarea, având de ales între 800 de nuanţe. Să spunem că este un machiaj al stărilor interioare.

— Ce sugerează galbenul, atunci?

— Ce ţi se pare că va urma, Erik? întrebă ea pe un ton îngheţat.

— O luptă? Dar… aveai culoarea asta a ochilor în seara când te-am cunoscut. Ce înseamnă asta? Alana, mi-ai spus totul?

— Vrei răspunsuri, tinere discipol Gramm? Câştigă lupta sau mori cu enigma asta în minte, spuse femeia, izbucnind în râsul isteric pe care el îl ştia deja.

Erik o privi uimit, peste puterea sa de înţelegere. Nu se

mai comportase aşa ciudat de foarte multă vreme, dar apucă manşa şi privi spre computer.

— Foarte bine, murmură el. Alana, vom intra în nodul spaţial în 15 minute. După ce intrăm, vom avea un minut să ne înarmăm şi să trecem pe poziţii. Voi trece printre ei şi navele de abordaj se vor lipi de noi. Intrăm în nod cu ele lipite de noi. Avem 50% şanse, ca ele să se desprindă la intrarea în nod. Dacă rezistă şocului, va trebui să luptăm cu ei.

— Foarte bine, Erik. Ai grijă, doar, să nu pătrundă înainte de a intra în nod.

Bărbatul strânse maxilarele de ciudă. Tonul femeii era rece şi superior, cu o doză atent calculată de ironie.

— Centura!

Acceleră dincolo de limita de siguranţă scrisă în manualele de pilotaj şi simţi cum nava începe să tremure. Apăsă şi mai mult pedala şi simţi cum manşa devine inutilizabilă. Computerul începu să ţiuie şi să afişeze date contradictorii. Trase manşa la stânga, iar după câteva secunde, cu o bruscheţe care-l lipi de braţul drept al scaunului, nava încercă să vireze, dar acţiunea computerului de bord, care încerca să optimizeze traiectoria, păstră linia de deplasare a navei, imprimându-i doar o mişcare circulară în jurul axei sale. Trecu nava pe lumina de luptă şi aşteptă. După câteva clipe, luă casca de luptă şi o puse pe cap, cerând atenuarea mişcării spiralate. Dorea doar să poată observa manevrele celorlalte nave. Computerele de la bord erau mult prea solicitate, dar imaginile şi liniile vectoriale afişate pe viziera căştii erau reactualizate la câteva secunde. Reuşea să îşi dea seama de manevrele pe care adversarii le fac. Ceea ce îl determinase să adopte această strategie era faptul că, devenind o ţintă grea, computerele nu puteau să-l localizeze şi să-l ţintească, pentru că traiectoria lui nu era dreaptă. Computerul de bord încerca să corecteze traiectoria impusă de manşa pe care o trăsese complet la stânga, iar un pilot de interceptor trebuia să fie foarte bun, pentru a nimeri o asemenea traiectorie. Ochitorul principal de pe nava medie trebuia să calculeze traiectoria şi punctul de impact mult prea repede şi să ţină cont şi de factorul vitezei, care era posibil să nu fie afişat pe o navă standard adaptată pentru luptă. Ochitorul trebuia să calculeze punctul de impact cu o aproximaţie de opt zecimale, pentru viteza pe care el o ceruse navei sale.

Ceru computerului o magistrală cu prioritate absolută, pentru a calcula traiectoria necesară la intrarea în nod şi cât trebuie să micşoreze viteza, pentru a nu ricoşa din culoarul nodului imediat după intrare. Dacă ricoşa, se putea trezi în altă parte a galaxiei, poate într-o parte necartografiată sau chiar în altă galaxie. Trebuia să aibă grijă de aceste detalii. Navele erau prea aproape de nodul spaţial, pentru a trece printre ele cu o asemenea viteză, dar, atunci când nava va scădea viteza destul de mult pentru a deveni o ţintă, nava medie, de care se temea cel mai mult, nu va putea folosi tunurile cu gaz ionizat, ci doar pe cele cu proiectile. Interceptoarele vor face tot posibilul, pentru a lansa capsulele de abordare şi, atunci când acestea se vor fi lipit de nava sa, orice ostilitate din afara navei va înceta, având grijă, astfel, să nu pună în pericol viaţa soldaţilor de desant spaţial. Decise să se folosească de acest tertip, pentru a trece prin nodul spaţial. Dădu comanda de micşorare a vitezei la limită şi lăsă un interceptor să se apropie destul pentru a lansa capsula de abordaj. Dădu computerului de bord comanda unei traiectorii spiralate şi aşteptă cu mâna deasupra butonului, care să-i lanseze cererea. În momentul următor, computerul semnaliză că un corp străin se agăţase de coca navei. Erik apăsă butonul care lansa cererea şi imediat nava începu să se rotească în jurul axei sale.

După cum intuise, nicio navă nu mai trase asupra lor şi chiar se depărtară de nodul spaţial, făcându-le loc. După puţin timp, computerul anunţă creşterea gravitaţiei, lucru specific la apropierea de un nod spaţial. Dădu comanda de intrare şi puse computerul să cupleze pilotul automat la intrarea în nod.

— Alana, începe distracţia.

De cum ieşi din nodul spaţial, comută pe un canal de comunicaţii privat. Acesta contacta pe cei care erau în branşa în care intrase de curând.

— Am nevoie urgentă de asistenţă! Cer coordonatele unui doc sigur.

După câteva secunde, în care doar sunetele spaţiului îi răspunseră, o voce se făcu auzită:

— Ce fel de urgenţă reclami?

— Am o capsulă de desant pe coca navei. Integritatea cocăi este compromisă.

— Nu este o urgenţă de genul celeia pe care s-o ascunzi

de autorităţi, veni răspunsul.

— Am trei cadavre şi doi prizonieri la bord. Este în folosul nostru să-i interogăm. Deţin informaţii, care ne pot aduce un profit fabulos. Cer coordonatele unui doc sigur!

Tăcerea continuă pentru încă câteva minute, apoi o altă voce îi răspunse:

— Docul 29663. Te vom aştepta acolo.

Erik introduse numărul docului în calculator, iar computerul calculă traiectoria. Bărbatul se întoarse spre Alana, care stătea pe scaunul secundului şi citea de pe un monitor un manual de pilotaj.

— Acum îmi vei dezlega enigma?

Femeia închise monitorul şi-l fixă cu privirea. Din nou, ochii ei aveau o altă culoare. De această dată, alesese să aibă ochi verzi şi un păr portocaliu.

— În seara în care te-am cunoscut, mi se spusese că sunt căutată pe acea planetă. Mă reperaseră.

— Dar, adoptând ţinuta standard a Vrăjitoarelor Asasin, nu făceai decât să grăbeşti descoperirea ta.

— Adevărat. Oricum, am decis că, dacă tot va trebui să lupt, măcar să provoc un impas diplomatic între Harton şi Flaider sau Sibaum. Probabil era vorba de Mântuitori, pentru că două surori mă supravegheau permanent, pentru a-mi acorda ajutor în cazul în care aş fi fost atacată.

— Interesantă alegere. Totuşi, de ce îi urăşti atât pe cei de pe Sibaum?

Femeia clătină din cap.

— N-ai înţeles. Crede-mă pe cuvânt, nu ai întâlnit niciun Mercenar din Organizaţia Autonomă a Mercenarilor de pe Sibaum. Cei cu care te-ai luptat şi toţi cei pe care i-ai întâlnit erau doar absolvenţi ai Şcolilor şi probabil ai unor cursuri de pregătire de pe Sibaum. Formarea şi antrenarea unui mercenar este de lungă durată. Încep pregătirea de la naştere şi abia la 20 sau 25 de ani devin mercenari operativi. Aceia care primesc grade în cadrul organizaţiei sunt mult mai bine pregătiţi. Pe o planetă, care are un statut similar cu cel al planetei mele sau Sibaumului, nu sunt doar şcolile autorităţilor guvernamentale, ci şi şcoli private. Aceste şcoli îi pregătesc pe viitorii mercenari de duzină şi apoi aceştia obţin drept de profesare a mercenariatului. Mercenarii de pe Sibaum şi aceşti absolvenţi ai

şcolilor private sunt două lucruri total diferite. Un mercenar de pe Sibaum are, la orice oră, un arsenal asupra lui. După ce îl dezbraci în pielea goală, el încă mai dispune de câteva arme ascunse. Li se implantează ace lungi de douăzeci de centimetri sub piele sau chiar lame de pumnal în muşchii femurali. Acestea nu sunt depistabile, pentru că sunt din materiale imposibil de depistat. În cazuri extreme, îşi despică muşchiul, ca să aibă armă. Sunt multe lucruri pe care nu le cunoşti despre aceste organizaţii.

Erik o privi câteva clipe.

— Tu ai vreo armă implantată, Alana?

— Nu. Organizaţia noastră nu permite implanturile, dar, crede-mă că am câteva surprize, spuse aceasta, zâmbind.

— Te cred. Cei de pe Flaider cum sunt?

— Mântuitorii? Cred că sunt cei mai de temut. Pregătiţi fizic ca şi cei de pe Sibaum şi Psihic ca Vrăjitoarele de pe Harton. S-au îmbinat două curente şi au ieşit ei. Pe Flaider sunt trei şcoli de antrenare a Mântuitorilor, toate sub supraveghere guvernamentală. Diferenţa între ei este că unii sunt antrenaţi pentru misiuni solitare, alţii pentru lucrul în echipă.

— Ai spus trei.

— A treia şcoală îi antrenează pe fanaticii religioşi. Cred că sunt cei mai de temut, chiar dacă nu sunt antrenaţi să folosească un arsenal atât de variat ca şi ceilalţi. Întotdeauna fanaticii religioşi sunt cei mai buni şi de aceea s-a decis, pe Flaider, ca a treia şcoală să se ocupe de contractele cu Autorităţile Federale. Pot lupta cu mai mulţi oponenţi, dar au nevoie de o singură condiţie, pe care eu o consider slăbiciune: au nevoie de temei moral. Celelalte două şcoli sunt folosite mai mult pentru aplanarea conflictelor planetare din Federaţie.

— Mda, acum am idee despre ce îmi vorbeşti. Spune-mi, pe tine care te caută?

— Reprezentanţii cărei şcoli de pe Flaider?

— Da.

— Toate. Se cunoaşte gradul meu operativ şi nimeni nu ar risca să lupte cu mine. În plus, se cunoaşte procedura în cazul în care Hartonul îşi protejează cetăţenii sau membrii exilaţi. Ei ştiu că cineva veghează asupra mea.

— Cum putem scăpa de asta?

— De ce anume?

— De urmărire. Vreau să spun, să nu mai existe contractul pe capul tău.

— Sunt câteva modalităţi. Prima ar fi ca beneficiarul să moară, lucru imposibil, pentru că nu-l ştiu. A doua ar fi să fiu primită din nou în Consiliu, ceea ce ar însemna că Organizaţiile Autonome ar rezilia contractul, considerându-se, în termeni legali, o încălcare a statutului de autonomie. Desigur, ar rămâne contractul neoficial, dar măcar nu ar avea atâtea resurse.

— Cum nu-l ştii pe beneficiarul contractului?

— Când am ratat contractul, fusesem angajată să ucid o fetiţă. Aceste date nu au fost aduse la cunoştinţa noastră şi am considerat că încalcă prevederile. Am refuzat, deşi Hartonul semnase contractul. Prin subterfugii legale de procedură, au fost nevoiţi să mă exileze. Dacă refuzau, totul devenea public şi Organizaţia noastră pierdea din credibilitate. Crede-mă, că a fost o decizie politică abilă, pe care eu am propus-o. Altfel se pierdeau miliarde de credite, venituri de care Hartonul are nevoie pentru a susţine reforme sociale şi economice.

— Te-ai condamnat singură la moarte! Ce dracu' de om eşti tu?

— Binele grupului primează. Ştiam că, dacă scap de pe planetă, voi supravieţui. În cazul în care nu apărea tatăl tău, era posibil ca guvernul şi Consiliul să plătească pe cineva, deşi posibilitatea era relativ redusă. Oricum, începuseră proceduri legale de recurs. În acest moment, guvernul şi Consiliul de pe Harton lucrează la un proiect de lege, care să interzică contracte îndreptate împotriva minorilor, deşi unele planete nu recunosc termenul legal de minor. În plus, nu au aliaţi. Sibaumul nu ne susţine din start, iar Flaiderul nu este interesat, pentru că ei consideră că răul poate fi stopat din faşă. Astfel, dacă execuţi un minor marcat cu o putere distructivă oarecare, poţi stopa un viitor conflict local, planetar sau interplanetar. Trebuie să înţelegi, Flaiderul se bazează pe religie şi crede-mă… au legi foarte dure. La ei sunt la modă execuţiile publice, pentru o abatere religioasă măruntă.

— Ai dracului. De ce le-a dat Federaţia voie să devină Organizaţie Autonomă?

— Federaţia avea nevoie de ei. Când Flaiderul a devenit Organizaţie Autonomă, cei de pe Sibaum păreau a deveni prea puternici, putându-se extinde. Noi nu vroiam să ne implicăm,

considerând că era primordial să ne punem pe picioare o economie mai variată, iar Armata Federală şi Marina erau slăbite de conflicte, pe care nu le puteau stăvili. Retimonienii au fost în spatele acestor manevre. Au instigat la revoltă contra Consiliului Federal. Astfel, Flaiderul s-a înfiinţat, pentru a fi factorul de control asupra mercenarilor de pe Sibaum. La distanţă de câteva sute de ani, când Federaţia a devenit conştientă că au fost manipulaţi, Flaiderul era prea puternic, astfel înfiinţându-se adunarea Organizaţiilor Autonome. Nu a fost probată niciodată implicarea retimonienilor, dar existau probe indirecte care susţin această teorie. Totul a fost trecut sub tăcere din motive politice.

— Bine, bine, dar aceşti retimonieni ce vor?

— Oh, Erik, este vorba numai de politică şi bani. Retimul vrea să devină lider. Au dezvoltat abilităţi politice, pe care nici nu ţi le poţi imagina. În ultimii 3000 de ani, nu cred să fi fost vreun conflict sau impas politic, pe care să nu-l fi instrumentat retimonienii. Au doborât guverne de drept, au instalat altele. Au distrus planete, au dus la colaps economic, au adus războaie şi foamete. Toate astea le-au făcut pentru bani. Poate îţi pare incredibil, dar ei luptă pentru a deveni stăpânii Federaţiei. Vor puterea politică a galaxiei şi, dacă se poate, a întregului univers.

— Şi Federaţia stă cu mâinile în sân? Nu ia nicio atitudine? Nu face nimic?

— Federaţia face tot ce poate pentru a-i stopa, dar Retimul este susţinut de Sibaum pe care i-a ajutat şi care duc o politică asemănătoare.

— Şi Flaider?

— Mântuitorii par a fi neutri, dar două dintre cele trei şcoli de pe Flaider îi susţin. Retimul a gândit un sistem, care le convine aliaţilor lor. Vrea să concentreze politica în mâna lor şi a promis puterea militară celor de pe Sibaum, puterea religioasă celor de pe Flaider, iar Casei Transportatorilor le-a promis puterea comercială. Ce să-ţi spun? Dacă nu se întâmplă vreo minune, Retimul o să fie capitala Federaţiei. Procesul este lent, dar sigur.

— Şi Hartonul?

— Hartonul este încă de partea Federaţiei, dar, când aceasta va pierde sprijinul Consiliului Caselor Mici şi Mijlocii şi a Camerei Inferioare a Consiliului Planetelor, vom trece de partea

majorităţii.

— Este de necrezut ceea ce îmi spui.

— Nu sunt mulţi care ştiu planurile retimonienilor şi substraturile politice ale Federaţiei. În Consiliu le ştiu doar cei implicaţi şi încă vreo trei reprezentanţi ai planetelor. Deocamdată, cei care cunoaştem cum stau lucrurile suntem de partea Federaţiei şi întreţinem o amplă campanie de alăturare şi susţinere a Consiliului Federal, aşa cum este el acum. Am început, în urmă cu puţin timp, propaganda de ştirbire a credibilităţii Flaiderului, a Sibaumului şi a aliaţilor acestora. În Consiliului Caselor Mici şi Mijlocii mai avem destui aliaţi, care ne ţin partea.

— Dacă nu reuşiţi să faceţi nimic?

Femeia îl privi gravă.

— Atunci e voia zeilor, Erik. Va fi război.

*

Duseră nava la docul indicat; era un doc de reparaţii. Cei de acolo îi anunţară că sunt aşteptaţi imediat la cartierul general. Porniră, deci, spre barul lui Hauser.

Acesta era deja închis când ajunseră, dar cel care zăcea, ca de fiecare dată, pe butoiul de combustibil, le făcu semn să meargă în spatele barului. Acolo găsiră o uşă mică şi o deschiseră. Imediat îi întâmpinară cei din serviciul lui Hauser. Erau aceiaşi mercenari care fuseseră prezenţi şi la prima consfătuire. Alana trecu printre ei şi-i trimise bezele mercenarului care-i conducea. Erik îi reaminti că acesta era ucigaşul de copii, pe care ea nu-l putea înghiţi. Femeia aştepta doar să aibă o ocazie ca să-l suprime, cu toate că acesta părea a fi un mercenar de pe Sibaum, unul dintre cei originali, cu un antrenament complex. Erik trecu printre ei, fără să-i privească. Mercenarul privi lung în urma femeii cu părul portocaliu. Nu se citea niciun sentiment pe faţa acestuia, dar Erik ghici o parte din intenţiile lui. Atunci când gândurile cuiva erau foarte puternice, nu putea să respingă atacurile de străfulgerare, cum le numea el. Văzu că mercenarul o considera atrăgătoare pe Vrăjitoare şi nu-i displăcea tupeul pe care aceasta îl afişa. Se scârbi în faţa unor gânduri perverse ce includeau flagelarea Alanei.

Intrară în sală, unde îi aşteptau Hauser şi partenerul

căruia nu-i aflase numele. Acesta le făcu semn să se aşeze şi aşteptă până când cei doi se făcură comozi.

— Tinere pilot, deci ai declarat război celor care aveau drepturi asupra…

— Nu au niciun drept. Dacă aţi avea puţină minte, aţi şti că ei sunt doar mai deştepţi, nu şi mai puternici decât voi. Îşi bat joc de organizaţia voastră!

Cei doi piraţi se priviră, uimiţi de izbucnirea tânărului.

— Ce vrei să spui, Faden? întrebă Hauser, ridicându-se de pe scaun şi mergând la barul din cameră, încercând să-şi prepare o băutură.

Erik îl privi pe insul din faţa sa şi îi simţi totodată curiozitatea şi iritarea.

— Vreau să strângeţi toţi membrii organizaţiei aici, într-o oră. Voi vorbi doar de faţă cu toţi.

— Cred că glumeşti! Te crezi, cumva, mai cu două perechi decât noi? Să nu uiţi că eu… Noi conducem această organizaţie. Asta, dacă nu vrei să aibă loc vreun accident stupid.

Alana îl fixă cu privirea şi schiţă un zâmbet. Erik se ridică şi se apropie de bar. Îl privi pe Hauser concentrat şi, deodată, imaginile începură să vină. Hauser era al doilea om în organizaţie, dar avea o datorie către bărbatul necunoscut, care-l însoţea şi căruia i se supunea. Nu-i plăcea această situaţie, dar se supunea din motive pe care Erik nu le putea încă afla. De fapt, Hauser îl ura pe celălalt cu toată fiinţa sa.

— Hauser, vreau să mă susţii în faţa celorlalţi, spuse Erik, privindu-l serios şi sincer.

Acesta îi întoarse o privire nedumerită, iar el continuă:

— Nu cunoşti tot adevărul în ceea ce priveşte familia ta, pe care ai pierdut-o. Nu te-ai întrebat niciodată de ce el a fost acolo când autorităţile au intrat în casă? întrebă, arătându-l cu degetul pe individ.

Hauser privi la omul de lângă el, care rămăsese mut de uimire. În privirile căpitanului luceau flăcări de nebunie.

— Hauser… ameninţă acesta, ridicându-se, dar nu apucă să continue, deoarece Alana îl prinse de beregată, cu un zâmbet în colţul buzelor. Ei nu-i plăcuse niciodată acel om. Alana îl strângea de gât, doar când acesta încerca să vorbească sau să se elibereze. În scurt timp, omul renunţă să se zbată, aruncând priviri pline de groază către Hauser. În acest timp, Erik afla toate

detaliile din amintirile lui Hauser. Aşa cum ele îi fuseseră povestite de către celălalt. Întrebări la care căpitanul nu găsise răspuns.

— Aşa este! Femeia ta nu suporta armele, iar poliţia federală nu avea niciun interes s-o ucidă. Cum poţi răspunde la această întrebare: de ce a murit ea, atunci?

Imagine după imagine, Erik primea toate informaţiile şi toate temerile căpitanului.

— Dar copilul? O acţiune legală nu avea niciun interes să elimine eventualii martori. Ce şanse erau ca un copil de cinci ani să deschidă focul? Eu tare nu cred că a fost prins între focuri de armă. Cunoşti procedura, nu se trage sub un metru, iar copilul a fost împuşcat în inimă. Alt detaliu interesant: drept în mijlocul inimii. Ce şanse erau să îl nimerească la fix, dacă era prins într-o încrucişare de tir?

Hauser îl privi cu ochi goi:

— Ai şi răspunsurile?

Erik clătină din cap.

— Încă nu. Poate aş putea să aflu, dar asta nu-ţi va umple golul pe care-l simţi de atâţia ani.

— Atunci ce vrei? îl întrebă căpitanul pe Erik, fixându-şi privirea asupra celuilalt.

— Vreau să preiei organizaţia şi să închizi aceste răni din sufletul tău.

Hauser îl privi din nou, adăugând sec:

— Îl voi ucide pe acest om.

Erik nu spuse nimic, ci aşteptă. Hauser nu se mişcă din loc, ci o privi pe femeia care-l strângea de gât pe celălalt.

— Ar fi cazul să plecaţi. Mercenarii sunt ai lui. El le plăteşte loialitatea şi ne vor ucide. Este o uşă în peretele acela, spuse, indicându-le un perete.

Erik clătină din cap nemulţumit.

— Nu vreau să plec. Vreau să preiei organizaţia şi să o conduci în continuare. Te va ajuta să închizi rănile…

— Faden, nu putem scăpa toţi de mercenari, omul îşi consultă ceasul. Au rămas patru minute. În curând vor intra, să se asigure că totul este bine. Plecaţi.

— Putem să ne ocupăm şi de mercenari.

Alana luă o pastilă şi începu s-o mestece. În scurt timp, părul ei începu să-şi schimbe culoarea în alb, iar privirea îi

deveni ca a unui animal de pradă.

— Suntem un cuplu special, căpitane Hauser.

— Mi-e egal ce se întâmplă. Vreau doar să-l ucid.

— Vei conduce organizaţia. Acesta este preţul, căpitane.

Acesta îl fixă cu o privire crudă.

— Orice, dacă mi-l dai mie! Nu vreau să-l ucidă ea.

— Ia-l şi pleacă! îi ordonă Erik, privind cadranul ceasului.

Hauser se apropie de masă. Condamnatul stătea cu privirile aţintite pe femeie. Ajunse la un pas de el şi o privi pe femeie. Alana îi zâmbi şi scoase de sub manta un cuţit cu lama scurtă.

— Este un cuţit special. Orice rană duce la moartea individului după 48 de ore. Ai destul timp să te distrezi?

Omul încuviinţă, apropiindu-se de bestia care îl privea îngrozită.

— Folosit cu grijă, poate scoate de la un om orice secret, spuse Alana, crestându-i dosul palmei celuilalt. Să fiu sigură că nu-ţi scapă. Ia-l! şopti ea şi-l împinse cu scârbă.

Hauser se repezi la acesta şi-i acoperi gura cu mâna sa imensă. Nu exista nicio şansă ca celălalt să se împotrivească căpitanului, care îl trase spre peretele fals.

— Nu uita, Hauser! Când termini, te vom aştepta aici, spuse Erik, înainte ca cei doi să treacă prin uşa mascată.

Erik privi spre femeie. Alana scoase de sub haină câteva pachete de plastic şi le desfăcu, scoţând la iveală componentele unui pistol. Începu să-l asambleze cu mişcări sigure şi cu o rapiditate uluitoare chiar şi pentru un soldat de carieră. Termină de asamblat arma în câteva secunde, introduse magazia de muniţie în ea şi armă pistolul. Îşi lăsă mâinile să atârne de-a lungul corpului şi îl privi. El trecu în spatele barului şi cotrobăi câteva secunde frenetic, apoi puse pe tejghea un pistol. Zâmbi satisfăcut.

— Haide, Erik, trebuie să atacăm noi. Avem o putere de foc net inferioară în spaţii deschise.

— Ştiu. Ce sugerezi?

— Ieşi pe uşă, trăgând la foc automat cu ambele arme, iar eu te urmez! Coridorul este prea îngust pentru a folosi armele de asalt. Să nu uităm că vor fi surprinşi. Nu cred să apuce careva să scoată pistolul.

— Putem încerca.

— Trebuie să te mişti repede. Nu uita ce ţi-am spus în timpul antrenamentelor: un obstacol este acolo, doar dacă vrei tu să fie.

— Am înţeles, spuse Erik, prinzând arma pe care i-o aruncase Alana. Ea scoase cuţitul Hartonian şi apăsă mânerul cu podul palmei, într-un fel anume, scoţând a doua lamă din mâner. Mai strânse arma o dată şi ţepii otrăviţi ieşiră printre degetele ei.

— Dacă vrei, ies eu prima. Poate ar fi mai bine, pentru că ştiu sigur că nu îmi va sta nimeni în cale. Ce spui?

— Ies eu primul, ca să nu am grija că te-aş putea răni.

Cei doi înaintară până în faţa uşii, iar Erik poziţionă pârghia armei la foc automat. Femeia prinse cu mâna stângă clanţa uşii şi mâna cu pumnalul şi-o lipi de piept.

— Gata? întrebă ea, observând cum Erik încuviinţează.

Uşa se deschise încet. Timpul parcă îngheţase, mişcând totul cu încetinitorul. Mercenarul comandant chiar dădea să intre. Avea un zâmbet tâmp întipărit pe figură. Când arma lui Erik clămpăni, lovind capsa de igniţie, el încă îl privea surprins şi uimit. După aceea, totul se acceleră la o viteză incredibilă. Erik ţâşni înainte lovind cadavrul comandantului cu umărul. Corpul fără o jumătate de cap fu proiectat într-o parte. Apăsă trăgaciul ambelor pistoale şi înaintă, forţând deschiderea unui coridor printre mercenarii care încă nu înţelegeau ce se petrece. Când ajunse la jumătatea drumului spre ieşire, iar soldaţii îşi reveniră, urmă atacul femeii. Ca un uragan, ea intră între ei. Lovea cu cuţitul hartonian, sfârtecând şi împungând. Folosea mâna stângă, ca să lovească pe cel pe care-l înjunghiase, eliberându-şi drumul şi favorizând mişcarea liberă a armei albe. Când Erik ajunse la capătul coridorului şi se întoarse, gata să deschidă din nou focul, o mână îi devie traiectoria armelor, împingând tirul în sus. Înaintea lui văzu o făptură, care lucea în lumină, fiind acoperită aproape în totalitate de sânge şi resturi. Ochii galbeni ai făpturii aveau o lucire de nebunie, dar în rest niciun sentiment.

— Gata, Erik! spuse femeia, privindu-l cu aceeaşi privire pe care i-o întorcea el. La început nu identifică despre ce este vorba, apoi îşi dădu seama.

Femeia se gândea la acelaşi lucru: cum se simte celălalt după un asemenea măcel. Îşi coborî privirea ruşinat, observând

că şi el este plin de sânge. Femeia îi mătură cu lama cuţitului ceva de pe umăr. Întoarse capul să vadă ce era, iar când identifică o bucată de creier, i se făcu brusc rău. În acel moment simţi şi mirosul de fecale calde şi sângele dulceag ce încă curgea din răni sau se prelingea pe pereţi. Cu un horcăit, izbi uşa din spatele său şi se prăbuşi ameţit pe trotuar. Începu să vomite. Valul de vomă amară i se părea reconfortant.

— Stai liniştit, omule. Suntem în slujba lui Hauser. El este şeful acum.

Erik ridică privirea la auzul vocii blânde şi domoale a femeii. Îl zări pe omul, care stătea întotdeauna la intrarea barului, pe butoiul de combustibil. Acesta îi privea terorizat. Venise la intrarea din spate, când auzise împuşcături.

— Eu… şi începu să se bâlbâie.

— Eşti amicul lui Hauser. Nu îţi face nimeni nimic.

— Da, spuse omul, neputând susţine privirea femeii.

— Ai idee unde putem face un duş, o baie, ceva?

Omul privi în spatele femeii la uşa întredeschisă. Acum curiozitatea era mai puternică decât frica. Alana îi observă privirea.

— Nu cred că vrei să vezi ce e dincolo.

Omul o privi o clipă, apoi privi din nou uşa.

— Eu sunt omul care face curăţenie… trebuie să văd. Sunt plătit să elimin orice urmă…

— Dacă reuşeşti până noi ne vom spăla, îţi voi da 100 de credite, spuse Alana, smulgând un zâmbet şiret omului. Erik conchise că acum îi câştigase încrederea pe deplin.

— Spălătorul este a treia uşă pe dreapta. O luaţi pe uşa din spatele mesei. Să vă arăt unde este?

— Nu. Ştim uşa.

— Găsiţi haine curate acolo sau puteţi să puneţi hainele voastre în spălătorul automat. Vor fi gata într-o jumătate de oră. Aveţi în camera alăturată un bar şi un răcitor de unde puteţi să vă serviţi. Simţiţi-vă ca acasă!

— Mulţumim. Ne anunţi dacă vin autorităţile. Nu vrem să dăm ochii cu ele.

— Ph, staţi liniştiţi, nimeni nu vine aici.

Alana îl ajută pe Erik să se ridice şi îi duse braţul după umeri. Îl conduse până în camera cu pereţi falşi.

— Pot merge singur. Mulţumesc.

— Să ştii că este o reacţie normală. Nu trebuie să te jenezi.

Erik îi evită privirea.

— Erik, uită-te la mine! Femeia îi prinse obrajii între palme şi-l obligă s-o privească. Privirea ei era blândă şi protectoare.

— Este în regulă, omule. Eu mi-aş dori să mai am asemenea reacţii în faţa morţii. Haide să ne spălăm.

După două ore, Hauser veni în camera alăturată spălătorului. Se aşeză pe un fotoliu şi privi la cei doi oameni, care stăteau pe pat gata îmbrăcaţi. Scoase cuţitul cu lamă scurtă şi îl întinse femeii. Ea îl luă şi-l ascunse rapid sub mantaua pe care o avea din nou peste umeri.

— Am terminat, spuse acesta sec. Ai avut dreptate, Faden. Poliţia îl surprinsese în casa mea, iar el mi-a luat ostatică familia. El i-a ucis.

— Îmi pare rău, căpitane, spuse Erik, susţinându-i privirea.

Bărbatul lăsă ochii în jos, dar îi ridică imediat, privindu-l lung:

— De unde… ai ştiut?

Erik îşi întoarse ochii spre Alana. Aceasta închise ochii, încuviinţând.

— Ţi-am spus că suntem un cuplu ciudat. Ea este o Vrăjitoare Asasin, iar eu am primit un antrenament special. Uneori pot auzi şi vedea ce gândeşte celălalt.

Bărbatul dădu din cap tăcut.

— Măcar nu mai trebuie să mă gândesc cum să mă răzbun pe autorităţi. Am ucis cu sânge rece treizeci şi doi de poliţişti. Erau nevinovaţi…

Omul începu să plângă mocnit. Ridică ochii şi îi privi, vrând parcă să-şi ceară scuze.

— Acum poţi să îţi continui viaţa. Trebuie să îţi continui viaţa, Hauser! Încă poţi închide rănile şi chiar să îţi îndulceşti suferinţa.

— Poţi chiar să uiţi, completă Alana. Totul depinde de tine. Dacă alegi să continui să jeleşti, atunci îmi va părea rău că s-a aflat adevărul.

Hauser o privi, înţelegând.

— Încă e prea devreme să mă gândesc la asta.

Alana se aplecă înainte şi privirile lor se întâlniră.

— Ne eşti dator să faci asta. Îmi datorezi mie acest lucru,

îi datorezi lui Erik şi, dacă asta nu e de ajuns, le datorezi fiului tău şi soţiei tale. Moartea nu este decât o poartă spre altă lume. Dacă ei te pot vedea, ce ar spune? Eşti dator să te bucuri de viaţă, altfel degeaba ţi s-a oferit şansa de a afla adevărul!

Femeia rosti ultimele cuvinte dispreţuitor. Căpitanul o privi, la început, cu duşmănie, dar, mai apoi, cu încredere.

— Hauser, vreau să faci ceva.

Omul privi spre Erik şi dădu din cap.

— Ascultă-mă bine! Trebuie să ne mişcăm repede, pentru că acum nu mai sunt mercenarii, care asigurau protecţia afacerii tale. Oricând poate apărea cineva, care să preia afacerea.

Hauser clătină din cap nepăsător.

— Nu mă interesează. Nu mai vreau să fac parte din afacerea asta.

— Ba da, te interesează. Îţi cer o ultimă misiune, după care, chiar te rog să te retragi.

— Am destui bani pentru o viaţă liniştită.

— Dar eu nu am. Încă sunt dator, căpitane.

— Îţi pot da 50 de mii de credite, Faden.

— Dar eu nu vreau să iau de la tine aceşti bani. Vreau să îmi dai încărcătură completă şi după misiunea asta îmi dai profitul. Dacă nu ajunge, poţi să completezi, deşi nu am făcut nimic pentru bani.

— Ce vrei, atunci?

— Vreau să întruneşti toţi piloţii din filieră în sală, peste o oră. Le voi propune o afacere mare, care va închide filiera cu acest nod şi vei falimenta orice altă organizaţie care-l exploatează. După această mişcare, vei vinde afacerea, ca să nu rişti să o preia în forţă careva. Dacă o preiau în forţă, te vor ucide.

— Am înţeles. Tu chiar te-ai gândit la toate?

— Cam aşa ceva, îi răspunse Erik, zâmbind.

Erik se adresase piloţilor şi primise susţinerea. Treizeci de nave supraîncărcate cu narcotice plecară spre nodul de destinaţie. La ieşirea din nod, şapte nave aşteptau vizitatori nepoftiţi, dar, când văzură convoiul ilegal, se retraseră. Erik convenise cu ceilalţi ca 25% din profit să-i fie dat lui Hauser, ca primă de pensie, apoi ceilalţi formară un comitet, care să se ocupe în continuare de afacere, plătindu-i lui Hauser o sumă de bani drept fond de consultant. Totul fusese o rutină. Vândură

marfa, apoi plecară înapoi. La sfârşitul zilei, scăzuseră preţurile pe o distanţă de 50 de USS, folosind tehnica convoiului propusă de Erik. Profitul, în acea zi, depăşi un milion de credite, fiind livrate peste 2500 de containere cargou standard cu narcotice. Aşa cum se înţeleseseră, Hauser luă 25 de procente din profit, iar ceilalţi împărţiră în mod egal profitul şi creară un fond pentru afaceri de unde puteau împrumuta, puteau repara şi recondiţiona navele. Erik preluă 150 de mii din creditele lui Hauser şi îşi anunţă intenţia de a pleca spre Furius.

5

Furius nu părea cu mult diferită de alte planete, pe care fusese. Suburbiile erau mizere, iar oamenii care locuiau acolo erau în general săraci. Consultase baza de date a Federaţiei, pentru a obţine informaţii despre planetă. Avea o rată a infracţionalităţii incredibil de scăzută, iar poliţia federală, dar şi cea autonomă de pe Furius, patrulau în sectoarele unde se aflau nodurile spaţiale în număr mare. Peste tot vedea patrule neînarmate de poliţişti, chiar şi în suburbiile docurilor. Aceste suburbii erau, de regulă, cele mai rău famate şi periculoase. Discutase cu Devorak înaintea plecării sale. Omul se arătase foarte uimit să afle că deja făcuse rost de întreaga sumă. Îi spuse că trebuie să ducă el banii pe Furius şi să negocieze rezilierea datoriilor. Se interesase de adresa la care trebuia să se prezinte şi traversară suburbia docurilor cu un taxi. Spre deosebire de alte suburbii, pe care le văzuse, aici oamenii nu aveau feţele apatice şi nici mersul târşâit. Aceste lucruri le observă aproape fără să vrea. Intenţiona să părăsească planeta imediat ce va termina treaba. Taxiul trase în faţa unei clădiri cu câteva zeci de etaje, care se pierdeau din vedere, etajele superioare intrând în norii ce pluteau la o altitudine relativ scăzută. Cei doi coborâră, după ce plătiră taxiul.

— A dracu' gravitaţie, abia mă ţin pe picioare, Alana, spuse Erik, regăsindu-şi echilibrul.

Femeia zâmbi, de parcă nu era afectată de gravitaţia prea mică.

— Stai, să punem piciorul pe o planetă cu o gravitaţie de câteva ori mai mare decât cea standard terrană. O să te simţi de parcă ai un sac în spate. De obicei le evit, dar acum, cine ştie

unde ne duce destinul.

— Sper să nu ajung pe o astfel de planetă. Mai bine pierd bani, decât să pun piciorul pe ea.

— Una e să pui piciorul pe o planetă cu o gravitaţie de două ori mai mare decât cea terrană şi alta e să ai o misiune pe ea.

— Ai avut astfel de misiuni? întrebă Erik, privind-o curios.

— Am avut câteva. Cred că au fost cele mai grele. Cei de acolo erau obişnuiţi cu ea şi ştiau cum să se mişte, iar eu nici măcar nu puteam nimeri un om de la 30 de metri. Glonţul era deviat. E ceva de speriat.

— Şi cum ai reuşit?

Femeia tăcu câteva clipe, speculând curiozitatea bărbatului.

— Am făcut rost de un costum antigravitaţional, spuse femeia, zâmbind ironic.

— Mda, trebuia să mă gândesc că râzi de mine, spuse el, înţelegând că îl testase, dar şi că vorbise serios.

Ajunseră în faţa unei recepţii. O femeie îi privi întrebător.

— Sunt Erik Faden, am de rezolvat situaţia unei moşteniri lăsate de Damian Faden, tatăl meu.

Funcţionara căută câteva clipe pe calculator, apoi îi zâmbi.

— Sunteţi aşteptat. Etajul 47, camera 4S.

— Mulţumesc.

— Vă doresc o zi bună.

Cei doi ajunseră la lift şi urcară la etajul indicat. Tot coridorul era plin cu oameni care aşteptau la diferite uşi. Aveau feţe plictisite, iar unii erau chiar îngroziţi. Erik putea să deducă cauza şi încerca să nu privească niciun om, pentru a evita să-i afle povestea tristă, care-l legase de Furius. Merseră la un gardian, care nici măcar nu-i privi. Erik stărui cu privirea asupra lui şi, după câteva momente, acesta îi aruncă o privire flegmatică şi superioară.

— Ce vrei?

Erik îi zâmbi, iar Alana puse mâna pe umărul lui.

— O informaţie.

Gardianul aşteptă câteva clipe să audă întrebarea, iar când văzu că întârzie, îi privi din nou, de această dată, gata să se enerveze.

— Ce vrei, mă? Îmi iei din timpul meu preţios?

— Nu te porţi cum trebuie cu clienţii. Poate crezi că aici vin numai datornici. Cât te-ar costa reclamaţia unui bun platnic?

Omul făcu ochi mari şi bolborosi ceva în chip de scuză. Alana izbucni în râs.

— Camera 4S.

Omul indică o uşă în faţa căreia nu stătea nimeni. Privirea îi era umilă şi rugătoare. Cei doi plecară, fără a-i mai spune ceva. Intrară pe uşă şi se treziră în faţa unui om care stătea la un birou micuţ şi tasta la un calculator. Acesta ridică privirea surprins.

— Bună ziua, doriţi ceva? întrebă omul, fiind convins că cei doi greşiseră uşa.

— Bună ziua, sunt Erik Faden. Mi s-a spus că sunt aşteptat.

Omul zâmbi surprins.

— Ah, da. Am fost înştiinţat de domnul Devorak de la banca dumneavoastră că veţi veni pentru a discuta unii termeni ai moştenirii lăsate de tatăl dumneavoastră. Luaţi loc, spuse omul indicând două fotolii din piele autentică. Vă rog să aşteptaţi câteva clipe, până voi aduce actele necesare. Doriţi să vă servesc cu ceva?

Omul ieşi, după ce amândoi negară. Alana privi spre Erik, mângâind pielea fotoliilor.

— Pariez că celelalte camere nu au aşa fotolii.

— Nu au deloc. Am văzut camerele. Îi ţin pe oameni în picioare, ca pe vite.

— Unde ai văzut?

— Omul ăsta a început de jos. Zece ani a lucrat la birourile celelalte, până să obţină promovarea. Mereu, când cineva se aşează pe aceste fotolii, se gândeşte ce noroc a avut fiind promovat.

Funcţionarul se întoarse cu o cartelă şi câteva coli de hârtie.

— Acesta este testamentul tatălui dumneavoastră, spuse el, întinzându-i o coală.

Erik recunoscu scrisul bătrânului, prin care îi lăsa absolut toate bunurile sale, inclusiv datoriile, dacă va contracta datorii, menţionând că a citit termenii contractului.

— Domnule Faden, am înţeles că aţi venit să plătiţi toată

datoria pe care tatăl dumneavoastră a lăsat-o în urmă şi să recuperaţi nava sa, lăsată gaj. Am trimis să evalueze starea navei, pe care v-am dat-o în schimb, şi să vedem dacă a fost avariată în vreun fel.

— Şi dacă a fost îmbunătăţită?

— Se va scădea din datorie, desigur. Oricum, problema nu pare a fi nava, ci datoria. Domnul Devorak a cerut eşalonarea ei pe un an cu o dobânda de 25 de procente. Vă atrag atenţia că noi nu eliminăm dobânda, dacă datoria este plătită înainte de termen. Dobânda va trebui plătită oricum, dar suntem dispuşi să acceptăm datoria şi să plătiţi dobânda în rate lunare, după cum au fost stabilite. Nu este atât de mult, având în vedere că este vorba de aproximativ 1000 de credite, care trebuie plătite la scadenţa lunară de 30 de zile standard.

Erik îl lăsă să termine, apoi îi zâmbi.

— Am venit să terminăm cu datoriile. Plătim datoria în totalitate şi preţul de amanet al navei tatălui meu.

Funcţionarul îl privi surprins, iar Erik prinse gândul său cu privire la prima frumuşică, ce-l aştepta pentru recuperarea unei datorii integral, înainte de termen.

— Foarte bine, domnule Faden. Vă rog să aşteptaţi aici, deoarece tatăl dumneavoastră a lăsat un colet, care să vă fie înmânat la plătirea datoriei. Cum doriţi să plătiţi?

— Transfer ar fi perfect.

— Foarte bine. Aşteptaţi să mă întorc, apoi vom lua legătura cu tehnicienii noştri şi vom vedea cât trebuie să plătiţi pentru navă.

Funcţionarul ieşi din încăpere, păşind săltat, iar Alana îi întoarse o privire amuzată lui Erik.

— Ai scăpat de datorie. Acum ai intenţia să-ţi pui în practică planul cu retragerea ta pe o planetă şi să laşi tot ce ai realizat?

— Dar ce am realizat, Alana? întrebă Erik ironic.

Femeia clătină din cap.

— Eşti orb. Ai ajuns să poţi plăti o datorie imensă, pe care n-ai fi plătit-o în alte condiţii şi ţi-ai făcut prieteni pe o planetă, unde nimeni nu are prieteni. Este ceva măreţ să ai prieteni printre piloţii care fac comerţ ilegal şi, mai mult, le-ai câştigat admiraţia. Ai făcut servicii unei planete aflate în dificultate, ajutând la transportarea actelor pe Sviia…

— Nu sunt sigur că acela nu a fost un test. Putea să ia cel puţin jumătate din garnizoana docurilor, pentru a ajunge la destinaţie, sau putea să anunţe venirea sa şi sunt sigur că tânărul suveran trimitea toată armata să-l escorteze.

— Dar ar fi atras atenţia. A avut el motive să ne ceară nouă să-l însoţim.

— Poate, spuse Erik gânditor.

Femeia oftă.

— Mă gândeam să mai rămân o vreme. Vreau neapărat să termin antrenamentul Vrăjitoarelor, spuse Erik, privind fix un punct.

— Dar de ce? Dacă devii cetăţean al unei planete, nu ai de ce să ştii cum să lupţi mai bine decât ştii acum.

— Ai dreptate, dar mă atrage. Oricum, aş vrea să mai rămân cu tine. Nu vreau să fiu singur, atunci când voi pierde controlul asupra antrenamentului Gramm.

— Vrei să rămâi, până vei avea certitudinea că eşti în afara oricărui pericol?

— Dacă nu cumva vrei să rămâi cu mine pe o planetă. Nu mă atrage viaţa de pilot nomad.

Discuţia le fu întreruptă de funcţionarul care se întorcea, aducând cu el o cutie metalică de dimensiuni medii. Capacul era sigilat cu o substanţă roşie.

— Înainte de a deschide cutia, vă rog să-i verificaţi sigiliul, spuse acesta, depunând cutia pe birou. Ar trebui să iniţiem transferul datoriei.

— Şi nava?

— Imediat după ce vom termina cu datoria, ne vom ocupa de problema amanetării.

Omul tastă ceva pe computer, apoi apăsă un buton şi de sub birou ieşi o consolă destinată identificării şi transferului de fonduri. Erik puse palma pe tablă, iar aceasta îi scană amprenta palmară. Imediat după aceea ieşi dispozitivul optic. Puse bărbia în dispozitiv şi fixă orbita, pentru ca retina să fie fixată în dreptul lentilei. Începu identificarea. Un astfel de dispozitiv era capabil să detecteze dacă individul era speriat şi în ce grad, în acest caz i se refuza orice transfer. Calculatorul avea mai multe cazuri de măsuri de siguranţă şi putea bloca transferul. Efectuă transferul, supunându-se şi a doua oară procesului de scanare a retinei, drept confirmare a transferului. După aceasta, consola se

retrase din nou.

— Foarte bine, spuse omul, urmărind datele despre transfer. Acum puteţi deschide cutia, pentru a verifica dacă nu lipseşte ceva. Avem aici o declaraţie a conţinutului. Vă aduc aminte că nu ne interesează dacă sunt sau nu permise de legea federală sau a Guvernului de pe Furius şi nu ne interesează ce se întâmplă cu bunurile, odată ce aţi părăsit această clădire.

Erik dădu din cap şi deschise cutia.

— Trei cartele de credit, conţinând fiecare zece mii de credite, în total 30 de mii, o cheie marcată cu numărul 3390671 de la un depozit de valori cu sediu necunoscut de noi. O cartelă de date, marcată drept copie a jurnalului de bord şi o agendă de hârtie, marcată drept jurnalul lui Damian Faden, conţinând două coperţi de carton şi 331 de pagini, în marea majoritate scrise. Este totul acolo?

Erik verifică totul dintr-o privire.

— Totul este bine, spuse el, cântărind din priviri jurnalul tatălui său.

— A mai rămas de stabilit problema navei, spuse funcţionarul, apăsând un buton. Întoarse monitorul spre cei doi oameni din faţa biroului şi veni în spatele acestora.

Pe monitor apăru un mecanic cu o salopetă murdară de ulei, care se ştergea pe mâini.

— Cum se prezintă nava? întrebă funcţionarul.

— Totul este bine. Au fost schimbate piese şi s-au adăugat arme. Capacităţile de zbor au fost îmbunătăţite mult peste limita ei. Nu credeam să fie posibil şi de aceea am scos-o în spaţiu, să-i fac un test. Este incredibil, turui mecanicul, entuziasmat dintr-o dată.

— Lasă detaliile. Evaluează îmbunătăţirile şi suma investită, îl domoli scurt funcţionarul.

— Le-am evaluat. Cu tot cu arme, am estimat că s-au investit în jur de cinci mii de credite. Piesele nu sunt noi şi de aceea vă sfătuiesc să nu oferiţi domnului mai mult de patru mii cinci sute de credite.

— Mulţumesc, spuse funcţionarul întrerupând transmisia prin telecomandă. Deci, domnule Faden, aţi auzit părerea expertului nostru. Eu vă ofer 3500 de credite. Putem negocia.

— Mecanicul a spus 4500.

— A spus nu mai mult. Eu ofer 3500.

— Dacă aş dori să obţin cele 4500 de credite, ce ar trebui să fac?

— Depuneţi o cerere către un superior de al meu şi se va face o reevaluare, spuse funcţionarul, zâmbind.

— Timpul nu contează pentru mine, totuşi, dacă-mi oferiţi patru mii, sunt gata să accept.

— Foarte bine. Rămân de plătit opt mii de credite. Cum plătiţi?

Erik nu avea nicio intenţie să mai treacă prin testele calculatorului şi de aceea îi întinse una dintre cartelele lăsate de tatăl său.

Funcţionarul o introduse în calculator şi descărcă de pe ea opt mii de credite, după care i-o întinse. Trase sertarul şi scoase o legătură de cartele. Căută între ele până o găsi pe cea dorită şi i-o întinse.

— Cartela de acces în navă, domnule Faden. Nava este andocată la docul numărul 233 din secţiunea amanetări. Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, încheie acesta pe un ton protocolar.

— Şi mie, spuse Erik, ridicându-se imediat de pe fotoliu. Datorită gravităţii scăzute, această ridicare bruscă din fotoliu îl obligă la o săritură. Funcţionarul zâmbi înţelegător în faţa scuzelor sale.

*

După ce plecară de acolo, preluară nava şi o inspectară în prezenţa tehnicienilor. Totul era aşa cum lăsase tatăl său. Testele făcute la sol arătau că nava comercială a tatălui său se apropia foarte mult de standardele unei nave militare în ceea ce priveşte viteza şi puterea de foc, dar rămăsese înscrisă în clasa comercială, datorită puţinelor piese rămase neschimbate şi a actului oficial, care-i autentifica încadrarea. Avea şase cabine pentru personal, spaţioase şi luxoase, plus locurile pentru marfă, în care puteau fi încărcate 35 de containere cargo standard. Armele de bord erau dintre cele mai bune, fiind depăşite doar de cele apărute în intervalul de când nava fusese amanetată şi până când el o preluase. Avea un computer de bord de tip militar, un sistem de blocare a comunicaţiilor, sistem de ghidare a rachetelor, sistem de navigaţie, plus arme, la care

el doar sperase să le mai vadă după ce terminase Academia. Era complet uimit, iar data înscrisă în registru indica modificările, doar de un an vechime. Mecanicii îi spuseseră că nava acoperise o mică parte din datoria ce era egală cu ce plătise el. Cealaltă parte, în valoare aproximativă de 500 de mii de credite, fusese luată din fondurile bătrânului. Cei doi se instalară şi cerură permisiunea de decolare. Cursul nu îl stabiliseră, dar Erik vroia neapărat să scape de efectele gravitaţiei reduse. Duse nava spre un sector netranzitat şi o anunţă pe Alana că aveau să rămână acolo un timp, pentru a citi jurnalul şi pentru a recupera din timpul pierdut, ocupându-se cu antrenamente.

Rămaseră în acel sector două săptămâni, timp în care el învăţă filosofia de bază a Vrăjitoarelor Asasin, Istoria Hartonului şi câteva exerciţii simple. Acesta era începutul antrenamentului, îi explicase ea şi începu să-i predea arta meditaţiei şi concentrarea. În schimb, Erik o învăţă cum să piloteze nava. Timp de două săptămâni, femeia învăţă comenzile de andocare şi decolare cu ajutorul calculatorului şi fixarea cursului spre un nod spaţial. Începuse să-i predea ingineria şi mecanica în paralel cu manevrele secundului de navă, explicându-i că aceste antrenamente o vor ajuta, atunci când va avea calificarea pentru a lua nava în mâinile ei, pentru andocare sau decolare, fără ajutorul calculatorului. Trebuia ca un pilot să cunoască atât manevrele sale, cât şi cele ale secundului, atunci când nu era asistat de calculator şi care lua locul secundului. După două săptămâni, o anunţă pe Alana că vor pleca. Femeia nu spuse niciun cuvânt. Când stabili cursul ea îl privi tristă.

— Erik, chiar vrei să laşi totul în urmă?

Bărbatul o privi, neînţelegând întâi, apoi, când înţelese, scutură din cap.

— Nu încă. Nu a venit timpul să mă aşez la sol. Mergem să vorbim cu Devorak. Am citit jurnalul tatălui meu. Mi-a scris că trebuie să-mi retrag fondurile de la Devorak şi să le depun la o altă bancă sau să păstrez totul pe cartele.

— Ai citit tot jurnalul?

— Nu. Doar o parte, dar se pare că omul acesta are un rol în moartea lui Damian şi vreau să ştiu care este.

— Nici să nu te gândeşti la asta! Citeşte tot jurnalul şi retrage fondurile prin calculator. Dacă Devorak află că Damian a

lăsat un jurnal, poate trimite după tine ucigaşi. Ascultă de mine, dacă este implicat, nu vrea să afli. Va face tot ce va putea, să nu scapi de pe planetă.

— Bine, Alana, dar atunci cum să facem?

Femeia îi arătă jurnalul.

— Citeşte-l atent. După ce l-ai citit, iei jurnalul de bord al navei şi-l studiezi. Dacă le combini pe cele două, vei avea cel puţin motivul morţii şi locul unde a fost ultima oară. Cred că de acolo trebuie început.

Alte două săptămâni se scurseră cu greu. Acum antrenamentele îi ocupau bărbatului un timp egal cu studiul a ceea ce lăsase tatăl său în urmă. Femeia stătea în cele cinci compartimente de încărcat containere, care fuseseră amenajate drept sală de sport, tot timpul. Când el era în sală, îl învăţa şi îl corecta, iar când el lipsea, medita sau repeta antrenamente complexe, la infinit. Se întâlneau seara în cabina care fusese amenajată drept sală de mese şi mâncau tăcuţi. Nu avuseseră o discuţie personalizată, decât de trei ori în cele 14 zile standard. Nu îşi vorbeau, decât pentru a corecta o poziţie sau a-l informa pe celălalt despre programul personal ales pentru acea zi. Femeia înţelese ce se petrece şi consideră că este mai bine să-l lase, să facă cum consideră. O veche legendă despre Grammi amintea despre studiul la un nivel superior. Când intrau în transă, se spunea că învaţă de zeci de ori mai repede decât un om obişnuit, dar acest efort îi extenua în aşa măsură, încât aveau nevoie de un timp de odihnă îndelungat, iar el dădea semne de atingere a limitelor sale fizice.

Erik începuse studiul aprofundat al jurnalului de bord, dar şi cel al tatălui său, şi remarcă, la scurt timp, că este capabil de a înţelege mai mult decât era scris. Atunci discutase cu Alana despre acest lucru, iar ea îl informă că a intrat într-o transă Gramm. Îi explică de ce nu se adeverise această legendă despre ei şi îl atenţionă să îşi structureze studiul în aşa fel, încât să nu depăşească 10 zile. De atunci, trecuseră 14 zile şi el abia îşi încheiase studiul. Acum era obosit şi trist. Ştia aproape tot ce se petrecuse cu tatăl său. Înţelesese că pentru tatăl său fusese un chin să-l ştie departe şi că lui îi dedicase toată viaţa. Nu fusese aproape de el, dar muncise doar pentru el. Până şi moartea lui fusese programată cu exactitate, iar contractul de pe Furius fusese întocmit pentru a-l aduce pe el acolo şi pentru a primi

aceste bunuri ale lui care, în alt caz, erau confiscate de autorităţi şi trecute la dosar. Era trist şi obosit. Îl obosise şi studiul, dar şi sentimentele pe care i le stârnise jurnalul tatălui său. Fusese asaltat de sentimente pe care nu le cunoscuse şi nu de puţine ori plânsese în hohote, trăind ceea ce simţise tatăl său în momentele în care scrisese însemnările. Erik vărsase lacrimi, cât nu o făcuse în întreaga sa viaţă. Fiecare pagină se încheia cu un gând pentru el şi un sfat. Îi povestea despre mama sa, despre bunici, despre profesorii lui de pe alte planete. Ce anume făcuse să-i convingă să-l antreneze şi, cel mai important, îi certifică faptul că primise un vast antrenament Gramm. Acel profesor, pe care el îl considerase întotdeauna un pămpălău, îl antrenase până la vârsta de 17 ani, mult peste limita impusă de legile rigide ale Grammilor. Acest profesor era unul dintre puţinii care îşi declinaseră identitatea în public, iar Damian îl apărase într-o seară, riscându-şi viaţa. Grammul îl salvase de fapt pe Damian, căci acesta se angajase în luptă cu patru oameni şi era clar că nu le putea face faţă, iar bătrânul Gramm nici nu trebui să se ridice de pe stiva de lemne, pentru a-i pune pe fugă pe atacatori. După acest episod, Grammul descoperise motivul pentru care Damian îi luase apărarea, dar acceptă să-l antreneze pe băiatul acestuia. Condiţia Grammului fusese: să nu i se impună nimic, nici limite şi nici moralitatea antrenamentelor. Aceste antrenamente se încheiară cu doar două săptămâni înainte ca Grammul să moară. Atunci Grammul îl contactase pe Damian şi îl lăsă să-l vadă, dar nu îl lăsă să se arate şi nici să i se adreseze. Aici simţise Erik durerea lui Damian. Disperarea şi gândurile lui. Tot jurnalul era plin de disperare. Damian fusese des pe planeta fiului său şi-l văzuse, dar nu se lăsă văzut. Grammul îl atenţionase încă de la început: nu avea să mai fie văzut de băiatul său, după vârsta de 7 ani. Aşa se şi întâmplase. Erik nu-l mai văzuse niciodată pe Damian, dar el fusese prezent la toate manifestările din viaţa fiului său. La sfârşitul jurnalului, era un album cu poze, unde erau imortalizate momente deosebite din viaţa fiului său. Jurnalul de bord îi certifica desele sale opriri pe planeta natală a lui Erik, dar drumurile îl duseseră prin două galaxii şi pe unele planete ce nici nu erau cartografiate. În dreptul fiecărei planete, Damian notase coordonate, note despre planetă şi bunurile ce aveau căutare. Erik efectuă o căutare în baza de date a acestui jurnal,

pe bază de profit. Îi apărură multe planete unde profitul unui transport era mare, dar pe primul loc era trecută o planetă despre care nu auzise niciodată: transport de animale vii. Profitul era fabulos: 800 de credite pentru un container cargo standard. Nota ataşată la această planetă îi era adresată:

„Nu te apropia de Kunli niciodată. Este un sistem de guvernare prea instabil, iar în jurul ei nu există altă autoritate decât nelegiuiţii. Profitul este mare, dar aici mi-am pierdut sufletul”.

Imediat căută informaţii despre planetă, în baza federală de date. Nu era marcată drept planetă cu factor de risc, din niciun punct de vedere. Mai mult decât atât, autorităţile Federale dăduseră vot de încredere guvernului de acolo şi planeta urma să fie integrată în Federaţie. Erik porni spre sala de antrenamente. O găsi pe Alana meditând. Aşteptă câteva momente în uşă, iar ea se întoarse spre el.

— Da?

— Alana, ştii ceva despre o planetă numită Kunli?

Femeia se gândi câteva clipe, apoi clătină din cap.

— N-am auzit niciodată de ea. Despre ce este vorba?

— Am verificat şi coroborat informaţiile din cele două jurnale. Damian spune că aici şi-a pierdut sufletul. Este vorba despre transportul vitelor vii.

— Destinaţia?

— Aici este problema. Contrar altor contracte de comerţ, nu ţi se dă destinaţia, iar profitul ţi se plăteşte înaintea efectuării transportului.

— Interesant. Ai aflat ceva despre cheia aceea de depozit bancar?

— Absolut nimic. Ce spui? Ar trebui să mergem pe Kunli?

Femeia se ridică din poziţia în care medita şi veni în faţa lui.

— Erik, ce ai decis să faci?

— Nu ştiu, Alana. Cred că vreau să aflu ce l-a ucis pe Damian. Cred că îi datorez asta, după cât a făcut pentru mine.

— Dacă vrei asta, trebuie să facem două lucruri. Primul este să aflăm ce este cu cheia, unde este depozitul şi ce conţine. Al doilea este să pornim pe urmele tatălui tău. Pentru asta avem nevoie de bani şi de un drum pe Kunli. Dacă sunt posibile ambele deodată, este şi mai bine. Avem nevoie de mulţi

bani, ca să obţinem informaţii, cu atât mai mult, cu cât Damian era implicat în afaceri ilicite.

— Ştiu. Oricum, nu am nici cea mai vagă idee cum vom afla de unde este cheia.

— Erik, tatăl tău a lăsat urme, care să te conducă. Drept dovadă, este pachetul pe care l-a lăsat pe Furius. Nu puteai ajunge aici, fără să fi fost pregătit. S-ar putea să faci parte dintr-un ultim joc de-al lui Damian. Vei găsi toate indiciile, doar dacă urmezi calea potrivită. Poate a mai lăsat şi alte informaţii în grija unor oameni, la care trebuie să ajungi.

Erik o privi încruntat.

— Vrei să spui că Damian m-a băgat într-un labirint?

— Ştiu, crezi că poţi renunţa oricând, pur şi simplu, dar l-am cunoscut bine pe tatăl tău. Nu vei putea să renunţi înainte de a duce la bun sfârşit treaba. Este posibil să te fi antrenat exact pentru a duce la bun sfârşit această treabă.

— Vrei să spui că am fost programat?

Alana îl privi compătimitor.

— Vreau să spun, Erik, că tatăl tău s-a sacrificat pentru tine. Poate nu consideri că merită să îi duci treaba la bun sfârşit, dar trebuie să o continui, este o cerinţă imperioasă!

— Te înşeli. Dacă nu vreau, n-o duc.

— Dar dacă nu vei rezista tentaţiei, iar la capătul acestui joc se află ceva la care omenirea doar a sperat?

— Adică ce?

Femeia clătină din cap.

— Nu ştiu, dar, după cum îl ştiu pe Damian, cred că este posibil.

— Vrei să spui că ar putea fi leacul a dracu' ştie cărei boli?

Femeia înclină capul încurcată.

— Nu ştiu. Poate se află mai mult, poate nu este nimic.

— Căcat, făcu Erik exasperat. Tu chiar crezi ce spui?

— Erik, nu vei putea renunţa! Nu ţi-a spus, în jurnal, de ce te-a băgat în afacerea asta?

— Nu, dar mi-a spus că a lăsat testamentul de pe Furius, ca să mă oblige să merg acolo şi să preiau aceste bunuri ale sale, când voi fi pregătit să mă descurc singur.

— Vezi, Erik? Damian a vrut ceva de la tine.

— Alana, voi încerca să îi fac jocul, dar atunci când voi considera că se pune de-a curmezişul idealurilor mele, voi

înceta şi mă voi duce la sol să trăiesc liniştit.

— Cum spui tu, Erik. Eu te voi urma, atât timp cât vei vrea să fiu lângă tine.

6

Stabiliră cursul spre Kunli, apoi Erik se retrase. Avea nevoie de odihnă, iar Alana rămase la comanda navei. Când el dormea, întotdeauna femeia folosea timpul pentru a repeta practic comenzile de pilotaj. Ştia că nu se grăbeau şi, de aceea, după 32 de ore, când Erik se trezea, ei abia se îndreptau spre al doilea nod de legătură cu destinaţia. Având o navă medie, crescuse autonomia la 25 USS, ceea ce însemna că puteau urma un curs format din 3 puncte, în locul unuia format din 7 puncte de reîncărcare. Totuşi, având o navă mai bună, se schimba şi tipul carburantului, acesta costând de 6 ori mai mult. Acum, un plin ajungea la 260 de credite, ceea ce însemna un salariu la sol într-o meserie obişnuită. Alana se gândea la politica economică şi socială dusă de Federaţie. Ei se foloseau de Consiliului Caselor Mici şi Mijlocii, pentru a subvenţiona produsele celor care aveau meserii obişnuite. I se părea o tâmpenie, ca un om care avea un salariu de 300 de credite să trăiască la fel sau chiar mai bine decât un pilot comercial, care putea ajunge la un profit de 5000 de credite lunar sau chiar şi mai mult. Era foarte adevărat că oamenii liberi de la sol nu se apropiau de suburbiile docurilor, dar nici vreun pilot nu avea ce să caute în oraşele oamenilor obişnuiţi, fără un permis special. Atunci când piloţii obţineau permisul, dădeau petreceri fastuoase şi totul se termina cu venirea poliţiei. Fiecare dintre cele două clase aveau avantajele şi dezavantajele lor. Oricum, puţini piloţi primeau permise, care să se refere la depăşirea graniţelor oraşelor care aveau docuri. Dincolo de oraşele care aveau docuri era o viaţă mult prea liniştită, pentru a lăsa vreun neghiob de pilot să tulbure liniştea atât de râvnită de oamenii liberi şi simpli. Totuşi, dacă cineva dorea să renunţe la meseria de pilot, putea obţine drept de rezidenţă dincolo de graniţele oraşului doc, cu preţul unei jumătăţi de avere, iar această avere trebuia să aibă un prag maxim.

— Te-ai mişcat încet, Alana.

Femeia tresări. Se întoarse spre bărbatul care se ştergea

pe cap, după ce făcuse un duş.

— Da. M-am antrenat. Nu mi-ai lăsat impresia că suntem grăbiţi.

— Păi, nu suntem, dar cu ce te-ai antrenat?

Alana ridică din umeri.

— Alana, ai condus manual prin nodul spaţial? întrebă Erik, parcă respingând concluzia evidentă.

Femeia dădu din cap, înţelegând că greşise. Erik oftă şi se aşeză pe scaunul secundului.

— Alana, vreau să înţelegi ceva: prin nodurile spaţiale, puţini se încumetă să piloteze manual şi doar în cazuri extreme. Atunci când un inamic intră după tine în nod, trebuie să pilotezi manual, pentru a obţine o poziţie favorabilă la ieşire sau ca să te fereşti de tirul acestuia. Acum am să-ţi explic simplu ce sunt nodurile spaţiale şi de ce sunt periculoase.

Femeia încuviinţă tăcută.

— Nodurile spaţiale sunt un fel de pliuri ale spaţiului. Aşa cum o haină mototolită face pliuri, spaţiul face şi el, din raţionamente de fizică spaţială, mult prea complicate pentru a fi înţelese de oamenii care nu şi-au dedicat viaţa acestei ştiinţe, continuă Erik pe un ton molcom. Vreau să înţelegi că, atunci când intri într-un nod spaţial, trebuie să-i urmezi culoarele de demarcaţie computerizată, pentru că altfel ieşi din nod şi intri în alt nod, care te poate arunca într-o parte necartografiată a galaxiei sau a universului.

— Înţeleg. Mă ierţi?

Bărbatul o privi, clătinând din cap, şi zâmbi.

— Nu am ce să-ţi iert. Eu am greşit, pentru că nu ţi-am spus. Trebuia să fie prima lecţie. Iniţiază cursul spre următorul punct, căpitane, spuse Erik, zâmbind.

După 20 de ore, ajunseseră la următoarea destinaţie, urmând ca, după alte 20 de ore, să ajungă la ieşirea nodului din sistemul Kunli. În acest timp, Erik se adânci în meditaţie, în timp ce Alana studie jurnalul tatălui lui Erik, iar după aceea, fără ştirea lui, luă legătura cu Vrăjitoarele Asasin, care o supravegheaseră. Discutară mult timp şi află informaţii despre planeta Kunli. În dosarul Hartonului, această planetă trecea drept dubioasă şi ostilă. Surorile ei o sfătuiră să facă un rând de acte false pentru amândoi, pentru a induce în eroare eventualele controale. Nu trebuia ca cei de acolo să afle că ea

este o Vrăjitoare, pentru că rupseseră orice legătură diplomatică cu Hartonul. Nu se ştia cum vor reacţiona, descoperind o Vrăjitoare Asasin pe planeta lor. Îi dădură o adresă, unde trebuiau să îşi facă acte false, pe planeta unde vor reîncărca rezervoarele.

Actele arătau foarte bine, iar Erik dădu din cap cu admiraţie. Alana ştia că, oricât de bune ar fi fost făcute, exista un risc destul de ridicat să fie descoperit falsul. Nu pierdură mult timp şi reuşiră să încarce marfă pentru Kunli, într-un timp record. Femeia nu avea nici cea mai mică idee de ce se grăbea Erik, dar nu întrebă. Urmări cum forţează nava, la un curs ce depăşea cu mult parametrii de siguranţă, ridicând din umeri. Oricum, bărbatul străbătu distanţa până la nodul spaţial spre Kunli, în numai o jumătate de oră, de şase ori mai puţin decât cel calculat de calculatorul de bord. Acum, la mai puţin de 10 de ore de la primirea actelor, se aflau pe Kunli şi aşteptau inspecţia, în timp ce containerele erau descărcate din cala navei. Aceasta veni imediat ce macaralele terminară descărcarea mărfii. Verificară doar licenţa de comerţ, dar, când auziră cererea lui Erik de a primi acces la transporturile de vite vii, îi dădură o cartelă şi îl îndrumară spre un birou de relaţii cu publicul. Acolo îi aşteptau doi funcţionari civili şi doi oameni, pe care ei îi considerară dubioşi. Erau îmbrăcaţi în costume identice cu ale funcţionarilor, dar privirile lor erau diferite.

— Bună ziua. Ni s-a comunicat că sunteţi interesaţi de comerţul cu animale vii.

— Desigur. Este un profit mare.

Funcţionarul ridică din sprâncene.

— Adevărat, dar nu oricine are voie să facă astfel de transport. Contractele sunt diferite faţă de cele încheiate de Consiliului Caselor Mici şi Mijlocii.

— Nu sunteţi sub autoritatea Consiliului Caselor Mici şi Mijlocii? întrebă Erik mirat.

— Ba da, dar, având în vedere că transportăm bunuri în afara Federaţiei, nu ni se impune un contract tipizat.

— Înţeleg. Nu mă interesează tipul de contract, ci să-l obţin. Vă asigur că-l voi respecta, spuse Erik, înţelegând că omul minţise şi că orice întrebare în plus îl îndepărta de scopul pentru care se prezentase pe planetă.

Funcţionarul îl privi neutru, apoi îi zâmbi.

— Trebuie să facem anumite demersuri. Este o meserie legală, dar foarte bine plătită. Asta atrage mulţi nelegiuiţi. Vă vom verifica actele şi licenţele.

Erik ridică din umeri şi îi întinse portcardul metalic, în care avea toate actele. Alana făcu şi ea la fel, fără a schiţa vreun alt gest. Funcţionarul le luă şi le introduse într-un calculator.

— Domnul Alvin Klamer şi doamna Irina Granov. Foarte bine, acum puneţi mâinile pe acest dispozitiv pentru identificare.

Cei doi se supuseră testului de scanare a mâinii, apoi celui de scanare a retinei. Când calculatorul începu demersurile de căutare, în încăpere mai intrară trei indivizi. Erik întoarse capul spre ei şi îi salută, dar o făcuse pentru a-i observa. Aceştia nu erau în niciun caz funcţionari.

— Mă tem că sunt ceva probleme, spuse funcţionarul, zâmbind profesional. Se pare că aceste acte sunt contrafăcute.

Erik o privi pe Alana, care-i întoarse o privire liniştită, în timp ce funcţionarul continua pe acelaşi ton profesional, liniştit.

— Legile federale condamnă uzul de fals…

— Dar planeta nu este în Federaţie, spuse Alana, întrerupându-l.

— Cam aşa ceva. Cred că ar fi inutil să vă spun că identitatea voastră îmi este cunoscută, doamnă Roth, spuse acesta, zâmbindu-i Alanei. Oricum, se pare că am făcut afaceri cu tatăl dumneavoastră, domnule Faden, i se adresă acesta lui Erik.

— Oh? Tatăl meu a fost ucis… spuse Erik liniştit.

— Condoleanţe.

— Nu l-am văzut de la 5 ani, domnule.

Funcţionarul îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— De unde aţi aflat de transportul de vite?

Erik îi zâmbi larg.

— Cred că nu mai este nevoie să fac pe neştiutorul. Am fost traficant, iar cei de acolo aud anumite lucruri, care nu sunt trecute pe liste. Oricum, vreau să vă atrag atenţia că sunteţi în baza de date a Consiliului Caselor Mici şi Mijlocii.

— Aşa este, dar nu mulţi se încumetă să vină aici.

— Pentru că nu este trecută destinaţia şi umblă vorba că sistemul nu este sigur, bănuiesc.

— Ceva de acest gen, replică sec funcţionarul.

— Sunt un pilot bun.

Funcţionarul îşi îngustă ochii.

— Mda, asta poate fi. Ce ştiţi despre tatăl dumneavoastră?

Erik îi aruncă o privire piezişă.

— Că m-a lăsat cu o datorie mare pe Furius, pentru care am luat bani împrumut de la traficanţi, lucru care poate este la fel de periculos ca o datorie pe Furius. Am nevoie de bani cât mai repede, spuse Erik, cu o fermitate care-l făcu pe omul din faţa lui să-i acorde o privire suplimentară.

— În ce condiţii a murit tatăl dumneavoastră?

— Nu ştiu şi nici nu mă interesează. Vreau să scap de datorii, spuse Erik iritat. Am fost înştiinţat că a fost ucis, dar mai mult nici nu vreau să ştiu. Nu sunt ca el şi nu vreau să-i cunosc nici prietenii şi nici duşmanii.

Funcţionarul îşi mângâie bărbia, evaluându-l din priviri.

— Înţeleg. Totuşi, mai am o întrebare. Ştiaţi că Autorităţile Federale au emis un ordin de înfăţişare, care trebuie îndeplinit până în 90 de zile standard?

Erik era cu adevărat uimit de această dată, dar nu lăsă să se vadă. Îşi reveni repede din surpriză.

— Nu ştiam, dar bănuiesc că nu va dura 90 de zile un transport. Probabil, îmi vor da un avertisment.

— Poate că da, dar sunteţi marcat drept persoană dubioasă. Cu alte cuvinte, sunteţi un infractor, căruia nu i se poate proba activitatea infracţională.

— Eu, personal, nu recunosc nimic. Sunt nevinovat până la proba contrarie, corect?

— Foarte corect, domnule Faden. Spuneţi-mi, de ce mi-aţi prezentat acte false, dacă nu aveţi nimic de ascuns?

Erik ridică din umeri.

— Am nevoie de slujba asta. Vroiam să am un dosar curat şi, în plus, nu credeam că va fi mai mult decât o verificare de rutină, spuse el, lăsând privirea să-i lunece spre mâinile pe care le ţinea în poală.

— Aveţi dreptate, falsurile sunt foarte bine executate. Oricum, noi putem proba o infracţiune, spuse omul, trecându-şi mâna prin păr.

— Chiar este nevoie?

Bărbatul îi zâmbi.

— Nu chiar. Să spunem că aceste acte false vor fi garanţia

că vă veţi duce la bun sfârşit contractele contactate pe Kunli. După cum aţi spus, nu sunteţi ca tatăl dumneavoastră, iar el avea un mare respect pentru termenii legali ai contractelor.

Erik se plimba nervos pe coridorul lung al navei. Alana stătea sprijinită de un perete al acestuia şi îl privea spăşită.

— Eu sunt corect cu tine, Alana, şi tu…? De ce nu mi-ai spus că actele false vor fi descoperite?

— Erik, înţelege, una este să mimezi uimirea şi alta este să fii uimit. Când ai aflat că te-au identificat, ai fost cu adevărat uimit. Nu am vrut să risc, să se prindă că îi jucăm pe degete.

— Dar acum ne au la mână, nu înţelegi? Ne pot şantaja. Ne pot pune să facem lucruri imorale, spuse Erik, privind-o un moment, apoi rectifică. Mă au pe mine la mână, pentru că tu ai rămas sub o acoperire falsă.

Femeia ridică din umeri, cu o expresie de părere de rău.

— Uneori trebuia să te pui la discreţia celor ca ei, pentru a pătrunde înăuntru.

— Bine, bine, Alana, dar pe tine cum de nu te-au descoperit?

Femeia îşi trecu mâna peste faţă.

— Erik, nu este important asta, ci faptul că suntem înăuntru. Acum putem reface drumul tatălui tău.

— Nu este important? Ce nu este important? Că eu nu încerc să te sondez cu capacităţile mele de Gramm, sau faptul că tu mi-ai ascuns un lucru important?

Alana luă o mină îndurerată.

— Nu vorbi aşa! Nu te-am trădat, Erik. Îţi sunt devotată până la moarte. De ce mă răneşti aşa?

— Atunci spune-mi, de ce nu te-au descoperit?

Femeia îl privi cu regret.

— Bine, se decise ea deodată. Îţi voi spune!

Erik se opri în faţa ei şi îşi încrucişă braţele pe piept.

— Rezultatele care le-au venit din reţea au fost neconcludente. Autorităţile Federale mai fac şi greşeli în manipularea datelor. O singură linie a unei amprente palmare poate desemna identitatea altei persoane. La fiecare cartelă de identitate, ţin mâna în alt fel, influenţând astfel rezultatele.

— Şi scanarea retinei?

— Neconcludentă. Au stabilit identitatea pe baza amprentei palmare. La scanarea retinei le-au venit trei fişe

diferite. Fişele celor cu aceleaşi caracteristici ale ochilor mei, care au aceeaşi culoare. Ochi verzi cu aceleaşi caracteristici.

— Credeam că scanarea retinei este mai sigură decât amprenta palmară.

— Este mai sigură, dar nu înseamnă că nu poate fi înşelată. Este o statistică de un caz la zece, poate cincisprezece miliarde de indivizi, or populaţia federaţiei e de zece ori mai mare. Acum înţelegi?

— Mie de ce nu mi-ai comandat mai multe rânduri de acte?

— Erik, era inutil. Ale tale erau acte false toate, pe când ale mele, în afara celor pe care le-au reţinut ei, sunt acte reale. Emise de autorităţile federale. Eu sunt, legal, mai multe persoane. Pricepi?

Erik o privi calm.

— Alana, îmi pare rău că m-am enervat. Aş vrea să mă ierţi, dacă poţi.

Femeia îi întoarse o privire veselă.

— Sigur. Mă bucur că nu-mi porţi pică.

— Haide, verifică dacă au încărcat containerele, până eu verific termenii contractului cu funcţionarul desemnat.

Alana plecă spre cabina de pilotaj pentru a face ultimele teste şi verificări, în timp ce Erik ieşea din navă, pentru a se întâlni cu un tip mărunt, escortat de doi poliţişti de pe Kunli.

— Bună ziua, domnule Faden. Eu sunt funcţionarul care a fost desemnat pentru a supraveghea transporturile de vite vii, spre o locaţie care vă va rămâne necunoscută.

— Bună ziua.

Funcţionarul arăta plictisit şi nu avea intenţia de a se angaja în discuţii inutile cu Erik. De aceea, continuă pe tonul său moale şi lipsit de timbru:

— Contractul dumneavoastră este să duceţi cele 30 de containere în sectorul 12H, sector în curs de cartografiere. Cursul stabilit pentru a ajunge acolo este rigid, orice alt curs va duce la nulitatea contractului. Veţi intra în nodul spre Wertiner, iar la ieşirea din nod veţi fi condus de această cartelă spre un nod ascuns, spuse bărbatul, întinzându-i o cartelă mică.

Erik o luă şi îl privi nedumerit.

— Vreţi să spuneţi că voi intra într-un nod necartografiat?

— Ce vreau eu să spun este că aveţi destul combustibil

pentru tot drumul şi o întoarcere pe Wertiner pentru reîncărcare. Nu este admis să reîncărcaţi rezervoarele înainte de livrarea vitelor. Este vorba de animale vii şi de aceea nu aveţi mult timp. Ni se cere promptitudine. Preţul rezilierii contractului este de 10 mii de credite pentru un container. Dumneavoastră aveţi 30. Toate clauzele sunt pe această cartelă. Vă rog să le citiţi atent înainte de decolare. Eu am să vi le numesc pe cele mai importante.

Erik încuviinţă.

— Întârzierea, cu mai mult de o oră, duce la intrarea în litigiu cu beneficiarul şi de aceea va avea repercusiuni asupra dumneavoastră, prin anularea contractului cu cereri de despăgubire. 300 de mii de credite în decursul a 72 de ore standard, în cazul dumneavoastră; după care, în caz de neplată, intră în vigoare contractele, care vă transformă pe dumneavoastră în contract. Această reglementare nu are termen de prescriere şi nici plata datoriei nu va anula efectele negative, pe care le va avea asupra dumneavoastră.

Erik încuviinţă tăcut.

— Desigilarea unuia sau a mai multor containere duce automat la efectul litigiului numit anterior.

— Desigilarea accidentală?

Omul îl fixă cu o privire imbecilă.

— Poftim?

— Dacă desigilarea este accidentală? Se întâmplă la încărcarea containerelor sau la descărcarea lor?

— Verificarea sigiliilor se face după încărcare şi înaintea descărcării lor.

— Dacă sunt avariate containerele în timpul unei confruntări cu piraţii?

— Efectele sunt stipulate în contract. Aveţi grijă să nu efectuaţi manevre bruşte. Acesta e contractul, deci, acceptaţi sau nu.

— Accept!

— Nici nu credeam altfel. Era o întrebare retorică, mormăi funcţionarul. Acum voi verifica sigiliile, ar fi bine să mă însoţiţi.

Amândoi stăteau în cabina de pilotaj şi priveau monitoarele.

— Vreau să-mi continui antrenamentul, Alana, sparse el brusc liniştea.

Femeia îl privi, zâmbindu-i.

— Vrei să spui că eşti nerăbdător să treci la următorul antrenament, îl corectă femeia, urmărind cum el încuviinţează cu privirea pe monitorul principal.

— Mă tem că încă nu ai ajuns la perfecţionarea necesară. După cum ţi-am spus, întâi este un studiu aprofundat de elemente umane. Ai ajuns foarte repede la meditaţie, dar acest capitol trebuie aprofundat foarte bine, spuse ea, privindu-l. Uită-te la mine, Erik.

Bărbatul îşi întoarse capul spre ea.

— Vei trece la următorul antrenament, atunci când vei putea controla semnele vitale. Când un aparat MedDoc 4,5 nu îţi va putea detecta semnele vitale, vei fi pregătit. Pentru asta trebuie să-ţi cunoşti mintea bine.

— Am înţeles. Întâi mintea, apoi trupul, spuse el, privind din nou monitoarele, apatic.

Femeia se încruntă.

— Ce-i, Erik?

El ridică din umeri, clătinând din cap.

— De ce eşti trist, Erik?

— Nu ştiu, am devenit brusc trist. Nu am nici cea mai vagă idee, spuse el apatic.

— Are legătură cu actele?

— Nu, stai liniştită. Nu are legătură cu actele şi nici cu tine. Nu ştiu de ce am devenit trist.

— La ce te gândeşti, Erik?

— Mi-a trecut prin minte că Damian a avut planuri măreţe în ce mă priveşte.

— Poate aşa şi e. Încă nu sunt compromise.

Erik o privi lung şi gânditor.

— Care să fie acestea? De ce am primit o educaţie la care puţini oameni ajung? Ce a vrut să facă din mine?

Alana se rezemă de spetează.

— Nu am nici cea mai vagă idee. Orice părinte vrea ca progenitura sa să devină ce n-a putut fi el. Poate a vrut să te facă un om de vază al Federaţiei.

— Poate, dar nu ai observat că antrenamentul meu este bazat pe agresivitate? Întâi Academia Militară, apoi antrenament retimonian şi, poate primul, antrenament Gramm. Ce să iasă din mine dintr-o asemenea combinaţie?

— Orice, Erik. Ai primit toate antrenamentele. Dacă a vrut să te facă membru al Consiliului, antrenamentul Retimonian este cel mai potrivit. Dacă a vrut să te determine să urmezi o carieră militară, atunci Academia este cea mai potrivită, iar aptitudinile de retimonian sunt perfecte aici, pentru că armata nu exclude politica. Antrenamentul Gramm este doar cireaşa de pe tort. Reuşind să-ţi ofere un astfel de antrenament, ţi-a deschis porţi spre orice domeniu, asigurându-se că vei excela.

— Dar nu s-a asigurat că voi fi capabil să controlez aceste capacităţi Gramm.

— Ne vom descurca noi, stai liniştit.

Bărbatul se întoarse spre monitoare, iar după câteva momente, o privi.

— Dacă nu cumva a luat în calcul că te voi întâlni.

Alana se încruntă.

— Antrenamentul Harton s-ar putea să fie cireaşa de pe tort, Alana. Abilităţile Gramm sunt doar o completare a ceea ce eşti tu.

— Poate ai dreptate. Oricum, nu cred că este necesar să ne gândim la asta acum. Cel mai bine ar fi să mărim viteza, pentru că nu ştiu dacă ajungem la timp.

Erik optimiză cursul din câteva comenzi experte, apoi o privi.

— Alana, crezi că înăuntru sunt animale vii?

Femeia ridică din umeri plictisită.

— Ar putea fi arme sau narcotice. Crezi că ar trebui să ne interesăm, Erik?

Erik clătină din cap nesigur.

— Este destul de curios faptul că le-au marcat animale vii. Puteau să le marcheze hrană perisabilă sau eu ştiu ce altă marfă.

— Puteau. Oricum, profitul este bun. 800 pentru un container. La un singur drum avem 24 de mii.

— Profitul este bun, dar nu cel mai mare. La droguri sau arme poate ajunge chiar şi la o mie, în unele locuri chiar mai mult.

— Erik, nu trebuie să îţi pui întrebări de acest gen. Am venit aici să refacem ultimele rute ale lui Damian. Acesta este scopul principal, nu?

— Da, dar nu-mi pot lua gândul. Mai rămân şi termenii

contractului. Sunt mult prea duri pentru a fi vorba de transport de vite vii. Ce dracu', la o adică este vorba de animale, nu de bunuri atât de scumpe, încât să ai o clauză, prin care ţi se cere de o sută şi ceva de ori preţul containerului, în caz de avariere, rupere a sigiliului sau întârziere.

— Clientul nostru, stăpânul nostru. Asta e legea care guvernează comerţul. Dacă asta a cerut clientul, aşa s-a redactat contractul. Sunt fel şi fel de oameni.

— Aşa este, dar mai sunt câteva necunoscute. De ce nu ducem noi marfa la destinaţie? De ce trebuie să trecem printr-un nod spaţial necartografiat şi nemarcat de hărţile Federaţiei?

— Nu am răspunsurile, dar, dacă vrei neapărat, îţi pot da nişte răspunsuri.

Erik întinse mâna spre ea, cu palma înainte.

— Chiar te rog.

— Deci, problema nodului necartografiat poate fi explicată prin ideea de siguranţă. Clientul are propria lui rută, pe care piraţii sau alţi nelegiuiţi nu o cunosc. Intrând acolo, scăpăm de pericolul unei lupte. A doua problemă este că ducem marfa pe o altă navă, poate planeta pe care trebuie dusă este prea departe şi nu avem autonomie aşa mare.

— Văd că ai răspunsuri la toate.

— Nu sunt răspunsuri corecte, Erik. Sunt doar răspunsuri. În situaţia actuală, răspunsurile corecte ne pot transforma în contracte, pentru cei de pe Sibaum sau Flaider. Nu este timpul să riscăm.

Erik privi monitorul principal.

— Ai dreptate, spuse el, introducând cartela cu coordonatele nodului secret în calculator. Imediat după ieşirea din nodul spaţial, în apropierea planetei Wertiner, calculatorul schimbă cursul spre o porţiune care era marcată pustie. După zece minute de la părăsirea sectorului comercial, calculatorul anunţă apropierea de o sursă de gravitaţie scăzută. Ceru acordul intrării în nodul spaţial. După numai o jumătate de oră, calculatorul anunţă iniţierea ieşirii din nod. Erik programă o magistrală de date, care să preia toate aranjamentele de stele din sector şi să estimeze o posibilă locaţie. Totul se desfăşură prea rapid, pentru a mai putea fi înţeles. La ieşirea din nod, computerele anunţară blocarea senzorilor pe cale artificială, inclusiv radarul spaţial. Văzură cum patru interceptoare, venite

din spatele nodului, îi flanchează, iar în faţa lor se conturează o navă imensă. Profilul exterior aducea cu navele militare, dar avea ataşat sub ea un imens doc cargo.

— Identificaţi-vă!

Erik privi surprins spre Alana, care-i întorcea o privire la fel de mirată.

— Identificaţi-vă sau deschidem focul!

— Transport de vite vii, spre o destinaţie necunoscută. Contract încheiat pe Kunli. Număr de ordine…

— Andocaţi secţiunea calei la nava mare din faţă. Fără manevre bruşte!

Erik privi monitorul, pe care scria că transmisia se încheiase.

— Alana, ai deschis tu un canal de comunicaţii?

— Nu. Au deschis ei, se pare, spuse femeia, clătinând din cap pentru a-şi întări spusele.

Erik se apropie de nava cea mare şi andocă manual. După câteva secunde, pe ecranul computerului apăru o siluetă, care-i spuse să meargă în cală şi să fie prezent la verificarea sigiliilor. El se supuse. Spre surprinderea lui, cei care veniseră erau îmbrăcaţi din cap până în picioare în armuri pentru lupta în spaţiu. Aceste armuri erau solide, acopereau absolut tot corpul şi erau eficiente atât în lupta terestră, cât şi în lupta într-un cadru lipsit de oxigen sau mediu ostil vieţii. Aceştia plimbară prin cală un aparat, care le autentifică integritatea sigiliilor. Unul dintre ei îi întinse o cartelă cu credite.

— Aici ai banii. La revedere!

Erik rămase privind în urma lor prostit. De îndată ce aceştia părăsiră locul, apărură macaralele robotizate, pentru a ridica marfa.

7

Trecuse o lună de la primul transport. Acum aveau un cont serios, dar după cum îi sfătuise Damian în jurnalul său, păstră o parte din credite pe cartele. Se întâlnise de multe ori cu cei de pe nava cărora le livra containerele, dar niciodată nu reuşise să vorbească cu ei mai mult decât la prima andocare.

— Alana, am o problemă. Vreau să mă ajuţi s-o rezolv, spuse el, privind preocupat monitoarele.

Femeia se întoarse spre el cu tot cu scaun.

— Acum avem destui bani pentru o viaţă.

— Vrei să te retragi pe o planetă?

— Mă gândeam, dar am o problemă… mare.

Alana îl privi curioasă.

— Ce anume îţi stă în calea planurilor?

Erik îi evită privirea.

— Dacă mă retrag, tu nu ai să vii cu mine, corect?

— De ce ai vrea să vin cu tine? Ce legătură am eu cu planurile tale? întrebă femeia, zâmbind.

— Îmi eşti prietenă, cea mai bună prietenă. M-am obişnuit cu tine.

— Erik, eu sunt o Vrăjitoare Asasin. Nu pot sta într-un loc mult timp din două motive. Întâi, sunt căutată de toţi vânătorii de recompense, apoi sunt căutată şi de profesionişti, Flaider şi Sibaum.

— Ne putem ascunde.

— Erik, este ceva ce nu ţi-am spus…

Bărbatul o privi cu ochii goi.

— Am ţinut legătura cu cele care m-au ajutat. Permanent. Una dintre ele a fost ucisă. Cea care mi-a luat locul a fost ucisă. Acum ei ştiu că am părăsit planeta şi chiar au reuşit în câteva dăţi să afle unde sunt. Au ajuns prea târziu, dar asta a fost o chestiune de noroc. Am fost informată că au început să te urmărească pe tine, pentru că ei ştiu că te urmez. Nu trebuie să îţi faci probleme că îţi stau în cale. Eşti mai în siguranţă fără mine. Chiar te sfătuiesc să te retragi. Nu-mi este uşor să îţi dau drumul, îmi place cu tine, dar dacă vrei să te retragi, accept şi-ţi respect dorinţa.

Erik clătină din cap abătut.

— Ce este, Erik? Fii sincer cu mine. Este ceva ce nu mi-ai spus?

— Mi-e teamă să fiu sincer, Alana.

Femeia oftă.

— Erik, acum ar trebui să te duci să meditezi. Analizează fiecare gând în parte, izolându-le pe celelalte prin meditaţie.

— Am făcut-o deja.

— Mă bucur. Ce concluzie ai tras şi ce soluţie ai?

Erik îşi ridică privirea brusc şi cei doi se priviră câteva clipe. Ochii ei verzi păreau că îi înghit privirea.

— Te iubesc, Alana, spuse Erik sec.

Zâmbetul femeii dispăru, fiind înlocuit de o grimasă de surprindere. Linişte se instală, iar cei doi se pironiră cu privirea. Din ochii femeii se scurse o lacrimă mare, apoi alta şi alta. Ea duse mâna la ochi şi îşi şterse următoarea lacrimă, închise ochii şi îi strânse, apoi, după câteva clipe, dădu drumul primului suspin. Erik o privi împietrit. Nu fu capabil să se mişte, până când aceasta nu-şi ridică privirea. Ochii ei căpătaseră o nuanţă de verde smarald, iar el rămase fascinat. Deschise gura şi vorbi pe un ton îndurerat parcă.

— Sunt o Vrăjitoare Asasin, Erik. Nu se poate să mă iubeşti…

El lăsă capul să-i cadă trist.

— Îmi pare rău.

— Nu sunt pregătită, Erik. Te iubesc, dar ca pe un prieten. Nu te-am privit niciodată ca pe un bărbat.

— Nici eu, până nu am meditat, Alana. Îmi pare rău.

— Nu trebuie, asta arată că suntem legaţi unul de altul. Poate ar trebui să meditez şi eu la această problemă, spuse femeia, ridicându-se de pe scaun. Mă duc în cala cargourilor, spuse aceasta, ieşind din cabină.

Erik rămase pe scaun, privind fără să vadă. După câteva ore, duse nava în doc şi ceru încărcătura de animale vii. Acelaşi funcţionar îl întâmpină şi verificară împreună integritatea sigiliilor. Notară ora la care declară că va părăsi docurile şi i se stabili cursul de urmat şi timpul la care trebuia să livreze marfa. La decolare, în cabină veni şi femeia. Se aşeză pe scaun şi verifică monitoarele, fără niciun cuvânt. Tastă câteva comenzi şi ajustă câţiva senzori. Aceasta era sarcina secundului, dar de obicei le făcea Erik. Acum, ea îşi luase în serios rolul de secund al navei. Întoarse privirea spre el, simţind că este privită insistent. Într-adevăr, el o privea melancolic şi gânditor.

— Nu mă mai privi aşa! Ştii bine că nu am încă niciun rezultat. Tu ai meditat mai multe zile la rând la această problemă.

— Câteva săptămâni.

— Şi nu ai spus absolut niciun cuvânt… De ce, Erik? Te puteam ajuta.

El oftă profund.

— Crezi că este posibil să coexistăm în aceeaşi încăpere,

în condiţiile date?

— Dacă nu faci presiuni asupra mea, putem, Erik. Trebuie să iau în calcul mai multe variante decât poţi tu să vezi. Sunt o Vrăjitoare Asasin, Erik. Asta îmi multiplică greutăţile, fără să mai pun la socoteală că sunt membru al Consiliului de pe Harton. Va fi nevoie de săptămâni, poate chiar luni, pentru a reclădi ce ai distrus cu un cuvânt. Nu face faţa asta, nu este un reproş, ci doar că trebuie să stabilesc priorităţile şi să clasific problemele, care trebuie rezolvate, înainte de a mă considera liberă să iubesc sau să-mi dedic viaţa altuia decât Hartonului. Cea mai mare problemă este că te pun în pericol permanent. Eu sunt o bucată de carne care valorează 250 de mii de credite. Să nu uiţi asta niciodată, Erik!

El zâmbi trist.

— Oare asta este cea mai mare problemă?

Ea clătină din cap, neputând răspunde.

— Cred că da. Dacă te voi iubi, vei fi în pericol permanent. Poate aş accepta, dacă ai fi în aceeaşi situaţie, dar doar pentru că eu sunt marcată de un contract, să îţi risc viaţa este prea mult. Acum, ştiind că mă iubeşti, este mult mai greu.

— Nu poţi vorbi aşa. Am nevoie de tine ca să supravieţuiesc. Am nevoie de tine ca să aflu de ce a murit tatăl meu.

— Te înşeli. Eşti mai puternic decât mine, eşti mai deştept şi eşti mai liber decât mine. Eu am nevoie de tine, nu tu de mine. Eu sunt cea care te ţine pe loc şi…

— Ajunge! Este inutil să spui aceste lucruri. Nu privi prin sfera asta lucrurile. Libertatea mea îţi aparţine, iar tu nu vrei să înţelegi.

— Erik, trebuie să înţelegi. Nu sunt liberă, iar tu eşti. Nu pot să te iubesc ca bărbat.

Erik se ridică brusc.

— Atunci să trecem sub tăcere acest capitol. Vreau să fie ca înainte.

— Foarte bine. Măcar până voi reuşi să finalizez meditaţia, spuse ea, în timp ce el ieşi din cabină.

Alana oftă şi îşi trecu mâna peste faţă. Nici nu-i trecuse prin minte că Erik s-ar fi putut îndrăgosti de ea. Era atât de naiv să creadă că o Vrăjitoare Asasin putea face ce dorea. Nici măcar exilată nu era liberă să facă ce voia cu viaţa ei. Întreaga sa viaţă

era dedicată unui singur scop – slujirea Consiliului. Bărbatul nu cunoştea legile şi regulile Consiliului. El nu ştia ce însemna exilul. Ele erau educate să fie legate de Harton, nu erau ca restul oamenilor liberi, să plece şi să înceapă de la zero pe alte planete. Pentru ea, fiecare zi departe de Harton însemna un chin.

Computerul emise un bip strident, iar ea reveni din gânduri şi privi monitorul. Fusese deschisă uşa calei, care dădea spre încărcătură. Privi prostită mesajul şi ochii i se măriră.

— Nu, Erik. Nu… murmură ea, înfiorându-se.

Se ridică de pe scaun şi străbătu în fugă coridorul, care lega puntea principală de liftul ce ducea în cala încărcăturii. Coborî şi străbătu locul gol, care fusese păstrat pentru antrenamente. Lumina era slabă, dar reuşi să-l zărească privind concentrat unul dintre containere. Se apropie de el şi îi puse mâna pe umăr. El n-o privi, ci fixă, cu încăpăţânare, containerul. Privi şi ea spre imensul container din faţa lor. Erik îşi muşcă buza de jos şi întinse mâna spre uşă. Atunci observă şi ea că sigiliul fusese rupt, iar în mâna stângă Erik ţinea o bară de metal.

— De ce ai făcut asta? întrebă ea în şoaptă.

El fixă în continuare containerul, în timp ce mâna sa se apropia de uşa containerului.

— Ai vrut o soluţie. Asta e soluţia la cel puţin trei probleme, care mă frământă: prima este că suntem egali în valoare şi fugari totodată.

Femeia îl privi cu ochii măriţi de groază.

— Ce ai făcut?

— A doua este că aflu de ce a murit tatăl meu…

— Erik, ţi-ai distrus viaţa!

— A treia este că îmi voi satisface curiozitatea.

Alana simţi că nu se mai poate controla. Îl apucă de mâna care se întindea încet spre mânerul uşii. Trecu fulgerător în spatele lui, imobilizându-i mâna la spate şi lovindu-l cu zgomot de uşa containerului.

— Ţi-ai distrus viaţa! Nu pricepi, prost egoist ce eşti? Acum valorezi 300 de mii de credite! Toate Organismele, legale sau ilegale, te vor vâna până îţi vor duce capul pe Kunli, într-un sac nenorocit! Te-ai gândit că poate îi pasă cuiva de soarta ta?!

Îl ţinu lipit de uşa containerului câteva momente, apoi îi

dădu drumul. Îl întoarse cu faţa spre ea şi-l privi. Nu putea citi nimic pe chipul său.

— Dacă depunem cei 300 de mii în 72 de ore, poate scăpăm, spuse ea, pe un ton plin de îndoială. Nu deschide uşa aia, Erik, te rog!

— Nu mai am cum să scap de contractul pe care l-am încălcat. Vreau să văd pentru ce a murit Damian.

— Nu poţi să ştii că aici i s-a stabilit soarta.

— Priveşte jurnalul de bord al navei. De pe Kunli a mers pe Furius, apoi, după două luni a fost ucis. Tu crezi că a avut alt contract sau a fost ucis de piraţi sau hoţi?

Femeia lăsă capul să-i cadă şi privirea sa ţintui podeaua.

— Am citit raportul medicului legist. Nu a fost o crimă la întâmplare, cu un mobil obişnuit.

— Vreau să văd. Trebuie să văd. Nu mai contează ce se întâmplă după asta. Dacă tot am rupt sigiliul, trebuie să văd dacă voi fi vânat pentru nişte vite nenorocite sau pentru droguri.

Erik întinse mâna şi apucă mânerul. Femeia se apropie de el şi îl luă de braţ. O clipă amândoi priviră ca hipnotizaţi mânerul; începuse să-l învârtă spre poziţia deschisă. Când uşa începu să se deschidă, amândoi îşi ţinură respiraţia. Erik izbucni într-un hohot de râs nervos.

— Ar fi jenant să ne trezim în faţa unor vite adormite. Cam mult caz pentru aşa ceva, spuse el simţind, privirea arzătoare a Alanei. Trase brusc de uşă, iar aceasta se deschise fără niciun zgomot. Amândoi făcură un pas în spate. Încă nu puteau vedea nimic. Din containerul deschis se prelingea afară o ceaţă albă şi groasă. Erik făcu un pas înainte, dar se opri, simţind strânsoarea femeii. Îşi scutură braţul, iar ea îi dădu drumul. Păşi prin uşa containerului, ţinându-şi respiraţia. Lumina alb-lăptoasă a containerului îl orbi în primul moment, iar ochii îi lăcrimară din cauza ceţii narcotice, folosită în cazul acestor transporturi. Alana rămase în pragul containerului, privind cum bărbatul este înghiţit de ceaţă. Ochii îi jucau în toate părţile, ca şi când ar fi simţit vreun pericol iminent. Învăţase să se bazeze pe aceste sentimente. Trase afară din teacă pumnalul hartonian şi îi scoase lama inferioară din mâner. Îşi puse braţul pe piept. Această mişcare era una dintre cele mai misterioase modele de luptă ale Vrăjitoarelor Asasin. Toată lumea încercase să emită un algoritm logic şi geometric al mişcărilor ce puteau urma, dar

se părea că nu reuşise nimeni. Era o metodă de a sta în gardă folosită doar de Vrăjitoarele experte. Niciodată nu scăpase nimeni, care văzuse mişcările derivate din această gardă folosită atât ofensiv, cât şi defensiv. Ceaţa se mişca haotic, arătându-şi feţele pufoase, ca de norişor pe cer senin, dar Alana privea concentrată în profunzime, fără a vedea dincolo de ceaţă. Înăuntru se mişcă ceva, iar ea făcu un pas în spate, stabilindu-şi centrul de greutate pe piciorul din spate, pentru a fi gata de un salt. Silueta mai făcu un pas, iar ea recunoscu semnalmentele lui Erik. Corpul i se destinse, dar nu în totalitate. Remarcă o anumită greutate în mişcările lui şi aproape că făcu pasul peste pragul containerului pentru a-l ajuta. Erik îşi scoase capul şi expiră zgomotos, apoi ieşi cu tot corpul din containerul cargo. În braţe ducea ceva voluminos. Alana remarcă bagajul din braţele lui, şi după ce îi privi faţa şi se asigură că nu inhalase gazul narcotic, privi spre bagajul lui. Erik rămăsese în uşa containerului şi o privea.

— Ce…? apucă să îngăime Alana.

Cuvintele i se opriră în gât, identificând silueta pe care Erik o purta în braţe. El trecu pe lângă ea şi îngenunche la câţiva paşi de ea, pe coridor. Femeia se apropie din spate şi privi concentrată corpul. Era o femeie. Erik îi luă pulsul câteva momente, apoi întoarse capul spre ea.

— Vite vii… spuse el consternat.

Femeia îl privi indignată.

— Dar, Erik, este un om…

— De acum o săptămână tot visez containerele şi oamenii din ele. Pentru mine surpriza a trecut.

— Pe toţi zeii Hartonului, Erik. Mai sunt şi alţii în container?

El dădu din cap tăcut.

— De o lună şi ceva tot transportăm oameni. Sunt puşi în sarcofage de sticlă. Câte 80 de sarcofage într-un container. De o săptămână le tot visez. La fiecare transport alte feţe, alte poveşti. Până astăzi, nu am avut curajul să mă conving dacă sunt doar vise.

— De ce nu mi-ai spus că visezi aşa ceva? Trebuia să ştiu, Erik.

— De ce să ştii? Să-mi spui că nu are rost să riscăm, să pierdem contractul din cauza antrenamentului Gramm, care îmi

afectează realitatea?

Femeia îl privi. Ştia că aşa ar fi spus, chiar dacă nu era gata să recunoască acest lucru.

— Îmi pare rău.

— Şi mie, Alana. Întrebarea este ce avem de făcut acum?

Femeia îşi îngustă ochii.

— Kunli este o planetă cu un guvern democratic şi se supune legilor federale. Nu are niciun drept de a face comerţ cu oameni.

— Oficial nici nu face. Am putea să ne adresăm autorităţilor federale, pentru a investiga situaţia.

— Te-ai gândit mult? Peste două ore, va fi prezentat autorităţilor federale un dosar cu acuzaţii de fals, uz de fals şi furt de identitate. O certitudine şi probe. Vom fi căutaţi. De acum suntem in ilegalitate.

— Putem să mergem să-i ducem pe o planetă federală măcar. Nu avem ce face cu atâţia pasageri.

— Nu. Nu putem. Sunt sigură că cei de pe Kunli deja au planuri de a ne acuza pe noi de trafic de carne vie.

— Drace!

Femeia rămase pe gânduri câteva clipe.

— Mă întreb, cine o fi în spatele poveştii. Cei de pe Kunli nu sunt capabili să susţină o asemenea acţiune.

Erik clătină din cap.

— Chiar crezi că este o acţiune organizată?

— Erik, asemenea acţiuni nu se fac doar pentru a coloniza alte planete. Nefericiţii ăştia sunt duşi acolo pe post de sclavi. Nici măcar nu pot să înţeleg care este logica unei asemenea mişcări. Există posibilitatea să facă sclavi în mod legal. Anunţă recrutarea de persoane pentru o planetă, oferă un preţ în schimbul strămutării, iar după ce au destui oameni pentru planetă, simulează o revoltă, armată sau populară. Guvernul de pe planeta care a iniţiat strămutarea civililor instaurează o blocadă a propriei planete colonizate şi se declară guvern de dictatură militară. De aici până la a obţine temeiul legal, pentru statutul de planetă sclavagistă, este puţin. In câţiva ani trece prin etapele premergătoare şi Federaţia este nevoită să excludă noua planetă din sistemul democratic.

— Dar ar urma inspecţii…

— Desigur, dar nu ar deranja pe nimeni. Sistemul de care

ţi-am vorbit are o rată de reuşită de 80 %.

— Crezi că cineva nu doreşte să se descopere planeta?

— Cert.

— Dar de ce, Alana?

Femeia oftă.

— Asta nu ştiu. Ar trebui investigat.

Erik se ridică de lângă corpul femeii scoase din container.

— Cum putem investiga?

— Nici asta nu ştiu. Oricum, gândeşte-te ce facem cu cei din container, pentru că nu avem loc de ei pe navă şi nici mâncare destulă, spuse femeia, trecând pe lângă el şi îndreptându-se spre ascensor.

— Unde mergi?

Alana se întoarse în uşa liftului.

— Trebuie să iau legătura cu Feinele, singurele care ne pot ajuta.

8

Erik privea spre femeia care stătea liniştită pe pat.

— Chiar nu îţi aduci aminte cum ai ajuns aici?

Femeia mai privi o dată la pereţii de metal, ca şi cum i-ar fi văzut pentru prima oară.

— Nu. Eu sunt… eram doctoriţă pe Wertiner. Ultimul lucru pe care îl ţin minte este că ieşisem, pentru a mă duce la o întrunire a cardiologilor. Am deschis uşa maşinii şi… m-am trezit aici.

Alana intră în cabină, aducând un pahar cu o băutură energizantă.

— Erai un doctor bun?

— Cred că da. Tocmai primisem un premiu, ce caut eu aici?

Alana ridică din umeri.

— Se pare că ai fost răpită şi dusă pe Kunli, de unde noi urma să te ducem, împreună cu alţi două mii de oameni – majoritatea răpiţi, cred – la o destinaţie necunoscută.

— Cum adică, răpită? Adică da, răpită, dar de ce şi de cine?

— Asta nu ştiu. Ai fost răpită şi dusă într-un container cargo standard, pe care scria Animale vii.

— Ciudat. Păreţi oameni de treabă. Acum o să mă duceţi acasă, pe Wertiner?

Erik clătină din cap.

— Sunt câteva probleme. Prima este că suntem căutaţi de autorităţi, iar a doua ar fi că se cere investigarea condiţiilor în care aţi dispărut.

— Sunteţi infractori?

Alana o privi pe femeie. Efectele gazului încă nu dispăruseră. Docilitatea era un efect secundar al gazului, folosit la transportul vitelor, pentru a nu deveni agresive la schimbările de mediu.

— Ne-au fost înscenate anumite fapte, care nu ar face cinste unor oameni. Oricum, vă vom preda autorităţilor federale, care vă vor asigura o întoarcere pe planeta de domiciliu.

Femeia bău lacomă din energizant, apoi îl privi din nou.

— Este un lucru bun. Aşa să faceţi…

— Ar trebui să te odihneşti. Dormi aici, îi spuse Alana femeii pe un ton imperativ, dar blând. Trebuie să discutăm, Erik, îi spuse ea bărbatului, privind cu coada ochiului cum femeia se întinde pe pat.

— Am vorbit cu surorile mele de pe Terra 2, îl anunţă ea, de cum ieşiră din cabină.

Erik se opri şi se întoarse spre ea nedumerit.

— Crezi că ajută la ceva? Nu de alta, dar ai fost exilată, poate că nici măcar nu vor discuta cu cei de pe Harton.

Alana îi zâmbi.

— Exilată, dar nu m-au renegat şi chiar mi-am păstrat locul în Consiliu. Deja am un răspuns de pe Harton. Afirmativ chiar, spuse ea, văzându-i uimirea.

— Atât de repede?

Alana clătină din cap înţelegătoare.

— Ştiu, Erik, te surprinde că totul merge repede. Pot să-ţi spun că la noi s-au îmbunătăţit relaţiile interumane. Toţi, inclusiv tu, ne privesc ca şi când nu am fi oameni şi ştii de ce? Pentru că noi am eliminat aproape total birocraţia. Când cineva are o problemă, ea ajunge cu rapiditate la autorităţi şi atunci încep demersurile de rezolvare. Ceea ce pe alte planete durează zile şi poate săptămâni, la noi se rezolvă în ore. Chiar şi din poziţia mea actuală, eu sunt o persoană importantă.

Erik îi făcu semne disperate din mâini să se oprească.

— Scuză-mă, Alana, nu sunt dispus să ascult acum o lecţie despre îmbunătăţirea relaţiilor administrative. Te rog.

— Sigur. Păi stabilim cursul spre Harton, nu?

Erik rămase cu gura căscată.

— Harton? Păi nu erai exilată şi aveai interdicţie?

Alana îi zâmbi.

— Încă un semn că Hartonul are grijă de cetăţenii săi.

— Bine, bine, dar cum sugerezi să ajungem pe Harton cu o asemenea încărcătură, pe lângă faptul că suntem daţi în urmărire. Ştii bine că avem nevoie de cel puţin trei opriri, pentru combustibil, spuse el prost dispus dintr-o dată.

Alana îl privea, zâmbind amuzată.

— Când hartonienii îţi oferă ajutorul, sunt siguri că nu îi refuzi, din cauze ce ţin de altcineva decât de propria persoană. Suntem o naţiune mândră, Erik. Avem imunitate diplomatică. Am primit ordin de a mă întoarce pe Harton, în calitate de fostă ambasadoare. Nimeni nu are dreptul să îmi umble în navă, iar ca să fim arestaţi, Federaţia riscă un conflict politic generalizat. Toate naţiunile ţin la drepturile legilor pe care le-au votat şi, de aceea, chiar şi în cazul în care este vorba de infractori, îi lasă să treacă, cerând extrădarea după ce ajung la destinaţia lor şi li se ridică imunitatea.

Erik o privi chiorâş.

— Este logic, dar cred că trebuie să studiez din nou politica. Capacităţile mele de retimonian nu mă ajută deloc.

— Pentru că nu le-ai folosit. Vei învăţa să le foloseşti, atunci când vei avea nevoie de ele, spuse femeia, privindu-l amuzată.

— Te-ai distrat pe seama mea bine?

Femeia trecu de el, îndreptându-se spre cabina de pilotaj.

— Destul de bine, spuse ea, fără să întoarcă capul.

Amândoi aşteptau în cabina de pilotaj. Ajunseseră pe Harton, dar nu primiseră permisiunea de a coborî din navă. Erik era agasat de situaţie, iar Alana aştepta, meditând. Femeia nu văzuse planeta sa natală de doi ani şi jumătate. Niciodată nu se despărţise, pentru un timp atât de îndelungat, de obiceiurile şi tertipurile Hartonului. Îşi reluase înfăţişarea de Vrăjitoare Asasin. Acum avea părul argintiu, ten alb şi ochi galbeni. Pe lângă aceste semne, care evidenţiau apartenenţa la casta Vrăjitoarelor, se îmbrăcase în hainele care-i indicau rangul şi

rolul şi se machiase pe faţă cu o cremă neagră. Hainele îi erau roşii, iar pe faţa ei se deschideau noi teme de filosofie prin desenele complicate. Ea îi spusese în repetate rânduri, în ultima perioadă, că trebuie să se liniştească şi că în niciun caz nu vor coborî pe planetă, înainte ca marfa să fie descărcată şi oamenii din containere să fie duşi la spitale. Totuşi, Erik nu se linişti. Trecuseră cel puţin trei sferturi de oră de la descărcarea containerelor, iar ei erau încă în navă. Singuri, nici măcar vreun soldat care să-i păzească. Se cufundă şi el în meditaţie, resemnat. În curând se linişti şi semnele vitale i se atenuară. Se afla într-un somn controlat.

Cu paşi ca de felină, cineva se strecura în spatele lor. Erik strânse pleoapele, vru să deschidă ochii, dar îşi dădu seama că nu poate. O singură secundă simţi cum panica îl sugrumă, dar reuşi să-şi stăpânească frica. Strânse ochii şi mai puternic, iar faţa i se schimonosi de concentrare. Deodată avu senzaţia că nu se mai afla pe scaun. Reuşea chiar să-şi vadă trupul, alături de cel al Alanei, pe scaunul alăturat. Amândouă stăteau liniştite, iar în spatele lor se apropia o fetiţă, cu obraji roşii şi o figură poznaşă. Fetiţa se opri la doi paşi de scaunele celor doi şi privi drept spre el. Îşi dezveli dinţii micuţi într-un zâmbet ce o transformă pe fetiţa poznaşă într-un înger. Cel puţin analogia aceasta o făcu el.

— Erik…

Bărbatul deschise ochii şi o văzu pe Alana aplecată asupra lui.

— Cine-i fe… vru să întrebe bărbatul, întorcându-se în acelaşi timp cu scaun cu tot spre făptura care aştepta în spatele lui. O privi, îngustându-şi ochii nedumerit. Nu se afla nicio fetiţă mică şi frumoasă, ci o femeie mult mai în vârstă, cu părul alb, tenul alb, zbârcit, fără pic de sânge şi nişte buze palide. Erik înclină capul spre umărul drept.

— Erik, ţi-o prezint pe conducătoarea noastră: Feina Conducătoare Marlew, spuse Alana, plecându-se în faţa ei cu respect.

Erik plecă capul pentru câteva secunde, în semn de salut şi de recunoaştere a autorităţii ei. Bătrâna privi spre tavanul navei şi zâmbi.

— Tu ai fost acolo… interesant. Mă întreb dacă ai învăţat să foloseşti informaţiile aduse de un asemenea dar măreţ.

Erik o privi încruntat. În secunda următoare, fruntea i se descreţi, iar pe chip îi apăru o urmă de vinovăţie.

— Eu am fost. Mă aşteptam să văd o fetiţă de cum m-am întors.

Femeia zâmbi, arătându-i dinţii mici şi ordonaţi.

— Nu ai învăţat să foloseşti puterile. Adineauri ai privit direct în sufletul meu. Poate că acum sunt bătrână, dar sufletul a rămas al unei fetiţe de 9 ani. Aceasta sunt eu, femeia se întoarse spre Alana, imediat ce termină fraza. Ridică-te, îi spuse pe un ton imperativ femeii care rămase aplecată din şale în faţa superioarei ei. Aceasta o privi şi îi adresă un zâmbet cald, matern.

— Ţi-a fost dor de casă? Ai găsit timp să te aranjezi şi să îţi arăţi toate rangurile de care beneficiezi aici, dar, din păcate, eu nu mai ţin la asemenea ritualuri. Mă vei ierta pentru o primire atât de rece, Alana?

Alana ridică privirea şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Mă bucur să vă revăd, doamnă. Mă bucur că sunt acasă, iar semnele apartenenţei mele aici le-am făcut vizibile pentru a nu vă dezamăgi. Sunt fericită că aţi venit dumneavoastră… spuse Alana într-un suflet, prin voce răzbătându-i emoţia.

— Numai eu puteam întâmpina pe una dintre cele care au şansa să îmi preia povara conducerii, spuse bătrâna, privind cum Alanei îi curg lacrimile.

— De astăzi înainte, nu mai eşti exilată. Locul tău în Consiliu nu a fost ocupat, aşteptându-te.

Bătrâna se întoarse din nou către Erik.

— Ai început cu dreptul. Nu m-am mai simţit atât de măgulită de mult timp. Ai văzut cine sunt cu adevărat şi asta mă face fericită. Nu vei fi capabil să mă priveşti ca pe o babă, prea bătrână pentru a conduce o planetă. Una peste alta, următoarea noastră întâlnire va fi în Consiliul Hartonian. Eu îl voi prezida şi te asigur că voi lua o decizie politică bazată pe raţionament. Mi-ar face plăcere să mai discutăm cu altă ocazie, într-un climat unde statutul şi obligaţiile mele pentru bunăstarea cetăţenilor Hartonului să nu îmi influenţeze gândirea, spuse aceasta, zâmbindu-i.

Sala consiliului Hartonian reunise toată administraţia planetei. Femeile cu grad operativ sau administrativ mai mare de 7 din cadrul organizaţiei Vrăjitoarelor Asasin şi toţi bărbaţii care aveau un loc de frunte în conducerea planetei. Erau mai mult de cinci mii de oameni. Oricine avea dreptul la o părere, dar, mai înainte de a se dezbate, trebuiau prezentate datele şi scopul întrunirii. Erik îşi dădu seama de puterea Alanei în Consiliul Suprem al planetei, în momentul în care pe consolele din faţa fiecăruia avu loc o prezentare sumară a datelor cerute. Era un volum de muncă enorm şi nu putea fi făcut în cele două ore în care ei se odihniseră de la sosire până la întrunire. Totul se pusese pe roate încă de la primul apel a femeii. În cele cinci zile, cât dură drumul până la Harton, tot materialul fusese adunat de cine ştie câţi experţi în astfel de treburi. Situaţia, din câte îşi dădu el seama, îi era favorabilă. Prezentările arătau multe date despre care el nici nu avusese habar. Această prezentare dură mai bine de cinci ore, urmând ca după o pauză de o oră să se reia, iar el să răspundă unor întrebări din partea auditoriului. Alana îl atenţionă că întrebările aveau să conţină temerile hartonienilor. De ce să se implice? Care este motivul pentru care li se cere lor sprijinul? De ce nu se oficializează ancheta? – întrebări de acest gen. În timpul prezentării, îşi făcuse un plan de atac şi adunase date pe care părea că nimeni nu le găsise. Totuşi, aceste date le găsise în reţeaua hartoniană şi le suplimentase cu câteva informaţii din reţeaua federală.

În timpul pauzei, stătu mai mult singur. Abia spre sfârşit, Alana veni lângă el. Era îmbrăcată cu o robă făcută dintr-un material foarte aspru, asemănător cu pânza de sac, dar mai dur, iar pe cap avea o glugă din acelaşi material. Ajunse lângă el, îşi dădu jos gluga şi îi zâmbi.

— Cum te simţi, Erik?

Bărbatul îi zâmbi intimidat.

— Ca printre străini. Nimeni nu mă priveşte măcar.

Femeia râse înfundat.

— Acestea sunt regulile Consiliului. Niciodată nu te adresezi unuia, căruia nu-i cunoşti rangul. Niciodată nu te adresezi unui superior, fără să fi intrat el în vorbă cu tine.

Erik se arătă amuzat şi surprins.

— Şi dacă trebuia să îţi spună ceva una dintre

subalternele tale, sau cum le numiţi voi?

— Nu suntem ignoranţi sau aroganţi, Erik. Acestea sunt câteva dintre reguli şi cele care îţi răspund la întrebările imediate. Îţi pot face rost de regulament, dacă vrei şi eşti acceptat la candidatura unui post în consiliu, spuse ea, râzând.

— Nu. Deocamdată, vreau doar să scap de aici întreg. Trebuie să-i conving să se implice.

— Nimeni nu-ţi va face niciun rău. Cel mai rău lucru este să fii exilat, dar nu vei fi predat Federaţiei pur şi simplu. Vom ajunge din nou în situaţia de la care am plecat.

Erik o privi uimit.

— Vom…?

— Te voi urma, Erik. Eram cu tine când ai deschis containerele şi voi rămâne până la capăt, indiferent ce presupune asta, şopti ea melancolică.

Femeia se depărtă, lăsându-l uimit. El intră într-o stare de meditaţie superficială. Nu avea timp să se gândească la ce-i spusese Alana. Fără să vrea, percepu câteva imagini de la cei de lângă el şi avu impresia că prezentarea nu îi afectase cu nimic. Era văzut ca un străin şi i se vor pune piedici serioase. Bău pe nerăsuflate un energizant şi intră în sală. Se aşeză la locul său şi începu din nou să colecteze informaţii. De această dată, culegea informaţii despre structura politică, economică şi socială.

Ridică privirea când unul dintre cei din faţa adunării anunţă reluarea şedinţei.

— Prezentarea a fost bună, după părerea mea, spuse unul dintre cei care o flancau pe Feina Conducătoare.

— Acum dorim să aflăm cât de bine a fost întocmită această prezentare a situaţiei, chiar de la cel care ne-a adus-o la cunoştinţă. Domnule Faden, poftiţi aici, spuse acesta, arătându-i o mică tribună, în spatele căreia se afla un ecran imens. Erik se ridică şi păşi spre tribună cu sufletul plin de nelinişte. Fiecare pas îi era şovăitor. Ajunse în final şi înclină capul în faţa celor trei care prezidau Consiliul. Se întoarse spre adunare şi o privi câteva secunde.

— Până acum o jumătate de an, nu ştiam nimic despre Harton sau Feinele Vrăjitoare Asasin, spuse el, după care oftă.

— Am avut onoarea să am la bord, în tot acest timp, pe una dintre voi, care mi-a mai povestit despre oamenii Hartonului. În tot acest timp am ascultat poveştile, fiind sincer

fascinat de ele şi de voi. Astăzi, după ce am ajuns să văd populaţia Hartonului, îmi dau seama că nu ştiu absolut nimic. Îmi dau seama că Federaţia nu ştia absolut nimic despre voi. În rapoartele Federaţiei scrie că este un guvern matriarhal. Aşa şi este, doar că un guvern matriarhal concentrează forţa politică, economică şi militară în mâna femeilor, pe când aici este vorba de o împărţire egală a puterii. Erik privi spre cei din primul rând. Niciun muşchi nu li se mişca pe chip, iar limbajul trupului nu spunea absolut nimic.

— Voi aţi reuşit să aduceţi democraţia la un nivel ideal. Aici nu există discriminare. Poate credeţi că spun asta doar pentru că nu ştiu ce să vorbesc, dar am studiat rapoarte şi statistici pe parcursul prezentării. Spre exemplu, anul acesta a avut loc un incident minor, asupra căruia mă opresc, pentru a vă arăta ce vreau să spun. O Vrăjitoare Asasin de rang mare a avut un conflict cu un cetăţean, care este considerat, pe alte planete, sărac lipit. Ei bine, pe alte planete nu se făcea niciun fel de anchetă. Aici s-a făcut anchetă pe baza unei simple plângeri care, după părerea mea, era întocmită într-un fel hilar. Totul s-a terminat cu atenţionarea Vrăjitoarei Asasin. Aceasta şi-a cerut scuze şi şi-a asumat singură răspunderea pentru acest civil. Sunt sigur că voi ştiţi că acest incident nu este singular, spuse Erik, sondând din nou primele rânduri în căutarea unei reacţii cât de mici. Nu găsi niciuna.

— Vreau să iniţiaţi o anchetă neoficială, cu privire la incidentul pe care l-am adus la cunoştinţa Consiliului Hartonian.

Erik folosise o exprimare imperativă, pentru a smulge măcar o atitudine negativă din partea auditoriului. Murmurele nu întârziară să apară, dar până şi acestea erau parcă ordonate în funcţie de calificarea şi sarcinile auditoriului. Cel din stânga Vrăjitoarei Superioare îşi drese vocea, iar cei din sală făcură o linişte înspăimântător de perfectă. Erik se întoarse spre aceştia.

— Eu am sarcina de a primi întrebările venite de la auditoriu, pe consolă. Le selectez pe cele cu un conţinut şi scop asemănător şi le dau glas. Întrebarea este: De ce s-ar implica Hartonul într-o investigaţie pe o planetă cu un guvern autonom şi de sine stătător?

Erik le zâmbi. Anticipase această întrebare.

— Pentru că se face trafic cu fiinţe umane.

— Aceasta este problema întregii Federaţii, nu doar a

hartonienilor, domnule Faden, spuse Feina Conducătoare.

Erik zâmbi pe sub mustăţi. Chiar sperase ca cea care prezida să se amestece în discuţie, punând această întrebare.

— Adevărat! Hartonul pare a nu avea niciun amestec. Acum, vreau să vă arăt de ce am amintit incidentul acela cu omul sărac şi cea care avea autoritatea de partea ei. Vreau să vă anunţ că de pe această planetă dispar oameni. La o populaţie de 8 miliarde de oameni, anual dispar 350 de mii de oameni, despre care nu se mai află absolut nimic. Chiar credeţi că Hartonul a fost ocolit de aceşti traficanţi? Dacă chiar credeţi, poate îmi spuneţi şi mie de ce, de fiecare dată, cu o marjă de eroare insesizabilă, toţi cei care nu sunt găsiţi sunt bărbaţi? Poate vreţi un răspuns din partea mea… Din sală se auzi un murmur de încurajare.

— În cadrul Federaţiei sunteţi văzuţi şi percepuţi ca nişte discriminatori. Ei cred că voi discriminaţi bărbaţii. Ei cred că îi trataţi ca pe animale de povară şi nimic mai mult. Din această cauză nu v-au ocolit. Nimeni nu simte lipsa unor sclavi, iar sistemul vostru de guvernare aduce foarte mult cu unul monarhist sclavagist din două motive: unul este misticismul ce pluteşte asupra Feinelor numite sugestiv Vrăjitoare Asasin, iar al doilea este religia. Aveţi o religie interactivă. Ea continua să se dezvolte activ nu pe baza unor relicve ce datează de zeci de mii de ani. Pe lângă acestea, ei iau un procent foarte mic din populaţie. Acest procent poate fi acoperit prin explicaţia ratei de infracţionalitate.

Erik bău o gură din paharul cu energizant ce se afla pe tribună. Privi spre primele rânduri şi pentru prima dată observă că le captase atenţia.

— Luând-o statistic şi făcând abstracţie de faptul că este vorba de fiinţe omeneşti, adică gândind din punct de vedere politic şi economic, vă întrebaţi oare la ce forţă de muncă se ajunge prin aceste răpiri? Aici este vorba de o rată mică a acestor răpiri cu scop precis, pe care le suspectez eu. În Federaţie se reclamă zilnic în jur de un milion şi jumătate de răpiri, dintre care cel puţin 75% nu sunt soluţionate în niciun fel. Dacă aceşti oameni iau calea sclaviei? Dacă dincolo de sfera de influenţă a Federaţiei au loc asemenea răpiri pe care nimeni nu le numără? Acum vă întreb, vorbind la modul statistic, cine are nevoie de aceste braţe de muncă? Ce vrea să realizeze

exploatând oameni? De ce nu-i recrutează legal? Ce se întâmplă cu aceşti nefericiţi şi mai ales ce urmăreşte acest individ sau indivizi? Dacă veţi răspunde acestor întrebări, veţi avea răspunsul la întrebarea pe care mi-aţi pus-o mie. De ce să se implice în mod neoficial Hartonul, repetă Erik întrebarea care-i fusese pusă.

Bărbatul clătină din cap şi oftă.

— Răspunsul este în voi. Fie că luaţi o decizie politică sau una la care vă duce sufletul, ea trebuie să fie aceeaşi. Omul nu trebuie obligat să muncească, fără a i se asigura nişte drepturi, iar dacă acest lucru se întâmplă, trebuie luate măsuri, spuse el, întorcându-se spre cei care prezidau. Cei doi care stăteau lângă Vrăjitoarea Superioară îl priveau fix şi nu mişcau, iar bătrâna înclină capul şi îi zâmbi. În acel moment ştiu că va obţine sprijinul hartonienilor. Privi spre Alana, iar aceasta îi zâmbi. Privirea ei exprima mândrie. Era mândră de el, iar el înclină capul în faţa ei. Gestul fu interpretat ca o închinare în faţa celor trei care prezidau, aflaţi cu un rând mai sus, iar Feina Conducătoare se ridică.

— Mulţumim, Erik Faden. Mă văd nevoită să închei această şedinţă şi să cer deliberări. Noi vom avea un surplus de informaţii. Cei pe care i-aţi adus au fost interogaţi şi de aceea vom putea lua o decizie fără să fim marcaţi de charisma şi darul oratoric, care nu ţi se pot contesta. La prima oră din dimineaţă, vei primi un răspuns, domnule Faden.

În acea seară luă un somnifer. Era mult prea neliniştit, ca să doarmă altfel, iar spre dimineaţă visă din nou. Acelaşi vis care revenea stăruitor. O siluetă subţire şi agilă stătea în penumbră. Întotdeauna se trezea cu un moment înainte să-i vadă chipul.

Din nou se afla în sala de consilii. Îşi reluase locul în faţa comisiei şi aştepta decizia. Nu îi era uşor, deoarece de această decizie depindea chiar viaţa sa. Dacă era exilat, ştia că îl vor găsi şi, chiar dacă se va putea opune urmăritorilor, până la urmă tot l-ar fi copleşit. Feina Conducătoare făcu semn unuia de lângă ea, iar acesta se ridică.

— Astăzi vom da răspunsul cererii de anchetare a unui incident neoficial. Vrem să ne asigurăm că nu au intervenit alte întrebări, după consfătuirea de noaptea trecută, spuse acesta cu voce puternică.

Bărbatul se aşeză şi aşteptă câteva clipe, după care îşi drese vocea şi începu să citească de pe consola din faţa sa.

— Noi, reprezentanţii Consiliului Hartonian, prin prezenta petiţie, ce serveşte interesului cetăţenilor care ne-au ales şi oamenilor de pretutindeni, am decis… omul se opri brusc şi Erik se aplecă puţin înainte, incapabil de a face un prognostic.

— … acreditarea unei anchete asupra incidentului îndosariat sub numărul 096745 J.C.R. Rugăm Forul Superior al Consiliului a aproba decizia noastră. În cazul unei respingeri, Forul Superior va explica motivaţia în şedinţă extraordinară.

Erik simţi cum îl părăsesc puterile. Realiza că victoria sa era deplină şi strălucitoare, însă ştia că nu este victoria finală. Urmări cum cei trei care prezidau consiliul dădură din cap, aprobând decizia consiliului. Feina Conducătoare se ridică din scaun şi toate murmurele încetară brusc.

— Sunt nevoită să mă retrag, pentru a lua parte la Consiliul Feinelor. Vă rog să ne urmaţi, domnule Faden, spuse aceasta cu voce puternică, făcându-i semn să se ridice.

Erik le urmă pe toate Vrăjitoarele Asasin care luau parte la Consiliu. Străbătură clădirea imensă şi coborâră mai multe trepte. La capătul treptelor ajunse într-o sală, cu puţin mai mică decât sala de consilii. Acolo erau aşteptaţi de alte femei. Acestea erau aşezate pe trepte, sala fiind construită ca un amfiteatru, fără nicio urmă de dotare tehnologică. Era doar piatra lucioasă a pereţilor şi a stâlpilor, iar pe jos era praf. Feina Conducătoare străbătu încăperea şi, abia după ce ajunse în capătul celălalt, văzu că acolo existau cinci scaune de diverse mărimi. Cel mai înalt era al ei, urmau două scaune, unul în stânga şi altul în dreapta, de o dimensiune mai mică, iar lângă acestea erau alte două scaune mai mici. Femeia se aşeză şi odată cu ea se aşezară şi celelalte. În spatele lui veniră două femei, care îl conduseră în mijlocul încăperii. Abia atunci observă că acolo era o porţiune pietruită. Cele două Feine rămaseră lângă el, de-o parte şi de cealaltă. Privi dezorientat spre Alana, care se afla pe scaunul de piatră din stânga superioarei sale. Aceasta nici măcar nu clipea, iar el înţelese că, în acel moment, se comporta ca o Vrăjitoare Asasin, nu putea să-l ajute cu nimic.

— Cunoaşteţi de ce ne-am adunat astăzi aici, fiice ale Feinei! tună glasul bătrânei. Un murmur sacadat şi ritualic îi

răspunse, dar el nu reuşi să înţeleagă mesajul.

— Acest străin este primul care calcă pe un pământ pe care niciun bărbat nu a mai ajuns de sute de ani! Vreuna dintre noi doreşte punerea sa la încercare?! continuă aceasta cu glas profund.

Erik privi cu coada ochiului la cele care umpleau sala. Un fior îi străbătu corpul când văzu feţele vopsite ritualic şi lucirea armelor celor din sală.

— Se impune oferirea de ajutor. Este cineva din această sală de partea acestui străin?

Erik mătură cu privirea tribunele şi avu din nou străfulgerarea din visele sale. Va păşi cineva prin praful arenei, rămânând cu faţa ascunsă? Dar dacă acea făptură era inamicul?

Nici nu sesiză că cineva se apropie de el. Se scutură ca dintr-un vis şi atunci văzu că Alana ajunsese în faţa lui. Pe chipul vopsit distinse un zâmbet abia perceptibil, dar liniştitor. Se opri în faţa lui, apoi îi întoarse spatele. Acum se afla în mijlocul unui triunghi format din trei luptătoare.

— Acest străin este sub protecţia mea, Alana, Feină de grad nouă!

— Acest străin este sub protecţia mea, Sibuma, Feină de grad şapte, răsună o voce hârşâită din stânga sa.

— Acest străin este sub protecţia mea, Drisa, Feină de grad şapte, spuse femeia care completa triunghiul, cu glas ameninţător parcă.

— Acest străin se află sub protecţia Feinelor Superioare, spuseră toate trei în cor.

Liniştea plană asupra adunării timp de câteva minute. Erik simţi tensiunea din sală. Toate cele prezente priveau spre grupul celor patru. Femeile, ca şi Erik, îşi plimbau privirile printre rândurile de luptătoare. Deodată, un zgomot de metal frecat de alt metal îl făcu să se întoarcă brusc spre femeia din dreapta sa. Aceasta scosese din tecile apărătoare două săbii cu lama subţire şi privea insistent spre un grup care discuta aprins. Privi spre cea din dreapta şi văzu că aceasta scosese deja armele. De această dată era vorba de un lanţ, care se termina cu două lame ascuţite, lungi de douăzeci şi cinci de centimetri. Privi spre Alana. Cu toate că-i vedea doar spatele, observă că sub mantaua subţire de culoare roşie avea arme. Văzu cum îşi duce mâinile la spate şi apucă ceva. Le scoase cu mişcări agile

şi fără niciun sunet. O clipă mai târziu auzi din nou zgomotul familiar, pe care-l făcea lama inferioară a pumnalului hartonian când ieşea din mâner. Erik privi din nou prin sală şi văzu că majoritatea luptătoarelor de acolo se aşezaseră.

După încă un minut, rând pe rând, femeile care-l înconjurau ascunseră vederii armele. Erik conchise că acesta era un ritual şi, cu toate că nu mai văzuse aşa ceva, cunoştinţele de istorie, pe care le acumulase, îi reveniră în minte. Erau câteva astfel de ritualuri dispărute. Întotdeauna apărătorii cuiva alegeau armele. O armă letală însemna că lupta va fi dusă până la ultima suflare, iar un obiect cu conotaţii psihologice, în acea comunitate, ducea la o luptă psihologică sau la un joc de îndemânare. Dacă era adevărat, apărătoarele lui erau ferm hotărâte să-l apere cu preţul vieţii. Era de-a dreptul uimit de asemenea comportament din partea celor două necunoscute.

— Străinul a fost acceptat! spuse bătrâna conducătoare.

Erik reveni din visare şi privi spre cele două femei din spatele său. În ochi le lucea bucuria victoriei, dar niciun alt sentiment nu era vizibil pe feţele acestora.

— De astăzi înainte, până la reîntoarcerea sa la marele Ights, străinul se va supune legilor Consiliului Feinelor! Aşa este voia marelui Ights! spuse bătrâna, ridicând glasul treptat.

— Aşa este voia marelui Ights, veni un murmur ritualic, din partea celorlalte.

Bătrâna coborî din jilţ şi se apropie de grupul lor cu paşi mici. Ajunse în faţa Alanei şi îi puse mâna pe umăr, aşa cum ea făcuse de câteva ori cu el.

— Îţi încredinţez acest iniţiat, Feină Alana.

Alana trecu în stânga acesteia, făcându-i loc, iar bătrâna merse în faţa celei din dreapta lui.

— Îţi încredinţez acest iniţiat, Feină Drisa.

Femeia merse în dreapta Alanei, iar bătrâna îi spuse acelaşi lucru celei de a treia Vrăjitoare Asasin, care se alătură grupului. Ajunse în faţa lui şi îi puse mâna pe umăr.

— Iniţiat Erik Faden, vei deveni primul Fein, după mai bine de 300 de ani. Onorează acest consiliu şi ridică-te la aşteptările noastre! De astăzi înainte, eşti copil al lui Ights şi al planetei Harton.

Erik o privi, neştiind ce să spună.

— Îţi vei alege un nume, după care vei fi cunoscut.

Celelalte identităţi se vor pierde printre multe altele, spuse femeia, privindu-l în ochi.

Erik o privi, fără a avea curajul să spună nimic. Femeia îi zâmbi.

— Linişteşte-te, ce a fost mai greu a trecut, îi şopti ea, apoi se întoarse spre adunare.

— Slăvit fie numele Său!

Misiunea primise acordul Consiliului Feinelor, sau al Vrăjitoarelor Asasin, cum li se spunea, după trei ore de negocieri. Puseseră la punct detaliile misiunii, iar el fusese desemnat să conducă misiunea. Această decizie o luaseră participanţii la misiune, deoarece se presupunea că el cunoaşte cel mai bine terenul. Acum, se afla în nava sa, îndreptându-se spre nodul ascuns din apropierea planetei Wertiner. Acolo avea să primească escortă alte şase nave ce îl vor însoţi prin nod. Nu era un lucru greu, ce avea să urmeze: o mică urmărire între navele din escortă şi interceptoare, timp în care el şi altă navă vor aborda nava mare de transport şi îi va captura pe ocupanţii ei. Era un plan simplu. Nu aveau nevoie decât de informaţia care să le spună unde se termină nodul şi cât combustibil trebuie. Aproape o bagatelă, însă el ştia că niciodată nu merg lucrurile cum le planifici. Întotdeauna merg mai bine sau mai rău, aici era vorba de factorul noroc, destin sau zeitate.

10

Drumul durase patru zile. Erau ultimele minute de linişte, dar acest lucru îl bucura. Tocmai intra în nod, iar în câteva minute urma să iasă urmat de alte nave. Nu îi plăcea liniştea din navă. Alana rămăsese pe Harton, unde îi era locul. După consiliul Feinelor, o văzuse şi discutase cu ea puţin. Se schimbase. Nu mai era cea pe care o cunoştea el. Acum era detaşată, rece, fără nicio expresie facială. Ochii ei galbeni îl fixaseră crud şi nici măcar nu licăriră a părere de rău, când îi spusese că nu are voie să vină cu el. Îl duruse, dar nici el nu lăsă să se vadă. Poate că erau urmăriţi sau era prea mândru ca să arate cuiva ce simte. Nu îşi revenise încă total de la episodul în care-i mărturisise că o iubeşte şi considerase reacţia ei o înfrângere a propriului ego. Nu i se schimbaseră sentimentele

faţă de ea, dar era o rană care avea nevoie de timp pentru a se vindeca.

Computerul îi semnaliză că mai erau două minute până la destinaţie. Începu să se pregătească de ieşire. Ştia că, imediat ce va ieşi, va fi întâmpinat de un baraj susţinut de foc de pe uriaşa navă de transport şi interceptoarele vor încerca să-l anihileze. Dacă o singură parte a planului său mergea prost, avea să moară. Dacă navele de sprijin întârziau prea mult, atunci el avea să fie atacat din mai multe părţi şi distrus. Îşi fixă casca cu senzori de luptă pe cap şi trase de chingile centurii scaunului, strângându-se mai tare de scaun. Privi computerul, mai erau câteva secunde. Sincroniză un factor de acceleraţie de trei ori mai mare, exact la ieşirea din nod şi apucă manşa. Porni sistemul de atac şi activă scutul.

După câteva momente, simţi cum stomacul i se revoltă sub acţiunea forţei de accelerare. Îşi reveni imediat. Senzorii deja ajustaseră presiunea din navă şi stabilizaseră o gravitaţie normală. Computerul emitea sunete stridente; anunţau prezenţa inamicului în sector. Privi computerul şi văzu coordonatele şi date despre navele lor. Erau şase interceptoare şi uriaşa navă, pe care andocase de mai multe ori. Imediat după aceasta, computerul îl anunţă că nava cea mare lansase patru torpile.

— Căcat!

Urletul lui se lovi de pereţii cabinei, fără nicio şansă de scăpare. Cele şase interceptoare deja începuseră urmărirea lui, iar el viră puternic la dreapta, pentru a se pune în avantaj faţă de torpile.

— Factor de acceleraţie ori doi! strigă el în microfonul căştii, iar nava ţâşni împinsă de forţa reactoarelor.

Viră din nou la dreapta. Computerul îi semnaliză apropierea torpilelor, iar casca de pilotaj îi emise algoritmul de atac al interceptoarelor. Două încercau să se apropie de la spate, în timp ce celelalte îl flancau. Era o manevră prin care încercau să-l închidă cu interceptoare din trei părţi, iar calea lui de fugă să fie blocată de torpile. Erik ştia că torpilele erau o grijă mai mică decât interceptoarele. Le putea evita oprind motoarele principale şi trecând pe sistemele auxiliare. Computerul îi dăduse specificaţiile torpilelor: erau dintre cele care se ghidau după sursa de căldură şi puteau fi fixate pe tipul de energie emis de o anumită navă. Fiecare navă avea altă amprentă de

căldură şi radiaţii. Problema era că, dacă trecea pe motoare auxiliare, nu avea destulă viteză pentru a evita manevrele interceptoarelor. Continuă să meargă direct spre torpile, până când putu să le observe flacăra de propulsie din coadă. Atunci stabiliză nava şi deschise focul din toate gurile de foc. Ţinu apăsat butonul de foc timp de câteva minute, până când realiză că ajunsese prea aproape de ele. Trase manşa spre el şi nava răspunse imediat, luând-o în sus. Distrusese două torpile, dar, cât timp el se concentrase asupra tirului, interceptoarele îi reduseră scutul navei la o jumătate din putere. Acum toţi erau în spatele său. El făcea manevre disperate de a evita focul interceptoarelor, dar adevărata problemă era că nu scăpase de torpile încă. Acestea aveau o viteză de două ori mai mare decât a lui.

— Factor de acceleraţie ori doi! urlă el disperat.

Pe ecranul căştii îi apăru mesaj de eroare. Deja depăşise viteza maximă de două ori.

— Factor de acceleraţie ori zero şapte!

Acelaşi mesaj. Trase de manşă, înjurând printre dinţi.

— Factor de acceleraţie ori zero cinci!

Împinse manşa în jos şi, pentru câteva secunde, câştigă teren în faţa torpilelor. Interceptoarele deja rămăseseră în spate, dar acestea încercau să-i intuiască următorul viraj. Se dispersaseră, pentru a avea şanse mai mari de a-l încolţi.

Calculatorul de bord emise sunete stridente din nou. Prima navă, care trebuia să-i acorde escortă, ieşi din nod. Imediat aceasta acceleră spre el.

— Factor de accelerare ori trei!

Nava lui se cabră şi trosni din toate încheieturile, dar primi impulsul care-l dorise. Trei interceptoare deja se îndreptau spre noul intrus, în timp ce celelalte încercau încă să-i taie calea. De cele mai multe ori reuşeau. A doua navă aliată ieşi din nod, urmată de a treia. Una dintre ele ajunse destul de aproape de el, pentru a deschide focul asupra torpilelor. Erik schimbă traiectoria, făcând un ocol mare şi se îndreptă spre cel care îi venise în ajutor.

— Aruncă momelile!

Treizeci şi cinci de bidoane cu combustibil arzând, ejectate prin spatele navei. Acestea produceau o energie foarte asemănătoare cu cea emisă de reactoarele lui. Nu reuşi să

distrugă niciuna, dar câştigase un avans considerabil.

— Te-am prins. Încearcă să păstrezi traiectoria, sună un glas moale în casca sa.

— Unde dracu' aţi fost?! urlă el exasperat în microfon pe frecvenţa navei, care i se adresase.

Nimeni nu îi răspunse şi el trecu la mică distanţă de navă. Torpilele îl reperaseră şi îşi reluaseră vânătoarea. În câteva secunde, nava care venise le distruse. Tirul fusese extrem de precis. Erik privi monitorul, interesat acum de conflictul general. Din cele şase interceptoare, două erau distruse, unul plutea în derivă, iar celelalte se retrăgeau spre nava mare de transport. Schimbă şi el cursul spre nava de transport. Îşi dădu seama că va ajunge prea târziu pentru a lua parte la ostilităţi. Mai mult, când ajunse în apropierea navei, una dintre navele care veniseră andocase, iar două capsule de abordaj se fixaseră pe cala navei.

— Ce se întâmplă? se adresă el navei, care îi fusese indicată drept conducătoarea celorlalte.

— Domnule Faden. Am preluat controlul navei. Acum îi interogăm pe prizonieri. Vă rog să andocaţi imediat ce va fi eliberat locul, veni răspunsul formal şi rece.

Erik clătină din cap. Fusese folosit drept momeală şi acest lucru nu-i convenea deloc. Andocă, trecând la doar câţiva metri de nava care se desprindea încet de nava de transport. Chiar văzu chipul îngrozit al pilotului. Îi zâmbi superior şi fixă nava cu mişcări furioase. Aşteptă, până computerul îl anunţă că presiunea fusese restabilită pe punte, apoi deschise trapa navei sale şi păşi în depozit. Acesta era aproape gol. O uşă glisă la câţiva paşi de el şi un bărbat îmbrăcat îngrijit îi ieşi în întâmpinare.

— Domnule Faden…

— M-ai folosit drept momeală! Ar trebui să-ţi crăp capul! izbucni Erik, cuprins de furie.

Bărbatul făcu un pas în spate.

— Îmi pare rău, am urmat doar ordinele…

Erik rămase blocat.

— Ordinele?! Ordinele cui?!

— Preşedintele mi-a spus că ar fi mai indicat să vă lăsăm câteva minute singur în sector, pentru a nu periclita misiunea. Trebuia să ieşim câte o navă la trei minute, spuse omul, uimit

de comportamentul lui.

— Cât timp trebuia să rămân singur în sector?

— Zece minute. Credeam că sunteţi la curent cu aceste informaţii. Mi s-a spus că dumneavoastră aţi făcut planul, spuse omul, cu o expresie nevinovată pe chip.

— Preşedintele? Vrei să spui Feina Conducătoare?

Omul îl privi nedumerit.

— Nu, domnule. Preşedintele. Cel care se ocupă de partea administrativă. Următorul în rang după Feina Conducătoare.

Erik se mai calmase. Acum ştia că nu este vorba de o greşeală a celor pe care trebuia să-i conducă.

— Vreau ca, la întoarcere, să repeţi aceste lucruri Feinei Superioare.

Bărbatul îl privi nedumerit.

— Am înţeles, domnule.

— Foarte bine. Unde sunt prizonierii?

— Pe puntea superioară. Aţi avut dreptate, se face trafic cu fiinţe umane, spuse căpitanul, privindu-l cu respect.

Ajunse pe puntea superioară şi se opri în prag. Opt oameni stăteau îngenuncheaţi lângă pupitre, ţinându-şi mâinile deasupra capetelor. Din cabinele alăturate, răzbăteau urlete de groază şi durere. Erik se întoarse spre căpitanul hartonian, care se afla în spatele său, ridicând din sprâncene. Acesta zâmbi încurcat.

— Ordinele. Trebuie să obţinem informaţiile în decurs de o jumătate de oră. Deja au trecut mai bine de douăzeci de minute, spuse omul.

— Ce le faceţi? întrebă Erik, simţind cum i se ridică părul pe creştet la auzul urletelor.

— Îmi pare rău, nu este indicat, dar nu vor să ne spună nimic.

Erik făcu un pas spre o cabină a cărei uşa era închisă. Căpitanul îl prinse de umăr.

— Vă rog, domnule. Nu este bine să vedeţi asemenea spectacol.

Dintr-o cabină alăturată, ieşi un om cu mânecile suflecate până la coate. Era plin de sânge. Din spatele lui, cineva împinse un torturat afară. Omul nu mai avea faţă, iar gura îi era o gaură neagră. Buzele îi atârnau fâşii, lăsând să se vadă dinţii sparţi. Un tablou grotesc. De îndată ce mâna, care-l ţinea de ceafă, îi dădu

drumul, omul se prăbuşi, gemând înăbuşit.

— Mai bine ne-aţi spune ce vrem să aflăm, oricum aflăm. Priviţi-l pe secundul vostru. Doar o singură mână mai are întreagă. Cu aceasta va scrie informaţiile de care avem nevoie, pentru că după ce termin cu următorul îl iau iar la… întrebări, spuse cel care stătea proţăpit în cadrul uşii. Erik privi spre cei de la pupitre. Unul dintre ei vomă, iar doi se prăbuşiră fără cunoştinţă. Omul privi prin încăpere. Privirea i se opri asupra unui bărbat care plângea mocnit.

— Tu! Tu eşti navigatorul principal, vreau codurile de la computerul de bord!

Omul privi spre torţionar, cu ochii măriţi de groază. Un soldat se apropie de navigator şi îl ridică în picioare. Prizonierul se prăbuşi, urlând. Torţionarul privi în spatele lui şi făcu un semn cu capul. Se dădu din cadrul uşii, lăsând doi oameni masivi, îmbrăcaţi cu haine de cauciuc, de pe care şiroia sânge negru, plin de cheaguri. Aceştia îl apucară pe navigator şi începură să-l târască fără menajamente.

— Dumnezeule! Căpitane, ce faceţi cu ei?

Bărbatul îl privi cu o privire vinovată. Ridică din umeri.

— Nu ştiu. Ei sunt special antrenaţi pentru asta. Eu sunt doar un pilot…

— De ce nu-i opreşti?

— Ordinele, domnule Faden. Nu pot să mă întorc, fără să-mi îndeplinesc misiunea. Ar însemna că mi-am încheiat cariera militară şi aş risca chiar exilarea de pe Harton.

Erik privi din nou spre uşa cu pricina. Clătină din cap, privi spre cel mai apropiat prizonier. Acesta privea când la uşă, când la ei. Erik se apropie de el.

— Ştii codurile?

Omul clătină din cap, dar Erik deja ştia că le cunoştea.

— Nu te juca cu mine. Dă-mi codurile sau… Erik arătă spre uşa de unde veneau urletele. Unul dintre cei care le ştiu tot îşi va salva pielea.

Prizonierul privi spre podea.

— Ce se va întâmpla dacă vi le dau?

Erik privi spre căpitan. Acesta ridică din umeri, indicându-i că nu ştia.

— Vei fi judecat de un complet de judecată, imparţial.

Deţinutul îl privi neîncrezător.

— Şi cu ei ce se va întâmpla? întrebă, arătând cu privirea spre ceilalţi.

Erik privi din nou spre căpitan.

— Vor fi şi ei judecaţi. Nu pot garanta că nu veţi fi condamnaţi la moarte, dar în niciun caz nu veţi fi persecutaţi. Vă dau cuvântul meu de onoare, spuse căpitanul, privind spre Erik.

Omul respiră adânc de câteva ori.

— Suntem dispuşi să cooperăm, dacă ne asiguraţi că nu vom ajunge în închisorile federale şi că nimeni nu va afla de existenţa noastră.

Erik îi zâmbi fără voie.

— Te asigur, Federaţia nu are niciun amestec, iar voi nici nu existaţi.

Prizonierul ridică privirea spre Erik.

— Pot să mă ridic?

Erik clătină din cap.

— Vreau codurile. Nu te las lângă consolă. Dă-mi codurile şi noi obţinem restul informaţiilor.

— Bine.

— Dacă îmi dai un singur cod de blocare, te asigur că te voi ţine în viaţă mult mai mult decât vei dori.

Omul îl privi pe Erik uimit. Doi tehnicieni se aşezară pe scaunele de la consola principală. Când omul începu să spună codul, ceilalţi îl priviră ca pe un eliberator. Erik înţelese că acesta era ultimul din sală care ştia codurile. Pentru o mai mare siguranţă, Erik încercă să-i pătrundă în minte. Nu reuşi să afle aproape nimic, dar acum era sigur că nu avea intenţia de a-i înşela. Era mult prea speriat. Se apropie de căpitan pentru a superviza împreună operaţiunea. În momentul în care unul dintre tehnicieni le făcu semn că aveau controlul asupra calculatoarelor navei, Erik se întoarse spre acesta.

— Doresc să opreşti supliciile celor din cabină, îi şopti Erik.

Căpitanul făcu semn unui soldat, care dădu ordinul în staţie. Imediat, pe uşile cabinelor apărură soldaţii, care se ocupau de interogatorii. Majoritatea înţeleseră ce se întâmplase. Acum îşi scoteau şorţurile de cauciuc şi se îndreptau spre cabinele de întreţinere ale personalului, pentru a se spăla. Erik îi urmări cum ies şi văzu că pentru ei totul fusese o slujbă, una urâtă, dar nu aveau decât să se supună. Întorcându-se din nou spre căpitan, Erik adăugă:

— Am fost acceptat în Consiliul Feinelor, căpitane. Nu ştiu dacă înţelegi ce înseamnă acest lucru, dar mi-am dat cuvântul de onoare că aceşti oameni vor fi judecaţi. Acum este vorba de cuvântul unui hartonian, chiar dacă eu am fost naturalizat. Mă aştept să fie trataţi corespunzător prizonierilor de război. Când spun acest lucru, mă gândesc la acordurile federale, pentru că nu ştiu cum sunt trataţi prizonierii Feinelor, spuse Erik, privindu-l serios pe căpitan.

Acesta aşteptă să termine, apoi îi zâmbi.

— În primul rând, domnule Faden, nu vă lăudaţi cu acceptarea în consiliul Feinelor. Este interzis, din mai multe motive, inclusiv cel politic.

— Am plecat imediat în misiune, nu am citit regulamentul…

— Vă sugerez să le citiţi. Greşelile vă pot costa viaţa. Voi face abstracţie de afirmaţia dumneavoastră. Am fost aici şi am auzit ce aţi promis acestor deţinuţi. Voi veghea să fie trataţi corespunzător.

Erik aprobă cele spuse de căpitan.

— Domnule Faden, nu ştiu cum aţi conceput misiunea, dar am primit informarea că dumneavoastră veţi intra prin nodul spaţial. Am fost informat corespunzător?

Erik se încruntă, vizibil deranjat de cuvintele căpitanului.

— Cine te-a informat?

— Din nou nu sunt informat corect, cu privire la aplicarea acestuia? întrebă omul, clătinând din cap.

— Se pare că nu. Totuşi, cine ţi-a dat aceste informaţii?

— Domnule Faden, cine mi-a dat aceste informaţii poate să facă multe lucruri care nu-mi plac.

— Căpitane, nu ştiu dacă ai observat, dar eu sunt pus în permanenţă în pericol, pe când Consiliul Feinelor a aprobat un plan foarte sigur. Eu trebuia să intru în sistem odată cu navele voastre şi să rămân în spate, coordonând atacul prin informaţii tactice şi strategice. Acest aspect nu a fost respectat. Puteam să mor în cele câteva minute, până aţi binevoit să ajungeţi aici.

— Am avut ordine…

Erik ridică ameninţător mâna şi-i curmă vorbele, aţintindu-l cu degetul arătător.

— Acum vreţi să intru într-un sector, în care nu ştiu ce forţe inamice mă aşteaptă şi mai mult… nu ştiu ce fenomene

fizice şi spaţiale sunt în apropierea nodului. Acum, vreau să îmi spui: cine este cel care a refăcut planul admis de Consiliul Feinelor?

Căpitanul îl privi încurcat.

— V-am mai spus, am fost informat de preşedinte. Nu ştiu dacă el a refăcut planul, dar eu aşa l-am primit. Dumneavoastră sunteţi în mijlocul acţiunii.

Erik îl privi încruntat. Nu avea nimic personal cu acest căpitan, dar se întreba de ce fusese schimbat planul de acţiune. Erau două posibilităţi mai credibile: prima era că acum îşi dădea testul final, iar a doua era că preşedintele se săturase de el şi nesocotea deciziile autorităţii supreme. Oricare ar fi fost, lui nu-i plăcea niciuna dintre variante.

— Dacă doriţi, vom trimite pe altcineva. Acum, după ce mi-aţi spus că sunteţi membru al consiliului, înţeleg că planul este greşit…

— Nu, căpitane. Vom păstra parametrii misiunii. Un singur lucru vreau, când ajungem pe Harton. Vreau să te prezinţi în faţa consiliului Feinelor şi să le spui care au fost parametrii misiunii.

— Am înţeles, domnule Faden. Nava dumneavoastră a fost alimentată.

Cei doi porniră spre docul navei. La un moment dat, căpitanul rămase în spate, pentru a primi rapoartele unor soldaţi pe care îi întâlni. Acesta reveni lângă el, abia când Erik ajunse la nava sa.

— Domnule Faden, am primit informaţiile necesare. Nodul are o lungime de patru Unităţi Spaţiale Standard. Nu ştim unde se termină şi ce lungime are în total, dar cursul frecvent al acestei navei arată că, după această distanţă, părăsea culoarul nodului. Am descărcat informaţiile în calculatorul de navigaţie al navei dumneavoastră.

Erik îl privi nemulţumit.

— Sper că acum nu mai urmezi niciun ordin, care să îmi pună în pericol viaţa. Aţi verificat coordonatele?

— Da, domnule. În cazul în care ceva nu merge bine, o navă robotizată se va afla în nod staţionând. Dacă veţi transmite ceva, vă vom recepţiona.

— Foarte bine. Dacă se întâmplă ceva, prezintă-te la Consiliul Feinelor şi cere să vorbeşti cu Feina Alana. Te va

asculta în mod sigur.

— Am înţeles.

Erik intră în navă, fără a privi în urmă. Închise trapa şi semnaliză că este pregătit. Toţi cei din interiorul docului trecură după uşile de siguranţă şi docul se depresuriză. În faţa sa se deschidea trapa navei, lăsând să se vadă spaţiul negru, presărat cu puncte albe, ca nişte găuri făcute într-o hârtie. Iniţializă manevrele de decolare şi, după testele de rutină, decolă. Stabili cursul, ajutat de informaţiile computerului. În scurt timp, aparatele îi arătară o creştere a câmpului gravitaţional, dar, fără ajutorul balizelor de semnalizare, nu putea să intre în nod fără pilotul automat. Cuplă pilotul automat şi se lăsă pe spate. Acesta stabili cursul exact şi viteza. După câteva secunde, calculatorul emise sunete stridente. Intrase în nod. Acum avea destul timp să mediteze, dar el percepu o anomalie. Câmpul gravitaţional se simţise prea târziu, cu doar câteva secunde înainte de a intra prin el. Refăcu drumul său până acolo şi ceru informaţii suplimentare calculatorului. Nu fusese detectat niciun dispozitiv în apropierea nodului, dar Erik bănuia că intenţionat i se redusese câmpul gravitaţional. Ridică din umeri. Nu-i plăceau concluziile: ori era un fenomen misterios ori, cumva, cineva dispunea de tehnologia ascunderii nodurilor, fără a lăsa niciun dispozitiv sau urmă în apropierea acestuia. Prin minte i se perindau prea multe gânduri, pentru a mai avea nevoie de altele noi. Închise ochii şi se concentră. Nu numai că respinse noile gânduri, dar îl obseda un gând de ceva timp: cum ajunsese el în această situaţie? De ce tocmai el?

11

Aştepta în penumbră. O siluetă acoperită de o umbră, care îţi permitea să ghiceşti detaliile, dar nu puteai să fii niciodată sigur pe ele. Vântul adia abia simţit. Individul lăsă mâna dreaptă pe lângă corp. Mâna îi era albă şi frumos îngrijită. Degetele erau lungi iar unghiile tăiate frumos luceau, făcându-te să te gândeşti că fuseseră lăcuite. Aproape fără să fie observată, dădu la o parte haina lungă ce o acoperea şi unul dintre picioare trecu mai în spate. O mişcare de scuturare a mâinii drepte avu drept consecinţă o lucire metalică, rece şi înfiorătoare, apoi… timpul îngheţă. Erik privi atent. Cuţitul cu

lama dreaptă avea patru muchii. Erik se mişcă circular şi o văzu din spate. Pentru prima oară văzu un păr negru, lung şi strălucitor care se mişca în adierile vântului. Din nou se mişcă. Acum privea spre făptura din penumbră şi observă mâna acesteia, care se ascundea sub haina lungă. Privi spre chipul pe care doar îl ghicea şi întinse mâna spre ea. Îşi muşcă buza de jos puternic şi atinse haina. Era o piele fină. Trase de ea, pentru a-i descoperi mâna ascunsă. Deodată se mişcă din nou. Acum era în faţa ei, privind-o. Mâna încă îi era întinsă. Pentru o clipă crezu că-i vede ochii. Observă nişte ochi ce luceau în penumbră, apoi arma din mâna dreaptă ţâşni spre el cu un şuier strident.

Erik sări din scaun, urlând. Se lovi puternic de consola din faţa sa cu genunchiul şi se prăbuşi din nou pe scaunul de pilotaj. Înjură puternic, conştientizând că visase din nou. Cu fiecare vis, acesta era mai complex, iar el era mai aproape de adevăr. Era ca un puzzle. Auzise el că uneori îţi visezi mireasa, alteori destinul şi alteori moartea, dar nu crezuse în aşa ceva. Acum se speria de fiecare dată când vedea o similitudine cu visul său. Acest coşmar intrase în realitatea lui, dându-i tendinţe paranoide. Calculatorul de bord ţiuia strident, anunţându-l că numărătoarea inversă, până la ieşirea din nod, începuse. Erik apucă manşa şi ceru computerului să-l treacă pe manevre manuale, imediat după stabilizarea efectelor ieşirii din nod. Nu trecură mai mult de zece secunde, când computerul îi anunţă activarea manşei. Imediat, computerul începu strângerea de informaţii despre sistemul nou. Fusese dotat cu un echipament performant, iar senzorii navei sale fuseseră înlocuiţi cu unii mai performanţi. Privi consola principală. Nu semnala nave militare în raza lor, dar nu semnala nicio planetă. Tot ce nava înregistra erau aranjamente necunoscute ale stelelor. Imprimă o viteză mai mare navei şi urmă cursul pe care îl avea în calculator.

Timp de treizeci şi cinci de minute, privi la monitorul principal, fără ca acesta să-i arate nimic interesant. Înregistra o cantitate importantă de date venite de la senzori. Oftă, zicându-şi că misiunea a dat greş, iar el va fi privit ca un prost la întoarcere. Pentru prima oară privi prin geamul incasant. În faţa lui, la o distanţă foarte mare văzu că ceva se mişcă. Marcă locul şi concentră toţi senzorii în acel loc. Aşteptă un minut şi bâjbâi după o pereche de ochelari, care să filtreze lumina de la soarele alb din faţa lui. Îşi puse ochelarii, care filtrau doar surplusul de

lumină, fără să afecteze întregul ansamblu. În spatele stelei, părea a se afla ceva. Privi spre consolă. Aceasta îi afişa date despre o planetă, dar nu recunoştea configuraţia acesteia. Toate datele, de care el avea nevoie, le obţinuse. O planetă de clasă M, adică una mai mare decât cele locuite în general, era acolo. Distanţa faţă de stea era optimă pentru viaţă şi se estima existenţa unei atmosfere bogate în oxigen şi apă. Oricum ar fi fost, computerul refuza să accepte clasificarea planetei, pentru că nu putea să-i stabilească gravitaţia, traiectoria în jurul stelei principale şi multe alte detalii legate de fizica spaţială. Totuşi, după ajustările făcute de el manual, i se înfăţişă un curs aproximativ al planetei, în jurul astrului şi o gravitaţie posibilă, reieşită din calcule matematice complicate. Cu cât Erik ocolea steaua, cu atât mai bine vedea planeta. Efectiv nu o vedea, dar i se transmise că pe orbita acesteia este posibil să existe sateliţi. Lui îi ajungea. Stabili cursul de intrare în nod.

*

Alana îl privea uimită. Pe faţa ei nu se citea doar mirare ci, şi neîncredere. Îl urmări cum adună câteva lucruri din cabina sa personală şi le pune într-un rucsac.

— Ce vrei să spui, Erik?

El nu se întoarse spre ea, ci îndesă în rucsac jurnalul tatălui său.

— Tata mi-a spus aici că nu poţi aprecia valabilitatea unei decizii, până nu alegi greşit. După ce ai ales, vezi că erau multe altele mai bune. Acum nu vreau să spun nimic. Ţi-am spus doar ce s-a întâmplat. Decizia asupra adevărului îţi aparţine.

Alana se aşeză pe pat, în spatele lui.

— E un nonsens ce îmi spui. Vrei să spui că preşedintele a atentat vădit la siguranţa ta?

— Nu vreau să spun nimic. Nu înţelegi? Dacă totul se opreşte aici este bine. Nu am intenţia să mai mă las atras în capcane de acest fel.

— Capcane? Chiar ai devenit paranoic. Nimeni nu-ţi vrea răul aici.

— Dacă erai cu mine în navă, nu mai spuneai asta. Oricum, aş vrea să îţi spun că, dacă vrei să nu părem nişte proşti, trebuie să mobilizezi Consiliul. În cel mult trei luni, pe

planeta aia nenorocită nu va mai exista niciun fel de viaţă. O vor evacua şi vor spune că acolo a fost o încercare de colonizare, asta dacă nu vor rade absolut totul cu vreo bombă nucleară.

— Ştiu, dar nu este uşor să implici o întreagă planetă în asta. Hartonul este totuşi divizat.

— Ha, divizat! exclamă Erik, de parcă nu i s-ar fi spus nimic nou.

Alana se ridică, îl prinse de umeri şi-l întoarse spre ea:

— Nu înţelegi. Nu suntem divizaţi politic de obicei, dar, de această dată, se pare că nu este chiar profitabil să ne aruncăm într-o situaţie de acest gen. Pur şi simplu nu este profitabil pentru cetăţeni.

Erik rânji. Acum îşi arătase furia făţiş, iar Alana ştia şi îi dădea dreptate.

— Bani, bani, bani… Toată lumea vrea bani şi profituri! urlă el ca scos din minţi.

Alana îşi coborî privirea.

— Erik, avem de hrănit un popor.

— Nu! Aveţi de hrănit visele de mărire ale unor politicieni! Mi-ai spus că am antrenament de retimonian. Hai să vedem dacă e chiar aşa. Să spunem că acum vom vedea dacă îţi fac un şablon politic. Nu cumva bunii voştri senatori s-au răzgândit pentru că nu au destule fonduri pentru domeniile domestice? Nu cumva vi s-a reproşat că voi, Feinele, aveţi un buget mult prea mare şi asta contravine legilor democraţiei? Nu cumva sunteţi pe cale să pierdeţi hăţurile după mii şi mii de ani de matriarhat?!

Erik o privi cum suspină.

— Nu eşti tu vinovată. Problema este că deja aţi pierdut controlul. În curând veţi asista la o revoluţie, care va face din renumele de Feină un blestem precum cel al Grammilor.

— Taci! Să nu mai aud aşa ceva! Nu ai niciun drept…

— Ai dreptate, Feină Superioară, nu am absolut niciun drept. Nu sunt hartonian şi se pare că nu sunt nici măcar om. În acest moment sunt o bucată de carne, pe care este agăţat preţul. 300 de mii de credite, viu sau mort. În câteva zile, am să plec de pe Harton. Măcar am reuşit să te salvez şi să te aduc unde îţi este locul.

Alana îl privi cu ochii măriţi.

— Pleci?

El îi întoarse spatele, pentru a mai băga câteva lucruri în rucsac.

— Erik, unde vrei să pleci? Aici eşti în siguranţă.

El pufni din nas zeflemitor.

— Acum ţi-am spus că am stat mai bine de cinci minute cu şase interceptoare inamice şi patru torpile în sector din cauza unei schimbări de plan şi tu îmi spui că sunt în siguranţă? Mulţumesc, mă lipsesc de a fi oaspete în casa celui ce mă vrea mort.

Alana se aruncă pe pat. O lacrimă i se scurse pe obraz, iar ea o şterse repede.

— Dacă mâine te duc să stai de vorbă cu Feina Conducătoare, te mai gândeşti dacă rămâi sau pleci?

— Tu nu înţelegi, nu? În momentul actual, aţi ajuns exact acolo unde a vrut cineva să vă aducă. Ce aveţi voi ca să atestaţi autoritatea? O mână de femei războinice. Ce are Consiliul planetar şi preşedintele? Are populaţia, armata, economia şi relaţiile interplanetare. Mă mir că nu aţi fost deja exterminate. Ce veţi face, dacă vedeţi că am dreptate? Ucideţi tot Consiliul şi Senatorii aleşi în mod liber?

Erik o privi şi îşi îndulci vorbele. Nu dorea s-o rănească.

— Alana, eu sunt de partea ta, dar nu pot face nimic. Tu chiar crezi că preşedintele sau cine o fi cel care v-a adus în această stare este capabil să facă jocul acesta? În acest moment, îţi pot înşirui cel puţin cinci precedente din istorie. În spatele acestor precedente s-au aflat retimonienii. Doar ei sunt capabili să facă un asemenea joc. Ce este mai important? Niciodată nu s-a dovedit acest lucru, iar Federaţia se teme de ei prea mult, pentru a încerca să prevină aceste atacuri. Cât timp nu instrumentează ieşiri din cadrul Federaţiei, sunt lăsaţi să facă ce vor. S-au infiltrat peste tot. Mă întreb altceva: de ce fac acest lucru? Voi nu vă întrebaţi? Voi nu studiaţi aceste aspecte?

Se aplecă asupra ei şi îi ridică bărbia.

— Priveşte-mă. Alana, eu am aflat aceste lucruri în cele câteva zile cât mi-a luat să ajung aici. Voi de ce nu vă opuneţi? De ce nu studiaţi aceste aspecte?

Alana îl privi cu ochii înlăcrimaţi.

— Le studiem, Erik. Le studiem şi facem previziuni, dar nu ştiu ce putem face. Cum ai spus şi tu, ar trebui să ucidem aleşii poporului. Încercăm să obţinem dovezi. Facem arestări frecvent,

dar nu aflăm nimic ce ne-ar putea da un motiv să arestăm liderii acestui proces lent, dar sigur, de acaparare a puterii. Te rog, Erik. Vino şi discută cu Feina Conducătoare. Te apreciază mult, crede că tu poţi să ne ajuţi.

Erik o privi şi ochii îi sticliră.

— Eu nu vreau să vă ajut. Eu vreau să am viaţa mea. Nu vreau să fiu eroul Hartonului, nu vreau să ajung Vrăjitor Asasin, nu vreau să fac nimic nobil. Eu îmi vreau viaţa înapoi! Vreau să joc şah prin corespondenţă. Să merg la serviciu şi să stau pe scaun 8 ore. Să ajung acasă şi să spun: măi, frate, ce viaţă plictisitoare am! Înţelegi? Vreau să fiu un cetăţean necunoscut. Un banal individ, care citeşte ziarul şi bea cafeaua sau ce dracu' o bea un om obişnuit! Asta e tot ce vreau...

Alana îl luă în braţe şi îl strânse. Stătură aşa câteva secunde, apoi ea îi şopti la ureche:

— Asta este imposibil. Ai fost educat să fii erou. Tu ai văzut în câteva zile ce Federaţia nu a văzut în ani. Ai dovedit mai multe abilităţi decât zece echipe. Nu poţi fi un individ normal.

Erik se smulse din îmbrăţişare şi o privi neutru.

— Ştiu, dar dacă tot sunt atât de bun, mă gândesc că pot învăţa să fiu normal.

Alana rămase privind în urma lui, simţindu-se vinovată. Îşi şterse lacrimile, care încă nu se uscaseră, şi se ridică de pe pat.

— Erik, aşteaptă-mă!

Îl ajunse din urmă la ieşirea din navă. Îl apucă de umăr şi-l obligă să se întoarcă cu faţa la ea.

— La căderea serii, vreau să te prezinţi la sesiunea extraordinară a Consiliului.

Erik ridică din umeri şi vru să îşi urmeze drumul, dar mâna femeii îl forţă să rămână pe loc. El o privi întrebător. Ochii Alanei avură o sclipire ciudată.

— Ce-i cu tine, Erik? Nu te-am mai văzut în halul ăsta...

— Nimic deosebit, Feină Alana. Mă întreb, retoric, de câte ori pot înşela moartea? spuse el pe un ton apatic, mutându-şi privirea de la ea.

Alana îl privi înmărmurită de mirare. Niciodată nu-l auzise vorbind pe un ton atât de îngheţat. El îndepărtă cu blândeţe mâna care-l ţinea de umăr şi se întoarse să plece. Alana rămase pe loc şi privi cu inima strânsă cum se îndepărtează. Deodată se

scutură din starea de visare, iar ochii ei avură o sclipire de furie. Din doi paşi îl ajunse din urmă, îl apucă de braţul stâng şi smuci puternic. Aproape că-l ridică în aer forţa smuciturii. O lovitură cu podul palmei în piept îl proiectă în peretele de lângă el. Înainte să apuce să schiţeze vreun gest, Alana îi puse mâna în gât.

— Prost egoist! Crezi că numai tu ai sentimente?! Cu mine cum rămâne? Crezi că mie nu-mi pasă de soarta ta?

Erik o privea cu ochii măriţi de surprindere.

— Crezi că aici este vorba de neamul meu? Crezi că te-am urmat, pentru că Damian m-a salvat?

Alana îi dădu drumul şi se întoarse cu spatele la el. Umerii îi căzură şi ea îşi luă faţa în mâini.

— Feina Superioară a văzut că eşti deosebit, iar eu ştiam asta cu mult înainte să ajungem aici. Toţi văd ceea ce tu nu vrei să vezi, spuse ea şoptit.

Erik se apropie de ea şi îi puse mâna pe umăr. Ea îi împinse mâna de pe umărul ei şi se îndepărtă un pas. Rămase cu spatele la el.

— Tu chiar crezi că visele tale sunt totul? Vrei să fii un om obişnuit, dar nu te gândeşti la cei cărora le pasă de tine şi depind de tine. Eu depind de tine, Feinele depind de tine, Hartonul depinde de tine, dar nu! Tu vrei să pleci şi să-ţi urmezi visul de a deveni un om normal. Tu, care m-ai numit prietenă şi de care mi-am legat viaţa, acum vrei să mă părăseşti, spuse Alana cu voce tremurândă.

Erik o privi. Nu crezuse că o vor afecta atât cuvintele lui. Oricum, avea de gând s-o convingă să îl urmeze.

— Ai primit votul de încredere a două Feine, care nu te cunoşteau cum te cunosc eu. Eu aveam de gând să te apăr până la capăt, dar ele nu aveau niciun motiv să aleagă armele într-o luptă. În consiliu sunt Feine mult mai puternice decât ele, totuşi ele ţi-au acordat încredere. Poţi oare să înşeli încrederea celor din consiliu? Poţi înşela încrederea celor două Feine, care erau gata să-şi dea viaţa pentru tine? Poţi să mă părăseşti pur şi simplu, după toate prin câte am trecut?

Alana se întoarse spre el. Erik o privi, dar lăsă capul să-i cadă, neputând să-i înfrunte privirea.

— Alana nu am vrut să te rănesc. Vreau doar o viaţă normală. Înţelege-mă. Nu am crezut niciodată, că Feina Conducătoare mă apreciază atât, nu am crezut că ce s-a

întâmplat în Consiliu a fost altceva decât un ritual. Trebuie să înţelegi. Aici sunt vizat, poate tocmai pentru că am fost primit în Consiliul Feinelor.

Erik o mângâie pe obraz, dar ea îi prinse mâna.

— La miezul nopţii, să fii acolo. Feina Superioară îţi va vorbi.

Alana plecă, lăsându-l acolo. Sentimentul de vinovăţie pe care-l simţea Erik îi pulsa acum în piept ca o rană deschisă. Privi în urma ei, apoi clătină din cap. Îşi privi ceasul şi făcu o grimasă. Mai avea de aşteptat mai bine de trei ore. Cele trei luni se ridicaseră şi luminau difuz strada din faţa lui. Îşi aruncă rucsacul pe umăr şi porni de-a lungul străzii, bombănind prost dispus. Străbătuse aproape jumătate din strada care făcea legătura dintre suburbii şi docuri, când o stare de nelinişte îl cuprinse. Se opri şi privi în spate. Nimic nu-i deconspira pe eventualii inamici ascunşi. Strada era pustie. Îşi reluă drumul. Mai făcu câţiva paşi, apoi observă o siluetă în faţa lui. Aceasta stătea pe marginea drumului, ţeapănă şi întunecată. Brusc, în minte îi reveni coşmarul pe care-l avea de câteva luni. Scutură capul şi desprinse de la şold drugul de metal, de care nu se despărţea. Începu să înainteze, atent la fiecare detaliu. Când ajunse la cincizeci de metri de siluetă, aceasta înaintă până în mijlocul străzii. Se opri acolo şi se proţăpi în faţa lui. Erik privi din nou în spate, dar nu văzu nimic ce l-ar fi putut îngrijora. Începu să înainteze spre acel om, privind numai la el. Furia îl cuprinsese. Acum dorea să destrame visul sau să moară. Ajunse la zece metri de el şi se opri. Îl studie atent. Toate detaliile erau exact ca şi cele din visul lui. O siluetă subţire, de înălţime medie, care purta o haină lungă până aproape de vârful încălţărilor. Nimic nu se vedea sub această haină. Părul lung şi negru îi curgea liber pe umeri, iar vântul care abia adia îi mişca cele câteva fire rebele. Făptura mişcă braţul drept, iar Erik văzu că ţine în mână un cuţit cu mai multe muchii. Zâmbi nervos, apoi strânse din dinţi şi îşi stabili centrul de greutate, în aşa fel încât să poată să ţâşnească brusc şi cu viteză spre inamicul său, care nu se mişcase. Centrul de greutate al acestuia părea a fi incorect, pentru o luptă cu arme albe. Erik scrâşni din dinţi, simţind cum furia îi dă puteri nebănuite. Exact când vru să ţâşnească spre el, necunoscutul ridică mâna în care ţinea cuţitul. Cu o mişcare scurtă şi nervoasă din încheietură, desprinse din cuţitul cu

muchii multiple mai multe cuţite independente. Erik şovăi o clipă, cu privirea asupra acestei arme. Brusc simţi o înţepătură în piept şi atunci observă că silueta avea ceva în mâna stângă. Simţi imediat că nu mai poate respira. Scoase un hârâit din gât şi vru să îşi ducă mâna la gât, dar nu putea să se mişte. Imediat simţi cum ameţeşte şi cum picioarele încep să-i tremure. Văzu cum necunoscutul face primul pas spre el, apoi se prăbuşi pe asfalt. Rămase cu privirea aţintită asupra cerului. În acel moment, Erik era conştient de capcana în care căzuse. Acum mai dorea doar să vadă faţa celui care îl capturase. Nu conta ce avea să se întâmple cu el pe urmă. Întâi văzu o mâna fină, albă şi îngrijită, care îi atinse fruntea, apoi o faţă întunecată. Apucă să mai vadă doar strălucirea a doi ochi de culoare albastru închis, apoi mâna coborî, închizându-i pleoapele.

12

Alana se foia nervoasă pe scaunul său. Stătea în dreapta Feinei Superioare.

— A spus că vine. Trebuia să fie aici, Feină Conducătoare, spuse Alana cu glas scăzut şi plin de încordare.

Bătrâna o privi şi îi făcu semn să se liniştească. Rămaseră câteva momente tăcute.

— Poate a păţit ceva…

Bătrâna o privi şi surâse.

— Aş vrea să îmi urmezi la conducere, Alana. Ai dovedit că meriţi mai mult decât oricare elevă de-a mea. Vârsta îţi va permite să conduci mult timp şi să faci multe schimbări, fără frica de a nu termina ceea ce ţi-ai propus, spuse aceasta calmă.

Bătrâna clătină din cap şi oftă.

— Te gândeşti la Iniţiatul Faden… Alana, credeam că ai învăţat să ai răbdare. Te-am antrenat să fii cea mai bună. Meditează, fata mea. Grijile acestea îţi fac rău şi îţi întunecă judecata.

Alana privi spre bătrână.

— Atinge pragul, Alana. Mă vei găsi acolo şi vom putea discuta fără a fi distrase de sentimente. Urmează-mă în meditaţie.

Alana închise ochii şi rămase cu ei închişi. După puţin timp, se linişti şi se relaxă. Imediat văzu încăperea din afara

corpului. Se vedea stând pe scaun, lângă bătrâna Feină, care stătea şi ea relaxată pe scaunul ei, apoi simţi ceva în cameră. Ridică privirea şi văzu o fetiţă, cu un chip de spiriduş, care-i zâmbea.

— Vino, Alana. Avem de parcurs un drum lung. Vreau să-ţi arăt ceva.

Părea că spectrul fetiţei o luase de mâna şi o scosese pe fereastra închisă. Sub ele văzu strada aflată la mai bine de 100 de metri. În câteva clipe, văzu clădirea administraţiei prezidenţiale şi trecură printr-un geam închis.

— Ei nu ştiu că noi ne aflăm aici, Alana. Vreau doar să vezi ce înseamnă meditaţia. Vreau să vezi care este puterea Feinei Conducătoare, de care se tem toţi, spuse spectrul fetiţei, fără a-şi mişca buzele.

Trecură prin mai multe camere. Văzură că în unele birouri încă se mai lucra, în altele lumina era stinsă, în unele fuseseră instalate paturi de campanie şi funcţionarii dormeau doar câteva ore, înainte de a-şi relua lucrul.

— Te voi duce într-un loc în care nimeni nu a mai fost, unde doar trei persoane au acces, iar noi nu suntem printre acelea.

Intrară prin uşa închisă a biroului prezidenţial şi apoi printr-un perete. Brusc, Alana nu mai văzu nimic.

— Camera secretă a Preşedintelui nostru. Din păcate nu pot aprinde lumina şi nici nu pot atinge obiecte să le manipulez. Aici ar fi câteva documente, pe care mi-aş dori să le citesc.

Alana privi spre fetiţa de deasupra ei. Zâmbea, înconjurată de o aură albă. Rochia cu floricele roşii era pătată cu ceva roşu, iar în buzunărelul de pe piept avea o cutiuţă de carton. Fetiţa îi zâmbi şi mai larg, arătându-i nişte dinţi micuţi, cu o strungă mică între cei doi incisivi.

— Pari mai interesată de buzunarul meu, decât de cea mai misterioasă cameră a planetei tale.

Alana nu ştiu ce să răspundă şi nici dacă poate vorbi. Oricum, se simţea vinovată pentru că fetiţa avusese dreptate. O interesa ce are în buzunar, nu ce era în camera aceea întunecată.

O bătaie puternică în uşă o făcu pe Alana să deschidă ochii. Privi dezorientată prin cameră, dar imediat o văzu pe bătrâna Feină Superioară, care-i zâmbea. Bătrâna scoase de sub

faldurile hainei o cutie mică de carton. Aceasta abia se mai ţinea din îmbinările făcute cu multă vreme în urmă.

— O cutie cu cretă de pe Terra 2. Este o cretă cerată, Alana. Înainte să ajung iniţiată, aici obişnuiam să colorez pereţii mohorâţi ai cartierului.

Alana o privi şi făcu ochii mari de uimire. Atinse cutia cu cretă din mâna bătrânei cu o curiozitate aproape mistică. Bătaia în uşă răsună din nou. Alana tresări şi privi spre uşă.

— Aşa au fost instruite să facă, pentru ca eu să nu rămân foarte mult în transă. Nu trebuie să uiţi de tine, când părăseşti corpul, pentru că altfel s-ar putea să nu se întoarcă tot ce a plecat. Învaţă asta, Alana, şi mai învaţă că, atunci când vei avea maturitatea să te concentrezi atât de puternic, încât să vezi alte planete de pe scaunul de Feină, vei putea preveni Hartonul de orice intrigă. Eu n-am reuşit, din păcate.

*

Erik deschise ochii puţin şi privi printre gene, menţinându-şi semnele vitale scăzute. Era într-o încăpere cu pereţi murdari de funingine. În faţa lui erau mai mulţi oameni, care stăteau sprijiniţi şi ei de perete, privind la pereţi sau la cei din încăpere. Nimeni nu părea speriat, ci mai degrabă miraţi de locul în care se aflã. În încăpere intrară câţiva oameni. Erik identifică, după greutatea cu care călcau, şase oameni.

— Trezeşte-i pe cei care dorm! se auzi un ordin spus de o voce dură.

Cineva pulveriză un gaz asupra lor şi, după câteva secunde, toţi dădură semne de trezire. Deschise şi el ochii şi privi în jur. Patru oameni îmbrăcaţi în uniforme cafenii stăteau în picioare, ţinând în mâini arme automate. Privi spre peretele cel mai îndepărtat şi observă un om îmbrăcat într-un halat alb. Îşi zise că, probabil, acesta era doctorul. La birou stătea un om între două vârste, creol, neras şi cu nişte ochi duri, verzi.

— Hai, doctore. Fă-ţi treaba, ce aştepţi?!

Omul cu halatul alb făcu semn unuia dintre ei să se apropie. Acesta se apropie docil, iar celălalt îl scană cu un aparat medical portabil.

— Are o infecţie pulmonară. Recomand un loc de muncă…

— Recomanzi pe mă-ta! Tu, intră acolo! ordonă cel de la birou, arătând o uşă aflată în dreapta lui.

Omul se supuse. Următorii fură trimişi spre uşa din stânga, iar Erik înţelese că aceasta era uşa spre o speranţă, iar cea din dreapta însemna sfârşitul. Îi făcu şi lui semn. Erik se ridică, doctorul îl scană cu aparatul medical, apoi cel de la birou îi scană tatuajul de pe braţ. Îi aruncă o privire sadică şi se ridică de la birou. Veni în faţa lui şi, pe neaşteptate, îl lovi puternic în plex. Erik se încovoie sub forţa loviturii şi se sprijini de peretele din dreapta sa. Următoarea lovitură îl aruncă la pământ. Lovitura cu piciorul în cap pe care o primi îl ameţi.

— Deci tu eşti ăla care fute meciu'…!

Erik ridică privirea spre omul care zâmbea sadic.

— Cu ce, mă, puţulache?! urlă omul şi îşi puse bocancul între picioarele lui şi începu să apese.

Urletele lui de durere se ridicară, ecoul lor având un impact puternic cu tavanul. Hohotul de râs al omului le întâmpină şi acesta apăsă şi mai tare bocancul. Erik îl apucă de bocanc, dar omul îndoi genunchiul şi îl apăsă puternic pe claviculă. Retrase genunchiul, ca mai apoi să revină cu acesta în figura lui. După primele două lovituri cu genunchiul în faţă, Erik îşi pierdu cunoştinţa, dar mai urmară patru lovituri pline de ură.

Se trezi stând pe o scândură într-un loc în care lumina abia ajungea. Vru să se ridice, dar recăzu, gemând. Îl durea totul, dar în special faţa. Îşi pipăi capul şi îşi privi mâna năclăită de sânge. Se şterse de pantaloni şi cu mai multă precauţie îşi atinse faţa. Toată era tumefiată şi însângerată. Se ridică în capul oaselor, gemând, şi rămase câteva secunde aşa, încercând să-şi regăsească echilibrul. Se dădu jos de pe scândură şi făcu câţiva paşi. La al patrulea pas, căzu în genunchi. Strânse din dinţi şi se ridică anevoie. Mai făcu câţiva paşi şi căzu din nou. De această dată, rămase acolo şi începu să se târască spre dârele de lumină, care treceau prin uşa făcută din scânduri. Ajunse lângă ea şi se ridică, sprijinindu-se cu palmele de lemnul ei. Bâjbâi după clanţă sau orice fel de mâner, cu care să deschidă uşa. Găsi o sfoară şi trase de ea. Uşa se deschise, iar el se prăbuşi afară în praf. Strânse ochii de câteva ori, pentru a se obişnui cu lumina. Când reuşi să vadă ceva, recunoscu un om în faţa sa. Privi la încălţările pline de praf din faţa sa şi îşi dori, din tot

sufletul, să nu fie cel care-l bătuse. Puse mâna pe bocancii din faţa lui şi simţi cum braţe puternice îl ridică. Soarele îl lovi cu furie în faţă, iar el strânse ochii, gemând. Clipi de câteva ori, pentru a se obişnui cu lumina puternică şi privi la cel din faţa sa. Acesta stătea cu spatele la soare, dar fără să-l acopere. Nu putu să distingă nicio trăsătură, dar observă că omul este cu un cap mai înalt decât el şi foarte lat în spate. Privi la unul dintre cei care-l susţineau. Un tânăr blond, cu ochi verzi, faţa arsă de soare, murdar de funingine. Zâmbea.

— Bun venit în Colonia 7M, spuse cel din faţa sa cu voce puternică.

Percepu bubuitul vocii omului doar cu urechea dreaptă. Deduse că se întâmplase ceva, pentru că urechea stângă nu-i adusese niciun sunet. Cei doi oameni care-l susţineau îl întoarseră din drum şi îl conduseră înapoi în încăpere. Îl aşezară pe o scândură ca şi cea pe care se trezise, îl sprijiniră ca să poată sta pe şezut fără niciun efort.

— Unde sunt? întrebă el încet.

Bărbatul acela înalt şi puternic se aşeză lângă el. Erik simţi cum scândura pârâie sub greutatea acestuia.

— Ai ajuns în Colonia 7M. Vrei apă?

Bărbatul făcu semn unuia dintre cei care stătea lângă ei, iar acesta îi dădu să bea dintr-o cană de lemn. Apa era caldă şi clocită, dar lui i se păru cea mai bună apă pe care o băuse vreodată.

— Cum am ajuns aici? întrebă Erik cu vocea stinsă.

— La fel ca şi noi. Ai fost luat în stare de inconştienţă de pe planeta unde locuiai. Chiar, unde locuiai? întrebă bărbatul cu o undă de curiozitate.

— Ultima oară am fost pe Harton…

— Ăsta e de-al lu' Gardom, spuse bărbatul cuiva din spatele lui Erik.

Erik gemu din nou.

— Tu ai fost aranjat bine, înainte să te predea nouă. De ce te-au aranjat aşa?

— E o poveste lungă, spuse Erik, ducându-şi mâna la faţă. Cred că am surzit cu stânga…

— Nu-i mare bai, mai ai dreapta să auzi, dar, sincer să fiu, nu prea ai ce auzi. Oricum ai fi ajuns aici, de mâine trebuie să munceşti, dacă vrei să mănânci. Nu ne permitem să te ţinem

aici din porţiile noastre. Dacă nu vii la muncă, nu mănânci, clar?

Erik făcu semn din mână că l-a auzit.

— Ce muncă facem?

Erik deschise ochii la timp, pentru a-l vedea pe uriaş cum îl arată cu degetul şi dă din cap de mai multe ori, încântat.

— Ăsta da, om, se gândeşte la munca în echipă. Scoatem minereu. Este foarte greu, dar îţi vom da o cotă mai mică la început. O să fie foarte greu, dar ţine minte: dacă nu munceşti cum trebuie, mori. De fapt, nici măcar nu am idee cum de ţi-au dat voie să intri aici. La selecţie nu trec decât cei perfect sănătoşi, restul...

Erik deschise ochiul stâng mare de tot, în timp ce dreptul îi era prea tumefiat pentru a-l mai putea deschide.

— Am pile, spuse Erik, privindu-l şi rânjind sarcastic.

Uriaşul îl privi un moment, apoi pufni de câteva ori, ca mai apoi să izbucnească în hohote de râs.

— Sunt sigur. Hai să vedem cum te punem pe picioare, altfel în două-trei zile nu mai eşti aici.

Erik se obişnuise cu lumina slabă din încăpere şi îl văzu cum se întoarce spre băiatul blond, care îl ajutase să intre în încăpere.

— Ce i-ai spus?

— Stai liniştit. L-am trimis după doctor. Trebuie să aibă ceva, care să te pună pe picioare.

Câteva minute bune nimeni nu spuse nimic. Un om se apropie însoţit de tânărul blond, iar Erik îl privi. Era un bărbat trecut de 40 de ani, cu părul alb, o faţă lungă şi suferindă parcă. Timpul şi greutăţile săpaseră riduri adânci pe fruntea acestuia, iar două cicatrici îi brăzdau obrazul drept. Nasul îi stătea aplecat spre dreapta. Ochii i se părură cei mai interesanţi. Erau albaştri, dar expresia lor era ciudată. Părea că îmbină o întreagă poveste, al cărei sfârşit fusese deja scris, dar care încă nu se petrecuse cu adevărat. Sclipeau la fiecare mişcare a capului, spunând de fiecare dată altceva. Mâinile doctorului erau grele şi aspre. Îi palpă fiecare parte a corpului, rapid şi expert, smulgând gemete din partea pacientului, la aproape fiecare atingere.

— Două posibile fisuri osoase. Umăr dislocat, nas rupt. Capul spart în două locuri. Are un ochi împins în jos de umflături, o ureche plină de sânge, probabil timpan spart sau chiar mai rău.

— Poţi face ceva pentru el?
Doctorul privi spre omul masiv de lângă el.
— Chiar vrei?
Uriaşul îşi muşcă buzele.
— Cât? întrebă acesta îngrijorat.
— Nu ştiu încă, dar la o primă estimare, cel puţin un sfert.
Uriaşul îşi trecu mâna peste faţă, apoi se aplecă asupra lui Erik.
— Convinge-mă că meriţi investiţia, altfel în câteva zile eşti mort, spuse acesta pe un ton morbid.
Erik îl privi deloc surprins. Clătină din cap.
— Mă tem că povestea mea este prea puţin credibilă pentru tine.
Uriaşul se apropie, până ce nasurile li se atinseră.
— Încearcă-mă.
Erik oftă.
— Bine. Am descoperit acum puţin timp că au loc răpiri şi că se face trafic cu oameni. Am dus un astfel de transport pe Harton şi prin relaţiile mele am reuşit să conving Consiliul Hartonian şi pe Vrăjitoare să intervină. Am făcut un raid însoţit de piloţi hartonieni şi am aflat unde este planeta. Tocmai mă întorsesem şi primisem invitaţia de a mă prezenta în faţa celei care le conduce pe Vrăjitoare, pentru a încerca să le conving să întreprindem o descindere aici şi să vă salvăm, când am fost răpit şi eu. Preţul pentru mine a fost de 300 de mii.
Omul se retrase un pas şi îl privi. Erik nu se osteni şi privi spre doctor. Acesta privea absent undeva peste umărul lui. Ochii lui aveau din nou o lucire fascinantă.
— Dacă este adevărat ce mi-ai spus, este posibil să vină cineva după tine? întrebă uriaşul, cu un glas prin care răzbătea o speranţă.
Erik îl privi din nou.
— Posibil este, dar nu ştiu. Nu este o decizie a celor pe care îi cunosc eu acolo. Aceia îmi sunt prieteni. Decizia va fi una politică şi, chiar şi aşa, vor fi piedici. Cineva din conducere nu vrea să izbucnească un asemenea scandal. Posibilitatea să vină cineva în mod oficial este mică.
Bărbatul rânji.
— Dar, după tine, este posibil să vină în mod neoficial?
Erik îl privi serios.

— Da. După mine, este posibil.

Bărbatul se dădu un pas în spate, bombănind ceva de neînţeles.

— Stai liniştit, până vor veni după mine, ăştia de aici vor face totul pentru a nu mai avea ce lua, spuse Erik, văzând că bărbatul nu mai spune nimic. Tonul lui era resemnat parcă.

— Asta mai vedem noi. Bine, doctore, pune-l pe picioare!

Doctorul îi aruncă o privire indiferentă uriaşului:

— Rişti prea mult pentru o poveste.

— Nu-i nimic, doctore. Am mai fost noi în situaţii în care n-am avut nici măcar un bandaj. Ne vom descurca, nu-i aşa? spuse uriaşul, zâmbindu-i doctorului.

Acesta clătină din cap şi puse o geantă mare pe pat, la picioarele lui Erik.

Alana era din nou în compania Feinei Superioare. Practic, nu se mai despărţise de aceasta de mai bine de o săptămână.

— Atuul tău este că stăpâneşti foarte bine arta luptei. Din păcate, nu stăpâneşti meditaţia la fel de bine. Mă bucur că nu este invers. Feina Marela stăpâneşte meditaţia mai bine decât tine, dar în arta luptei nu depăşeşte o feină de gradul şapte. Din păcate, sunt prea bătrână pentru a o putea antrena, dar pot să te antrenez pe tine, iar tu, când va veni timpul, o vei antrena pe ea şi vă veţi întrece, pentru a vedea cine îmi va urma. Sunteţi două firi diferite. Aţi ales filosofii diferite în viaţă, dar sunteţi la fel de bune per total. O întreci în luptă, dar te întrece în meditaţie. I-am spus şi ei, acest lucru nu trebuie să vă dezbine. Voi două trebuie să fiţi ca nişte surori. Invidia nu trebuie să-şi aibă cuib în voi.

— Dar Feina Seredi?

Bătrâna zâmbi.

— Seredi nu vrea să conducă. Ea a reuşit ceea ce eu nu am fost capabilă. Seredi a fost mult mai înţeleaptă decât mine. Şi-a întemeiat o familie. Este Feină cu gradul zece, arta ei e la acelaşi nivel, iar profunzimea meditaţiei o depăşeşte pe a mea, dar amândouă avem filosofii diferite. Eu am ales să conduc, ea a ales să-i înveţe pe ceilalţi.

Alana asculta cu luare aminte cuvintele bătrânei.

— Feină Superioară… vreau să vă întreb ceva…

— Ştiu, Alana. Te gândeşti la bărbatul acela. Trebuie să

alegi înainte să fie prea târziu, iar alegerea ta să nu lase locul regretului. Dacă îl alegi pe el, nu vei conduce niciodată acest Consiliu. Dacă alegi Consiliul, nu-l vei avea niciodată pe acel bărbat. Asta înseamnă să meditezi mult şi să iei o decizie prin două prisme: este cineva mai abil decât tine, care să aibă grijă de Feine? Iar a doua întrebare este: oare vei fi mai fericită cu bărbatul acela decât conducând Consiliul Feinelor?

— V-ar dezamăgi vreuna dintre alegeri?

Bătrâna râse înfundat.

— Alana, este cazul să nu îţi mai faci probleme despre ce gândesc alţii despre tine. Viaţa este prea scurtă pentru asemenea întrebări. Ţine minte, toată viaţa alergăm după fericire, dar n-o atingem niciodată. Cel care spune că este fericit te minte, cel mulţumit a fost mai aproape de fericire decât ceilalţi. Eu sunt mulţumită, dar tot am regrete. La sfârşit, cine rămâne cu mai puţine regrete a avut o viaţă fericită şi după acela ar trebui să construim sistemul de referinţă în ceea ce priveşte fericirea. Din câte ştiu eu, nu există om care să nu aibă sau să nu fi avut vreun regret.

Alana rămase gânditoare. Deodată uşa se deschise şi o Feină intră în încăpere şi se plecă în faţa bătrânei.

— Mă iertaţi, Doamnă. Un individ cere o audienţă la domnia voastră. A spus că are ceva ce ar interesa-o pe Feina Alana.

Femeia se apropie şi îi înmână bătrânei o bucată de plastic. Bătrâna o privi şi îi făcu semn să i-o dea Alanei. Aceasta recunoscu imediat cartela cu jurnalul de bord, pe care îl moştenise Erik pe Furius.

— Concentrează-te, Alana, spuse calmă bătrâna, observând că femeia se ridică tremurând. Pofteşte-l înăuntru, îi spuse bătrâna gărzii.

După câteva secunde, un individ slab, îmbrăcat cu o haină lungă, care atingea podeaua, intră cu paşi mici. Haina sa era din piele verde şi nu lăsa să se vadă nimic din ceea ce ar putea avea sub aceasta. Omul îşi dădu jos tichia care-i acoperea capul şi făcu o plecăciune adâncă. Părul său lung mătură podeaua, apoi, cu uşurinţă, bărbatul reveni la poziţia verticală. Bătrâna înclină capul în semn de salut şi zâmbi, privindu-l.

— Mântuitor? întrebă bătrâna, fără niciun sentiment.

Bărbatul o privi tăcut câteva secunde, apoi zâmbi.

Zâmbetul său era rece, ca de altfel toată ţinuta şi purtarea acestuia.

— Vânător de recompense, Mărită doamnă.

— Înseamnă că am început să îmbătrânesc, domnule.

Zâmbetul bărbatului se încălzi pentru o clipă.

— Deloc, doamnă. Am fost un Mântuitor. Sunt exilat, la fel cum Feina Alana, aici de faţă, a fost până nu demult. Sunt Literno, Mărită Feină.

Mâna Alanei dispăru dusă la spate, în timp ce zâmbetul bărbatului deveni mai crud la vederea acestui gest.

— Mă bucur să vă întâlnesc, domnule Literno. Am înţeles că această vizită este una de afaceri, nu una de curtoazie. Care este oferta?

— Mărită Feină, nu demult am avut un contract. Trebuia să răpesc un om de pe Harton şi să-l predau pe Wertiner...

— Domnule Literno, ce aţi făcut dumneavoastră este o infracţiune Federală. Hartonul nu permite nimănui să vină aici cu gânduri de acest fel, iar dacă permite cuiva pe capul căruia a fost pus un preţ să intre în docuri, automat primeşte imunitate. Nu ştiaţi acest lucru?

— Îmi pare rău, doamnă, dar am primit un permis, care îmi permitea să vin şi să-l răpesc pe acest om. Permisul este semnat de dumneavoastră.

Bătrâna îi zâmbi.

— Nu am semnat un astfel de permis niciodată. De ce crezi că aş avea nevoie de serviciile tale, când am aici o armată de Feine? Oare noi nu am fi fost interesate de preţul pus pe capul omului pe care l-ai capturat? Acel om a primit imunitate.

— Problemele legale nu mă privesc. Am acel permis şi l-am primit chiar de la Guvernatorul acestui oraş.

Feina îşi arătă dinţii într-un zâmbet ironic.

— Atunci ce cauţi aici?

Bărbatul zâmbi şi el ironic.

— Am fost înşelat şi după toată povestea asta m-am interesat cine era omul. Multe nu am aflat, dar toate firele duceau la Feina Alana, spuse acesta, privind-o pe Alana lung.

— Bine, bine, dar ce cauţi aici? Nu mi-ai spus prea multe, zise bătrâna, după câteva momente de linişte.

Bărbatul avu un singur moment de dezorientare.

— Am venit să aduc bunurile lui Erik Faden şi dacă cumva

mă pot face util în a repara ceva din răul făcut. În acelaşi timp, vreau să mă răzbun pentru neplata integrală a onorariului meu, punându-mă în slujba Feinelor.

Bătrâna izbucni într-un râs răsunător şi puternic.

— Tu în slujba feinelor?! Domnule Literno, oare Feinele sunt atât de prost antrenate, încât să nu se descurce singure? întrebă bătrâna, continuând să râdă.

Bărbatul privi dezorientat spre bătrână, apoi spre Alana, pentru ca, mai apoi, privirea să-i revină asupra Feinei Superioare.

— Mă iertaţi, Mărită Feină. Nu am vrut să spun că Feinele nu şi-ar putea rezolva singure problemele. Vreau doar să ajut…

— Nu vrei să ajuţi. Vrei să te răzbuni, domnule Literno. Nu sunt interesată de un braţ de bărbat, când am aici mii de braţe de femei, care să facă aceeaşi treabă. Care este preţul pentru efectele personale ale domnului Faden, pe care le ai la dumneata?

Bărbatul privi la rucsacul pe care-l avea lângă picior şi câteva clipe tăcu.

— O sută cincizeci de mii de credite.

Bătrâna privi spre Alana. Aceasta privea ca hipnotizată rucsacul.

— Domnule Literno, îţi sugerez să-mi accepţi oferta şi să primeşti 50 de mii de credite, altfel, după ce ai ieşit pe această uşă, vei avea pe urme cel puţin trei Feine de grad superior. Între noi fie vorba, Erik Faden a fost numit Fein Iniţiat şi are trei Feine care-i poartă de grijă.

Literno se holbă neîncrezător la Feina Superioară.

— Îmi pare sincer rău. Nu am intenţionat niciodată să lovesc Feinele…

— Îţi cunosc povestea, Literno. Accepţi sau nu?

— Accept, Mărită Feină.

13

Erik deschise ochii. Cineva îl zgâlţâia de umăr.

— Haide, Erik, trezeşte-te. E timpul să facem apelul.

Erik se ridică în capul oaselor, gemând. De două săptămâni nu mai părăsise galeria minei. Lui şi altor doi camarazi nu li se permisese să iasă din galerie, după prima zi de

muncă. Trebuiau să-şi facă norma, apoi să rămână în galerie până la începerea unei noi zile de muncă. Acest proces îl slăbise enorm. Dacă în prima săptămână reuşise să păstreze ritmul, acum abia dacă mai reuşea să facă o jumătate din normă. Cei din grupul lui îl priveau cu milă. Era un paradox, era privit cu milă într-un loc, în care mila dispăruse în favoarea egoismului supravieţuirii. Hrana pe care o primea era şi aşa slabă în calorii, iar în ultimele zile primise hrană de la ceilalţi camarazi, pentru că el nu mai primea porţia întreagă.

— Erik, dacă nu vine nimeni după tine mai repede, nu ştim cât te mai putem ţine pe picioare, spuse un glas din spatele lui.

Erik ridică din umeri. Aproape nu mai dorea să trăiască. La fiecare apel, când căpitanul minei dădea cu ochii de el, punea doi soldaţi să-l bată, până cădea în nesimţire. Camarazii lui încercau să îl pună pe picioare, dar trupul îi era atât de slăbit, încât după fiecare apel zăcea ore bune fără să fie capabil să muncească.

— Blondule, ia-l cu tine pe doctor şi duceţi-i pe ăştia trei în galeria 7. Vedeţi, poate reuşiţi să îi puneţi pe picioare pentru câteva zile măcar.

Doctorul şi tânărul acela blond, care îl susţinuse în prima zi, îl ridicară şi se aliniară pentru apel. După acest apel urmau să intre într-o galerie, care fusese numită ″galeria doctorului″. După câteva minute intrară în mină soldaţii. Căpitanul lor se plimbă printre rânduri şi se opri în faţa lor.

— Mai poate să muncească gunoiu’ ăsta? îl întrebă căpitanul pe doctor.

Doctorul îi susţinu privirea.

— Da. Îl pun pe picioare imediat.

Căpitanul privi la ecranul unui mic computer.

— Are parte de un tratament „special” din partea mea şi totuşi face norma întreagă. Omul ăsta ori e super om ori îl ajutaţi voi, spuse căpitanul ca pentru el.

Îl privi cu ciudă pe Erik, apoi se întoarse spre ceilalţi.

— Dacă vă prind că treceţi în contul lui fie şi un singur vagon de minereu, vă garantez că nu mai ieşiţi din galerie.

Se întoarse cu faţa la Erik şi îl privi atent.

— Depui cam multe eforturi cu acest deţinut, doctore. Eu nu-l văd capabil să mai muncească, dar văd că-l pui pe picioare de fiecare dată. Ai grijă ca acest lucru să nu se întoarcă

împotriva ta, spuse cu voce tare căpitanul.

Privi spre un soldat.

— Sunt toţi?

— Da, domnule.

Căpitanul îşi luă avânt şi-l lovi pe Erik cu pumnul în ureche. Capul lui Erik percută sub forţa loviturii, apoi corpul deveni şi mai greu.

— Să vedem dacă de data asta mai face norma. Eu nu-l văd capabil să mai mişte o jumătate de zi. La treabă cu voi!

Soldaţii părăsiră galeria principală, iar oamenii porniră spre galeria în care munceau. Doctorul şi Blondul îl conduseră pe Erik într-o galerie inferioară, unde aproape nu era oxigen. Acolo întâlniră alţi oameni din alte grupuri de muncă, însoţiţi de doctori. Îl conduseră pe Erik până la o lespede săpată în piatră şi îl întinseră, apoi cei doi se apropiară de un alt grup de bolnavi. Un alt doctor le ieşi în întâmpinare.

— Ce mai e nou, Tene?

Omul îl privi obosit.

— Am şapte oameni inapţi de muncă, iar restul nu reuşesc să facă mai mult de jumătate din norma totală. Dacă nu fac ceva, până la sfârşitul lunii îmi desfiinţează grupul.

Doctorul lui Erik îl privi pe celălalt doctor, trist. Desfiinţarea unui grup însemna că tot grupul, adică 150 de oameni, vor fi ucişi. Doctorul, însă, prelua un nou grup de 150 de oameni, iar acest doctor Tene trecuse de şase ori prin acest proces de când ajunsese aici.

— Nu mai suport, Halot, sincer. Dacă şi grupul ăsta mi-l extermină, nu mai vreau să trăiesc. Mi-au murit prea mulţi prieteni.

Blondul veni în spatele lor.

— Spune-i de Faden ăsta, îi şopti blondul doctorului Halot.

Doctorul îl privi fără niciun sentiment.

— Tene, am aici pe unul cu care se poartă cum nu i-am mai văzut să se poarte cu vreun nou venit. Are o poveste ciudată. Cică e de pe Harton, unde are prieteni care vor veni după el.

— Sigur, am mai auzit povestea asta, pufni doctorul Tene.

— Din prima zi de lucru, nu l-au mai scos din galerie şi la fiecare apel ia bătaie cât să rămână fără cunoştinţă. Şefu’ zice că e posibil să spună adevărul.

— Nu au venit încă după el. Dacă mai întârzie mult, nu va supravieţui.

— De asta am nevoie de tine. Îl ştii pe Gardom? Şeful grupului de hartonieni?

Tene încuviinţă.

— Gardom a vrut să-l transfere în grupul lui. Nu i-au dat voie şi azi l-au trimis în cea mai a dracu' galerie. Am o oră, să-l pun pe picioare.

— Şi ce vrei să fac eu?

— Tene, cum tu ai prieteni, am şi eu. Am nevoie de ajutorul tău. Şefu' ţine foarte mult să-l ţinem în viaţă, cât de mult se poate.

— Halot, nu vezi cât am de lucru cu ăştia? Dacă şi grupul ăsta se duce, am să iau o supradoză. Nu mai rezist.

— Domnilor, Erik vrea să vă spună ceva.

Cei doi doctori se întoarseră spre blond. Acesta îi chemă lângă Erik. Tene se apropie de el, iar doctorul Halot rămase mai în spate.

— Ce doreşti?

— Doctore Tene, poate nu crezi povestea mea, dar crede-mă că sunt sătul de viaţă. Nu cred că voi supravieţui, până va veni cineva după mine, dar tu poţi să previi dispariţia grupului tău.

Doctorul privi spre blond, dar acesta ridică din umeri.

— Nu i-am spus nimic.

— Cum să-i salvez?

— Ascultă-mă, grupul tău e slăbit. Ai prea mulţi bolnavi. Dacă ei dispar, vei primi oameni noi şi sănătoşi. Trebuie să cumpăneşti dacă salvezi pe cei puternici sau mor toţi, spuse Erik cu voce stinsă.

Doctorul scrâşni din dinţi şi-l privi scârbit de cele spuse.

— Adică să condamn la moarte nişte oameni, care au doar vina că nu pot continua să fie sclavi?

Doctorul Halot se apropie din spate şi-l trase de lângă Erik.

— Ştii foarte bine că are dreptate.

Tene oftă şi îşi prinse părul de pe ceafă.

— Are dreptate, dar nu pot să fac asta. Nu…

— Tene, trebuie. Dacă chiar vin cei de pe Harton după acesta, le-ai oferit o nouă viaţă. Nu-i declara pe toţi deodată.

Încearcă să-i declari inapţi, prin acord cu şeful tău.

Consiliul Planetar se întrunise în sesiune extraordinară. Cauza acestei întruniri era, după unele zvonuri, reglementarea atribuţiilor Feinelor, iar după altele, întărirea puterii Feinelor şi reîntoarcerea la un sistem politic exclusiv matriarhal. În acel moment, în sală erau mai mult de zece mii de oameni. Mai bine de o jumătate o reprezentau membrii consiliului cu drept de vot, apoi erau consilierii acestora, secretari, jurnalişti şi câţiva oameni simpli, care constituiau un fel de Cameră de Arbitraj în cadrul Consiliului Planetar. Cea mai mare clădire a planetei îi găzduia, iar Feinele prezidau Consiliul laolaltă cu cei din puterea administrativă. Feina Superioară Marlew era încadrată de preşedintele planetei şi de Guvernatorul oraşului capitală, iar pe rândul inferior erau numai Feine. Cele mai bune şi mai inteligente.

Discuţiile începuseră de câteva ore şi soluţiile fuseseră adoptate fără nicio problemă. Consiliul Hartonian era renumit pentru rezolvări rapide şi exemplare. De multe ori opoziţia îşi dăduse mâna cu puterea la îndemnul Consiliului Feinelor. Tocmai se anunţase că ultimul punct pe ordinea de zi era o dezbatere a Feinelor Superioare care cereau sfatul puterii administrative. Toţi cei din sală se întrebau despre ce poate fi vorba, pentru că Feinele nu discutau şi nu obişnuiau să discute niciodată problemele lor cu ceilalţi. Feina Conducătoare îşi drese vocea, pentru a atrage atenţia celor din sală şi pentru a curma larma iscată de acest anunţ.

— Domnilor, vă rog să faceţi linişte. Am decis să ne adresăm Consiliului Planetar, pentru că zvonurile care mi-au ajuns la urechi mă îngrijorează profund. Este vorba de viitorul nostru, al tuturor, spuse aceasta cu voce tunătoare.

Liniştea deveni apăsătoare câteva clipe, iar bătrâna Feină zâmbi mulţumită.

— Consiliul Feinelor este autoritatea supremă pe Harton, dar în acelaşi timp este singurul factor de control, care poate investiga aleşii poporului. Acest concept este trecut în Statutul Politic al Planetei Harton şi a fost supus votului populaţiei la fiecare cinci ani. Consiliul Feinelor şi-a luat libertatea să întreprindă un nou sondaj. 82 de procente dintre cei chestionaţi sunt de acord cu acest concept, spuse Feina, întorcând privirea

spre Preşedintele planetei. Acesta o privea încruntat.

— Desigur, acest sondaj a fost secret şi datele nu au fost aduse la cunoştinţa Consiliului Planetar. Oricum, nici măcar nu avem nevoie de acordul Consiliului, dacă vă întrebaţi de ce nu v-am cerut acordul. Cel puţin 82 de procente din populaţia Hartonului are încredere în Consiliul Feinelor şi de aceea am împuternicit pe una dintre conducătoarele noastre să întreprindă o anchetă asupra celor aflaţi la puterea administrativă a planetei. Această feină este Alana, feină de grad operativ nouă. Alegerea ei în fruntea unei echipe de anchetă se datorează exact absenţei sale prelungite de pe planetă. Această absenţă este singurul lucru care se poate imputa Feinelor, dar, lipsind, Feina Alana este cu mult mai obiectivă decât oricine altcineva. O rog să ia cuvântul.

Alana se ridică de pe scaun şi merse la pupitrul din faţa adunării, urmărită de privirile celor din sală. Acum era îmbrăcată în haine negre, mulate pe corp, iar pielea şi părul contrastau puternic cu îmbrăcămintea. Părul îi era argintiu, pielea albă, iar ochii ei galbeni aruncau sclipiri pline de furie celor prezenţi. Această atitudine se adopta în mod oficial doar când o Feină dorea să afişeze faptul că pornise pe urmele cuiva foarte periculos şi că toţi vor fi consideraţi duşmani până la proba contrarie. Sondă rândurile din faţă, aruncând priviri pline de ură şi furie, iar auditoriul fu străbătut de un murmur de frică, dezgust şi dispreţ. Cineva din sală lansă o întrebare, care ajunse pe buzele tuturor. Această întrebare oglindea perfect temerile auditoriului. Toţi se întrebau de ce Feina Alana este pregătită de război. Pe Harton, războiul nu-şi mai arătase faţa hidoasă de milenii. Alana le arătă dinţii într-un zâmbet crud, care îngrozi Consiliul.

— Fraţi Hartonieni! Vă întrebaţi de ce sunt pregătită de război? Vă voi răspunde foarte simplu: Hartonul este în pragul războiului, spuse Alana cu voce puternică. Liniştea plană asupra Consiliului. După puţin timp începură să se audă din toate colţurile sălii întrebări puse simultan. Alana le făcu semn să înceteze şi după câteva secunde se linîştiră.

— Domnilor şi doamnelor membri ai Consiliului Planetar, vă avertizez că un război este iminent! Vreau să vedeţi clar premisele acestui război, pe care, dacă nu-l oprim, va ajunge să ne nimicească. Aţi auzit bine, Hartonul va fi nimicit. Consiliul

Feinelor nu-l poate opri, Feinele sunt de fapt cele care-l vor porni.

Preşedintele privi nedumerit spre Feina Conducătoare, apoi spre Alana.

— Feină Alana, Consiliul Planetar are propriile lui instrumente de investigare. Nu s-a semnalat niciun pericol de război. Vrem să ştim de unde şi până unde ameninţi cu un război? întrebă preşedintele, vrând să preîntâmpine formularea de concluzii pripite şi panicarde.

Alana se întoarse spre preşedinte şi apăsă un buton care însufleţi un ecran imens din spatele ei.

— Consiliul Planetar reglementează de sute de ani bugetul administrativ. Nimic de spus. Este un lucru bun, să fie planificat şi respectat, dar Consiliul Planetar de sub conducerea dumneavoastră a început să reglementeze bugetul Consiliului Feinelor şi să includă în bugetul planetar veniturile care de drept sunt ale Feinelor. Ei bine, în acest moment suntem foarte aproape de război, spuse Alana, privindu-l dur.

— În acest moment, noi, Feinele, suntem cele care beneficiem de sprijinul populaţiei, iar consiliul Planetar poate spune că are în subordinea sa armata. Da, aţi auzit bine, un război este de neoprit şi mă tem că este vorba de un război civil. Am primit sarcina să investighez Consiliul Planetar. Domnule Preşedinte, sunt obligată să rog camerele inferioare să vă retragă imunitatea pe durata efectuării investigaţiei. În cazul în care nu vi se retrage, voi fi nevoită să fac apel la autoritatea mea ca Feină şi să vă arestez în baza Statutului Politic al Planetei Harton, depus la consiliul Federaţiei Terranilor.

Preşedintele privi spre Feina Conducătoare. Aceasta îi întoarse o privire crudă şi plină de dispreţ.

— În ce bază faci aceste acuzaţii, Feină Alana?

Alana îl privi scurt şi dispreţuitor, apoi se întoarse spre auditoriul care devenise neliniştit.

— Nu am formulat nicio acuzaţie, dar principala acuzaţie este de înaltă trădare şi subminare a autorităţii de stat, subminare a stabilităţii economice şi subminare a siguranţei cetăţenilor hartonieni. Lista incriminatoare cuprinde 72 de capete de acuzare şi probele au fost găsite în camera secretă din biroul prezidenţial. Acolo au fost găsite acte importante, semnate de domnia sa, Preşedintele Administrativ. Printre

aceste acte sunt alianţe cu diverse planete din interiorul şi din afara Federaţiei, pacte militare, pacte de neagresiune, acorduri de întrajutorare economică şi multe alte acte, care au fost semnate fără consimţământul Consiliului Feinelor şi al Consiliului Planetar. De asemenea, sunt în stare de arest guvernatorul oraşului capitală, mareşalul forţelor armate terestre şi spaţiale, precum şi o serie de consilieri şi ambasadori.

În sală liniştea era apăsătoare, jenantă şi profundă. Timp de câteva minute, nimeni nu spuse un cuvânt, apoi, cineva din afara razei vizuale a Alanei vorbi:

— Desfiinţaţi Consiliul Planetar?!

Alana tresări puternic, dar răspunse imediat, înainte ca această întrebare să devină o afirmaţie în mintea celorlalţi.

— Consiliul Planetar nu este şi nu va fi desfiinţat! Consiliul Feinelor a decis să îşi ia în serios rolul de control şi să elimine elementele distructive din Consiliul Planetar Administrativ. Noi îi vom investiga pe cei incriminaţi şi vom propune populaţiei alegeri libere. Din sondajele noastre reiese că cel puţin 90% din populaţia cu drept de vot îşi va exprima opinia, oricând i se va cere să aleagă noi conducători. Noi cerem să le fie retrasă imunitatea în faţa legii celor aflaţi în cercetare. De restul vă veţi ocupa voi, cei din Consiliul Planetar Administrativ.

Alana inspiră profund, apoi expiră. Deja ştia care sunt temerile celor din Consiliu. Nu avea intenţia să aştepte întrebările.

— În cazul în care nu veţi binevoi să retrageţi imunitatea celor de pe liste şi veţi contesta autoritatea Consiliului Feinelor, cerând protecţie şi diferite tipuri de aziluri planetelor străine sau poate chiar ajutor politic şi armat din exterior, veţi fi marcaţi drept trădători şi vom institui regim marţial. În cazul în care apelăm la legea marţială, vom fi în război cu oricine se va amesteca în politica internă a Hartonului. Al doilea scenariu posibil, cu finalitate periculoasă, este să instigaţi la revoltă forţele armate subordonate Consiliului Planetar Administrativ. Atunci ne vom afla în război civil. Din aceste scenarii vom avea de pierdut toţi. Prefer să mă gândesc la o soluţie paşnică. Retrageţi imunitatea celor investigaţi şi numiţi un complet, care să asiste în rol de arbitru la judecarea trădătorilor. Niciodată nu am fost nedrepţi şi istoria noastră o dovedeşte!

14

Erik se afla în lagărul de muncă de mai bine de două luni. Acum era trecut la apel drept prezent, chiar dacă nu era acolo. Cineva ţinea cu tot dinadinsul ca el să nu moară. În repetate rânduri fusese tratat în afara lagărului, la un spital militar, pentru ca să se poată întoarce. Trupul său era plin de vânătăi, răni purulente, iar paraziţii îi intraseră sub piele şi începuseră să-i devoreze muşchii. În mod normal, altcineva ar fi ieşit la controlul săptămânal, pe altă uşă decât cea care îl trimitea înapoi în mină. Nu mai văzuse lumina zilei de când fusese adus în lagăr. Dormea în cea mai adâncă galerie. Aceasta era prost ventilată, plină de pericole, paraziţi şi uneori chiar inundată. După câteva zile, se obişnuise într-o oarecare măsură cu efectele lipsei de aer, pericolele le evita relativ uşor, iar paraziţii din galerie constituiau principala sa sursă de hrană. Inundaţiile rămâneau singura lui preocupare, dar acestea erau periodice şi, în plus, deja nu-i mai păsa. De două zile nu se mai mişca, iar durerile provocate de larvele şi paraziţii care-l devorau erau înfiorătoare. Cu toate acestea, Erik nu mai gemea, nu mai plângea şi nu mai gândea. Din multe puncte de vedere, semăna cu peretele de care se sprijinea. Aştepta liniştit, clipe lungi, care i se păreau ore, până avea să vină cineva, care să-l hrănească. De două ori pe zi veneau doi oameni însoţiţi de soldaţi. Acei oameni îl hrăneau cu infecta supă urât mirositoare şi, dacă soldaţii nu erau atenţi, îl îndopau cu gândaci şi larve. La plecare, îşi lua porţia zilnică de bătaie. De obicei erau câteva picioare în coaste, date cu scârbă de soldaţi şi uneori, asta dacă avea noroc, nu-l călcau pe rănile deschise, repornind o hemoragie, care abia încetase. Uneori, era mutat din loc, cu toate că i se părea o inutilitate crudă. Cei doi care îl hrăneau îl mutau ori de câte ori aveau ocazia. De când slăbise atât de mult, nemaiputându-se deplasa singur, orice element de igienă dispăruse. Îşi făcea nevoile pe el, uneori zile la rând, şi puţea în jurul său ca o latrină. Remarcase ironic că, dacă nu era mutat din loc mai multe zile, niciun soldat nu se mai apropia de el să-l bată, dar, din păcate, nu mai avea putere să le spună celorlalţi să nu-l mai mute.

Pierduse noţiunea timpului. Uneori i se părea că treceau

zile şi nimeni nu venea să-l vadă. În permanenţă avea febră însoţită de friguri, delir şi paralizii temporare şi inexplicabile. Auzul începuse să-i slăbească, văzul la fel, iar gustul nu mai avea nicio importanţă.

Deschise ochii şi văzu în faţa sa nişte umbre. Băiatul acela blond îl ştergea pe faţă cu o cârpă umedă. Răceala cârpei i se părea o atingere divină, apoi observă cum omul sare în picioare, strigând către cineva. Reveni în faţa lui râzând, dar lacrimile lăsau şanţuri albe pe piele murdară de funingine. Încercă să focalizeze şi pentru câteva momente reuşi. O mână înmănuşată îl împinse brutal pe blond şi Erik închise ochii. Îi redeschise, când simţi cum o mână blândă îi mângâie faţa. Văzu doi ochi galbeni, cruzi şi plini de ură, cum îl fixează. Se concentră, ştiind că mai văzuse undeva acei ochi. Închise din nou ochii, apoi îi redeschise. Ochii aceia galbeni deveniseră blânzi şi protectori, dar în afara ochilor nu mai recunoştea altceva. Era o faţă neagră, fără niciun fel de trăsătură, şi doi ochi cu priviri feroce. Îşi umezi buzele cu limba.

— Alana…

Murmurul stins al bărbatului aproape că nu părăsi buzele, dar făptura îl auzise. Imediat după aceea, Erik simţi o durere ascuţită în picior. Deodată îşi simţi capul greu.

Alana se ridică de lângă el, ţinând în mână o seringă hipodermică cu un ac lung şi gros.

— Nu-i totul pierdut, Drisa. M-a recunoscut. Ordonă unei echipe de medici să vină să-l ia, mai spuse femeia, cu voce înceată şi tremurătoare.

Cea din spatele ei şopti în emiţătorul din guler comanda şi după câteva secunde trei bărbaţi intrară în anticamera galeriei. Doctorul se aplecă asupra lui şi-l scană cu un aparat medical.

— Feină Alana, omul acesta are nevoie de îngrijire medicală adecvată. Cer permisiunea să fie transportat pe o navă medicală cât mai repede.

— Fă orice trebuie. Vreau ca acest om să fie tratat ca orice membru al Consiliului Feinelor. Pe umerii tăi apasă toată responsabilitatea, doctore.

Doctorul încuviinţă şi făcu câteva semne celorlalţi. Erik fu pus pe o targă şi transportat la suprafaţă, în timp ce cele două Feine priveau de-a lungul galeriei ce se deschidea.

— Alana, omul acesta aşteaptă să îţi vorbească, o

atenţionă, arătând spre blond.

Alana se întoarse spre el şi îi făcu semn să se apropie.

— Cine eşti? întrebă Alana.

— Mi se spune Blondu'. Eu am fost de la bun început cu Erik. A fost în grupa noastră şi l-am ajutat. A spus el că va veni cineva după el, da' nuş' câţi au crezut asta.

— De când este în starea asta?

Omul calculă ceva în minte, apoi o privi în ochi câteva clipe.

— Cred că a rezistat vreo trei, patru zile. Cei de aici i-au acordat „tratament special". Cre' că de asta l-am ajutat toţi. Dacă povestea care ne-a spus-o nu era adevărată, de ce să se poarte cu el aşa? A fost singurul care a fost într-un spital din afara lagărului şi asta numa' ca să-l poată chinui mai mult. Ne-am gândit că este adevărat şi, dacă rămânea în viaţă destul, vom avea toţi de câştigat.

— Cum adică, tratament special?

Omul îşi privi încălţările încurcat.

— Cum se putea mişca puţin, veneau soldaţii şi-l băteau, iar în ultimele zile îl tot loveau peste rănile care se închiseseră, ca să i se redeschidă. La început l-au umilit îngrozitor...

Alana îl privi, încruntându-se.

— Adică?

— Îşi făceau nevoile pe el, îl obligau să mănânce diverse... nu vreau să vorbesc despre asta, doamnă, spuse bărbatul, privind în pământ.

— Îi poţi recunoaşte pe cei care şi-au bătut joc de el?

Omul o privi în ochi.

— Da. Îi ştiu pe toţi. Sunt cei mai răi.

Ochii Alanei zâmbiră plini de cruzime.

— Vei merge cu Feina Drisa şi-i vei arăta, îi spuse Alana, iar omul încuviinţă tăcut.

— Drisa, te vei ocupa personal de acei oameni. Nu uita, Faden este mai mult decât viaţa ta, după legile noastre, iar ce a păţit el e ca şi cum ai fi păţit tu. Dă-i pe mâna celor de la spionaj şi asistă la tratamentul care li se va aplica. Trebuie să simtă ce a simţit şi el. Ai grijă, moartea lor să nu vină repede, aceia care s-au atins de un Fein să fie torturaţi pe măsura caznelor prin care a trecut el. Să fie ţinuţi în viaţă 67 de zile standard, exact cât a fost Erik în captivitate aici.

— Am înţeles, Feină Alana.

Alana ieşi la suprafaţă. Era comandantul suprem al operaţiunii, care devenise un act oficial. Acum, după ce planeta era în mâinile lor, trimiseseră rapoarte cu ce găsiseră aici şi Consiliului Federal. Aşa cum bănuiseră, cetăţeni hartonieni erau ţinuţi captivi şi exploataţi, fapt ce le dădea autoritatea de a întreprinde ceva fără acordul Federaţiei. În acel lagăr de muncă erau 211059 de cetăţeni hartonieni şi avuseseră noroc. Aici toţi muncitorii erau în viaţă, dar nu ajunseseră la timp pentru a salva muncitorii din alte lagăre sau institute de cercetare. Rapoarte din diferite puncte ale planetei veneau continuu. Până în acest moment se confirmase exterminarea integrală a peste 280 de milioane de muncitori sclavi, care fuseseră răpiţi, iar dintre aceştia cel puţin 3 milioane erau hartonieni. Pierderile în rândul soldaţilor hartonieni, care deschiseseră ostilităţile, erau undeva peste 60 de mii de morţi şi 150 de mii de răniţi, în timp ce Feinele pierduseră mai puţin de 2000 de membre iar alte 8000 erau rănite, mai mult sau mai puţin grav. De partea atacatorilor se estimau pierderile undeva în jurul a două milioane de morţi şi alte câteva milioane de răniţi, dar cei mai mulţi se predaseră, astfel că în momentul actual erau înregistraţi peste 150 de milioane de prizonieri. Adevărul era că ei beneficiaseră de toată tehnologia necesară la acel moment. Bombardamentul de pe orbită cu arme convenţionale era foarte precis şi asigura un scut ucigător, la adăpostul căruia înainta infanteria hartoniană şi de multe ori chiar şi bombardierele tactice de suprafaţă.

Feina Superioară primise raportul şi contactase Federaţia. După ce ambasada Federală de pe Harton primi înştiinţarea şi până în acel moment, trecuseră două ore. Cu cinci minute în urmă, Feina Conducătoare fusese înştiinţată că fusese convocat de urgenţă Consiliul Federal şi că îi este solicitată prezenţa prin intermediul unei comunicaţii video la distanţă. Tocmai intrase Preşedintele Federaţiei şi se aşezase. Îşi deschise un dosar cu coperţi de piele roşie şi citi câteva rânduri de pe ecranul ce era cuprins între coperţile acestuia.

— Bună seara, Feină Conducătoare Marlew. Am primit veşti îngrijorătoare… de ce nu a fost înştiinţat Consiliul Federal?

Bătrâna îi zâmbi. De fapt, nu fusese convocat Consiliul Federal, ci doar cei cincisprezece care-l conduceau. Pe toţi îi

cunoştea personal şi ştia ce interese au fiecare. Pe unii îi citea ca pe o carte deschisă, în timp ce pe alţii nu-i putea descifra.

— Bună ziua, domnule Preşedinte Karlon. A fost înştiinţat Consiliul Federal, doar pentru că Hartonul nu poate decide drepturile cetăţenilor altor planete şi nu pentru alte raţionamente. Este simplu, Consiliul Feinelor şi Consiliul Planetar Hartonian şi-a dat acordul de a investiga o situaţie, în care exista suspiciunea că ar fi implicaţi cetăţeni hartonieni. Ei bine, am făcut demersurile necesare şi nu am ajuns la niciun acord cu planeta respectivă, aşa că am luat cu asalt şi cucerit acea planetă. Ipotezele şi informaţiile noastre au fost corecte, cetăţeni hartonieni erau ţinuţi acolo împotriva voinţei lor, obligaţi să muncească în condiţii improprii, trataţi ca animalele şi unii chiar ucişi fără să fi săvârşit niciun fel de infracţiune.

Preşedintele o fixa cu privirea, fără nicio expresie pe chip, în timp ce ceilalţi afişau diverse sentimente. Ambasadorul de pe Sibaum o privea dispreţuitor, cel de pe Flaider o privea plictisit, cel de pe Terra 2 o privea ostil, directorul Casei Transportatorilor era indignat, iar preşedintele Consiliului Caselor Mici şi Mijlocii afişa indiferenţă şi aşa mai departe. 15 oameni, 15 mimici care exprimau alt sentiment.

— Dar de ce nu aţi cerut acordul Federaţiei? Oare nu suntem implicaţi şi noi? întrebă Preşedintele Federaţiei pe un ton plin de reproş.

— Acordul Federaţiei? Dar nu am atacat nicio planetă din Federaţie sau care se află în negocieri cu Federaţia. În plus, planeta aceasta nu era declarată, nu apare pe nicio hartă şi deţinem dovezi solide că a fost populată cu oameni care au fost răpiţi de pe planete Federale. Doar din acest punct de vedere sunteţi implicaţi şi voi. Doar pentru că aveţi cetăţeni pe care insist să-i repatriaţi sau să includeţi acea planetă în Federaţie şi să formaţi un guvern. Eu îmi voi lua cetăţenii aici. Şi Terra 2 are cetăţeni acolo, şi Flaiderul, şi Sibaumul, şi Wertinerul, şi Sviia şi Atran şi multe, multe alte planete din cadrul Federaţiei.

— Am înţeles, Feină Superioară Marlew. Totuşi, cred că era mai bine să ne contactaţi şi să ne spuneţi despre această planetă. În primul rând, porneam o investigaţie Federală, apoi... vă dădeam un sprijin important, atunci când venea timpul unei invazii.

— Nu am avut date despre implicarea altor cetăţeni. Am

ştiut că ai noştri sunt acolo, dar nu că sunt şi alţii. Era problema noastră. Planeta nu era în Federaţie, ţin să înţelegeţi asta. Acea planetă nu era cartografiată şi nici nu era în spaţiul Federal. Vreau să trimiteţi nave, care să evacueze cetăţenii. Vă voi trimite rapoartele întocmite de forţele mele de acolo, când vor termina de înregistrat oamenii, zise Feina Superioară, fără niciun fel de intonaţie.

— Şi cu cei care-i păzeau ce se va întâmpla? întrebă ambasadorul Flaiderului, plictisit.

Bătrâna înclină puţin capul spre stânga şi zâmbi.

— Din punctul de vedere al Hartonului, ancheta abia a început. Avem de justificat moartea a câtorva milioane de hartonieni. Vor fi interogaţi şi, în funcţie de rezultate… lăsă fraza în suspensie. Învăţase de mult că tăcerea spune mai mult decât vorbele, în anumite situaţii.

— Nu-i corect. Puteţi falsifica mărturiile obţinute. Puteţi susţine că una dintre planetele Federaţiei este implicată, spuse ambasadorul planetei Sibaum.

Bătrâna se aplecă înainte, spre camera care-i transmitea imaginea.

— În mod cert, cineva a pus la punct această colonie sclavagistă. Dacă este din Federaţie sau nu, asta vom vedea. Este cineva de faţă care se simte vizat?

— Ce întrebare este asta, doamnă? întrebă enervat Preşedintele Federaţiei.

— Domnule, din moment ce Hartonul conduce ancheta şi singur a suportat costurile şi pierderile de vieţi ale campaniei, mi se pare corect să conducem tot noi şi în continuare ancheta. Oricum, dacă doriţi, trimiteţi observatori, care să asiste la interogatorii şi să ateste veridicitatea rapoartelor, dar în niciun caz nu voi preda niciun prizonier de război şi iese din discuţie predarea anchetei Consiliului Federal.

— Adică refuzaţi să vă supuneţi legilor federale?

Bătrâna se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi împreună mâinile în faţa bărbiei.

— Această discuţie s-a încheiat din punctul meu de vedere, domnilor. Legea federală spune că, atunci când o planetă are de suferit din cauza cuiva, îl judecă după legile sale. Aveţi şi domniile voastre drepturi, dar, din moment ce noi am suportat toate costurile, legea federală ne dă dreptul să

extrădăm ce prizonieri vrem.

— Aveţi dreptate, dar, atâta timp cât putem dovedi că pierderile noastre sunt mai importante, putem să cerem mai mulţi prizonieri. Oricum, dacă ne jucăm cu legile, ajungem la conflicte. Nu vrem conflicte, doamnă, nu-i aşa? întrebă ironic cel de pe Sibaum, susţinut prin priviri aprobatoare de către directorul Casei Transportatorilor.

— Domnule ambasador, sunt sigură că, dacă se întreprinde ceva de acest gen, vom găsi şi noi un subterfugiu legal. De fapt, pot deja să vă spun că nu veţi primi niciun prizonier de valoare. Trimiteţi-vă observatori.

— Doamnă, vă rog, nu faceţi asta. Vă pot obliga, în calitate de conducător al Federaţiei, să ne predaţi absolut toţi prizonierii…

Feina se ridică în picioare şi întinse degetul spre imaginea preşedintelui.

— Nu ameninţaţi, domnule! Ne puteţi obliga?! Legal?! Mă îndoiesc, ne puteţi obliga să vă predăm prizonierii, care nu au cetăţenie hartoniană, conform unui act ce nu a fost abrogat exact pentru astfel de situaţii, dar mă tem că o parte dintre prizonieri au primit cetăţenia hartoniană. Să nu ne jucăm cu legile şi cu legalitatea! Lăsaţi-ne să ne răzbunăm morţii, la fel cum noi am lăsat Flaiderul să treacă prin foc trei planete acum 800 de ani şi cum nu am intervenit atunci când Dornul a declarat război unei planete care nu era în Federaţie.

Unul dintre cei care se ţinuse în afara discuţiei îşi drese vocea. Toate privirile se întoarseră spre el.

— Dar unde este domnul Preşedinte? Nu el trebuia să ne informeze despre aceste probleme?

— Postul de Preşedinte Administrativ al planetei este vacant, până la următoarele alegeri. A fost destituit, spuse, zâmbind, Feina.

— Destituit? întrebă uimit unul dintre ei.

Feina îi privi imaginea. Mereu îl bănuise de legături cu retimonienii, dar niciodată nu fusese sigură. Acum era sigură.

— Statutul nostru politic subordonează Preşedinţia Administrativă Consiliului Administrativ Planetar şi Consiliului Feinelor. A fost destituit şi este cercetat pentru o serie de abuzuri. Se pare că unele guverne din cadrul Federaţiei s-au amestecat în problemele interne ale Hartonului, dar aceasta

este altă poveste.

15

Tot drumul stătuse cu el. Rămăsese lângă patul său şi asistase la toate operaţiile medicale la care Erik fusese supus. Doctorii o asigurară că orice pericol trecuse, dar acum totul depindea de tehnica medicală de pe Harton. Unii muşchi erau distruşi şi era nevoie de refacerea lor pe cale artificială, prin stimularea procesului de regenerare. Aceasta nu era o problemă, dar după aceasta muşchii trebuiau lucraţi, iar aceste antrenamente medicale urmau să fie dureroase şi grele. Dacă totul merge bine, din punct de vedere medical, pacientul va fi recuperat în trei luni standard. Faptul că pacientul era Fein constituia o problemă, iar antrenamentele Feinelor erau diferite de cele medicale. După cele trei luni de recuperare, toate atu-urile pe care le avusese trebuiau reformate. Mobilitatea era aproape inexistentă, iar forţa musculară urma să sufere o scădere de 40% faţă de cele ale unui om normal. Medicina îi asigura doar posibilitatea de a merge din nou, de a se descurca singur, dar nu şi aptitudinile fizice dinainte. Teoretic era posibil să le dobândească, dar doctorul, care se ocupa de el, susţinea că erau necesari ani întregi de muncă.

Acum, la mai bine de trei săptămâni, prima fază a recuperării medicale părea că merge bine. Muşchii i se refăceau în urma procesului tehnologic de regenerare. Practic, Erik fusese aproape în totalitate deschis, pentru a fi curăţat în interior. De când îl luase din lagăr, nu fusese conştient deloc. Alanei îi displăcea şi o întrista să-l vadă inconştient, plin de bandaje şi de cicatrici. Stătea zile în şir lângă el şi medita. Speranţa ei era să-l întâlnească în stare metafizică. Nu reuşise niciodată. Ori nu era capabil să iasă din corpul fizic, ori era plecat în alte părţi. Alana se temea de această a doua supoziţie, deoarece spiritul stătea lângă corp, dacă nu era dirijat să meargă undeva, iar atunci când pleca fără o destinaţie precisă şi fără îndrumare, era posibil să se rătăcească de corp sau să nu dorească să revină şi atunci corpul se stingea. Astfel îşi petrecea zilele una dintre cele mai capabile Feine de pe Harton. Gânduri negre şi griji cât era ziua de lungă. Un fapt care o speria cu adevărat pe Alana deriva din starea pe care i-o transmisese Erik. Faptul că se afla

permanent în meditaţie şi că aproape nu mai mânca şi nu mai dormea profund nu părea s-o afecteze fizic, dar psihic o afecta. Nu mai reuşea să îşi alunge temerile, nici când se concentra pe acest lucru. Ştia că abuzase din plin de resursele corpului, dar nu vroia să plece de lângă el.

— Alana.

Femeia rămase pe scaun cu ochii închişi, dar spiritul său se ridică din corp şi se întoarse spre sursa chemării. Lângă uşa rezervei medicale stăteau două femei. Una era o fetiţă mică şi zglobie, cu o privire de spiriduş, pe care o identifică a fi Feina Superioară, iar cealaltă era o bătrâna gârbovită, cu faţa plină de riduri şi ochii galbeni şi strălucitori, înfundaţi în orbite. Nu o văzuse niciodată, dar, cu toate că arăta foarte bătrână, o aură frumoasă şi liniştitoare o înconjura. Nu mai văzuse niciodată o aură atât de puternică, nici chiar la Feina Conducătoare. Aura arăta totul despre persoana respectivă. Bătrâna necunoscută se împăcase cu viaţa şi moartea, era mulţumită de sine şi de viaţa ei, iar puterea pe care o simţea venind de la aura ei aproape că o năuci.

Alana deschise ochii brusc şi se întoarse spre intrare. Acolo aşteptau două femei, ambele erau Feina Superioare, după hainele cu care erau îmbrăcate. Roşul de pe reverele rochiei Feinei Superioare Marlew contrasta puternic cu verdele aprins al reverelor celeilalte Feine.

— Alana, trebuie să vorbim, spuse Feina Superioară Marlew, în timp ce cealaltă Feină rămăsese cu ochii închişi şi nemişcată.

Alana o privi pe Feina Superioară Marlew, apoi îşi întoarse privirea spre cealaltă şi o iscodi aşa cum fusese învăţată. Cealaltă Feină era cu câţiva ani mai tânără decât Marlew, faţa îi era netedă, fără riduri, fără ochi înfundaţi în orbite şi fără buze palide sau chip pe care paloarea morţii să-şi fi pus amprenta. Din contră, chipul ei era alb, cu o urmă de roşeaţă în obraji, iar buzele îi erau ireal de roşii.

— Să mergem afară, Alana, spuse Feina Conducătoare.

Alana se ridică încet din scaun, ca şi cum i-ar fi fost greu să se depărteze de patul lui Erik, şi o urmă pe Feină afară din rezervă. Se sprijini de un perete, privind prin geamul uşii la cea care rămăsese cu Erik.

— Nu trebuie să fii îngrijorată, Alana. Este aici pentru

binele lui.

Alana privi spre Feina Superioară Marlew şi oftă.

— Cine este această Feină Superioară, doamnă?

Bătrâna zâmbi abătută.

— Cum se poate, Alana, să nu-ţi recunoşti profesorii? Ea te-a învăţat tot ce ştii.

Alana privi spre femeia din rezervă cu atenţie, apoi lăsă privirea în pământ, clătinând din cap.

— Ea este Feina Seredi, Alana. Ea te-a învăţat meditaţia. Cum de n-o mai recunoşti?

Alana privi din nou spre Feina Seredi şi apoi spre Feina Marlew.

— Nu ştiu, n-o recunosc. Nu am văzut niciodată reflexia ei spirituală arătând aşa. Mereu era reflexia unei tinere fete, frumoase şi jucăuşe…

Bătrâna Feină privi spre ea, zâmbind trist.

— Aceasta este adevărata Seredi. Din păcate, de la bun început a avut această reflexie. Seredi s-a maturizat şi a îmbătrânit spiritual mult mai repede ca oricare altă feină pe care o cunosc. Mărturisesc că nu am văzut niciodată altă reflexie a ei.

— Dar era atât de tânără, atunci când m-a învăţat să îmi părăsesc corpul…

— Alana, trebuie să ştii că oamenii frumoşi şi tineri sunt mult mai apreciaţi de copii decât cei bătrâni şi morocănoşi. Ce ai văzut tu şi alte mii de Feine, atunci când erau în stadiul de iniţiere, era doar o mască. Ţin minte că Seredi a avut această reflexie, încă de pe vremea când era o fetiţă. Antrenoarea noastră de atunci, Feina D'Arfone, a fost de-a dreptul şocată când a văzut-o. Ceilalţi colegi ai noştri s-au speriat îngrozitor. Era împotriva legii firii să te joci cu o bătrână şi noi amândouă ştim că totul începe cu jocuri.

Alana o privi mai destinsă pe Feina Superioară. Preţ de o clipă, aproape că zâmbi, apoi privirea se întoarse spre rezerva medicală şi brusc îi deveni hăituită, iar îngrijorarea puse din nou stăpânire pe ea.

— De ce a venit Feina Seredi aici? întrebă Alana cu îngrijorare.

— Din două motive, Alana. Primul motiv este cel pentru care tu îl veghezi pe Feinul Erik de săptămâni: să intre în legătură cu mintea şi spiritul lui, iar al doilea motiv este că

avem nevoie de tine în Consiliu, spuse Feina Superioară, ridicând din umeri.

Alana o privi suspicioasă.

— De când a fost adus aici, încerc să intru în contact cu el. Credeţi că ea va reuşi?

Feina superioară zâmbi destinsă.

— Seredi este cea mai bună. Când te-a antrenat pe tine, o puteai vedea cum stă în scaun, nemişcată, cu ochii închişi. Acum nimeni nu o mai poate vedea, dacă ea nu vrea să fie văzută. Poate să se afle în aceeaşi încăpere cu copiii, dar ei să nu-i vadă fizicul. Poate să facă antrenamente cu copiii, chiar şi dacă ea se află la o distanţă de sute de kilometri, şi poate să îşi menţină imaginea de la o distanţă mare, timp de multe ore. Practic, Seredi a devenit maestrul meditaţiei. Ea a reuşit să ajungă la idealul descris în cărţile antice, cu privire la controlul psihicului uman. Acum deja tinde să depăşească scrierile filosofice, care, atunci când au fost scrise, erau doar un ideal.

Alana o privi uimită. Nu crezuse niciodată că acele cărţi de filosofie şi antrenamente ale minţii pot oferi un asemenea grad de educare.

— Până atunci, draga mea Alana, vreau să vii cu noi şi să ne ajuţi să interpretăm informaţiile obţinute. Mă tem că cele aflate pot să işte un război cumplit. Acest război nu trebuie să aibă loc, dar nici cei vinovaţi să scape.

Faţa Feinei Seredi se crispă într-o mină îngrozită. Spiritul ei îl descoperise pe cel al lui Erik, dar imaginea, pe care Feina o vedea, nu era cea pe care se aştepta s-o vadă.

— Ce vrei, babo?!

Un corp aproape scheletic, pe care fâşii de haine negre şi murdare de sânge atârnau de răni deschise şi purulente, prin care putea vedea muşchii rupţi şi mâncaţi ai omului, i se adresa de deasupra corpului, de pe patul de spital. Faţa imaginii corporale era plină de tăieturi şi cicatrici, din care picura un lichid albicios, vâscos. Gura îi era tumefiată şi întunecată, iar ochii îi erau aprinşi de ură şi strălucitori.

— Ce te uiţi ca proasta?! Am întrebat ce vrei?

Imaginea Feinei Seredi tremură câteva momente şi îşi pierdu din intensitate, iar când reveni, aura corpului ei aproape că nu mai exista.

— Tu eşti Erik Faden?

Corpul râse sinistru şi hârâit.

— Poţi spune şi aşa, dacă ceea ce vezi mai aduce cu el. Totuşi, nu mi-ai spus ce vrei. Ar fi cazul să începi.

— Vreau să te vindec. Nu eşti tu cel pe care îl văd. Priveşte patul, Erik! Ţi se pare că acest corp aduce cu tine?

Imaginea lui Erik privi spre patul de spital de sub ea.

— Babornițo, chiar crezi că ar trebui să arăt precum această mumie? Aş putea să iau forma aceea, nu mi-ar fi deloc greu. Oare corpul acesta este imaginea mea, sau eu sunt imaginea lui? Ai oare cea mai vagă idee cum mă simt EU? Ai trăit ce am trăit eu? Ţi-ai dorit moartea aşa cum mi-am dorit-o eu?

Imaginea Feinei îi flutură mâinile uscate şi pline de riduri prin faţă, de câteva ori, apoi zâmbi.

— Nu ţi-ai dorit moartea. Ţi-ai dorit să o vezi din nou pe Alana. Ţi-ai dorit s-o îmbrăţişezi, să-i spui că o iubeşti…

Spectrul lui Erik rânji hidos şi scoase un hohot de râs neomenesc.

— Chiar crezi?

Imaginea bătrânei se ridică deasupra lui şi îl privi de sus. Aura ei deveni mai puternică, regenerându-se brusc.

— De o lună stă aici cu tine, încercând să te vadă. Dacă chiar ţi-e indiferent, de ce nu i te-ai arătat? De ce n-ai lăsat-o să te vadă în halul în care eşti?

Ochii imaginii lui Erik deveniră două fante.

— Joci un joc mult prea periculos pentru tine, bătrâno. Oricât te-ai strădui, eu îţi pot vedea corpul fizic. Pot să văd, să simt, să aud, chiar dacă nu sunt văzut. Retrage-te înainte să vezi de ce sunt în stare. Îţi pot sorbi aura cu un singur cuvânt.

Spectrul bătrânei se învârti pe deasupra şi se opri în spatele său.

— Tu îi spui joc, dar îl vezi ca pe o luptă. Ce ar fi dacă chiar am juca un joc! Într-adevăr, este periculos, dar ar fi cu mult mai bine să îl vedem joc. Vrei, Erik? Când puse întrebarea vocea bătrânei deveni subţire, aproape peltică.

Imaginea deformată a corpului lui Erik se întoarse şi văzu deasupra lui o fetiţă mică, care nu părea a avea mai mult de cinci ani. Ochii ei erau negri, pătrunzători şi luminoşi. In mâna dreaptă ţinea o păpuşă, iar în stânga un cuţit.

— Este alegerea ta, Erik. Pot să fiu fetiţa pe care o vezi acum sau pot să fiu… altceva, spuse imaginea fetiţei şi brusc îl înconjură şi se opri în spatele lui. Când imaginea lui Erik se întoarse din nou, imaginea care i se arăta era cea a unei feine între două vârste, cu pielea mânjită în negru şi chiar şi dinţii îi erau negri. Ochii ei deveniseră galben-aurii şi-l fixau cruzi. În mâna dreaptă ţinea un cuţit cu o lamă neagră, pe care nu se reflecta lumina, şi i-l întindea, în timp ce în mâna dreaptă avea o păpuşă zdrenţuită.

— Joc sau luptă, orice ai alege, este la fel de periculos, iar eu voi muri sau voi trăi, dar pentru tine nu există decât pericolul ca sufletul meu să te urmărească încă mulţi ani. Chiar dacă voi putea să te ucid, nu o voi face. De aceea, oricare îţi este alegerea, eu mă voi juca cu tine, spuse imaginea Feinei, întinzându-i păpuşa.

Din nou Erik se întoarse în spate, unde imaginea Feinei luptătoare se refugiase. De această dată, văzu cum o fetiţă întinde o păpuşă de cârpă unui animal feroce, care rage la ea. Lovitura animalului cu ghearele imense putea doar s-o intuiască, dar odată ce curenţii de aer, imaginari, ai labei care loveşte îi mângâiară faţa, glasul îi vorbi din spatele său:

— Vrei să te joci cu o bătrână sau vrei să ucizi o bătrână?

Corpul mutilat al lui Erik se întoarse spre bătrâna care stătea şi-l privea, zâmbind.

— Stai pe loc, scorpie. Crezi că nu ştiu ce vrei să faci?

Bătrâna scoase un hohot de râs piţigăiat.

— Îmi pare rău, Erik. Acest joc l-ai pierdut.

Spectrul lui Erik îşi duse mâna la faţă. Rănile i se închiseseră, iar muşchii începuseră să i se refacă.

— Ai trişat, babo!

Ochii spectrului sclipiră de ură.

— Chiar am trişat? Nu, Erik, nu am trişat. Ţi-am atras atenţia, ca să te oblig să faci greşeli. Te-ai învins singur.

— Am să te pedepsesc! urlă Erik spre bătrâna din faţa lui.

Bătrâna îşi încrucişă braţele pe piept.

— Crezi că le-ai văzut pe toate, babo? Priveşte…

Spectrul lui Erik dispăru brusc. Deodată, o voce de copil din spatele bătrânei o făcu să tresară.

— Mamă… Nu vreau…

Imaginea bătrânei prinse cu coada ochiului făptura unei

fetiţe. Se recunoscu a fi ea în ziua când mama ei o dăduse Feinelor.

— De ce?!

Bătrâna se întoarse din nou în poziţia iniţială. Strigătul plin de disperare al unei femei îi zgâriase auzul. O tânără de douăzeci de ani stătea lângă cadavrul unui bărbat şi plângea în hohote.

— Inocenţa este un concept filosofic…

Spectrul bătrânei se întoarse din nou în spate. Un om era îngenunchiat în faţa unei femei vopsite în negru, care îi pusese ţeava unui pistol în frunte. Detunătura rupse mirajul şi ea se întoarse brusc în spate. De această dată, nu o mai aştepta nicio scenă. Erik stătea în faţa ei, iar imaginea lui era regenerată. Din nou, imaginea prin care el se proiecta în afara corpului său era una reală şi sănătoasă.

— Oricând doresc, Seredi, te pot ucide. Sunt convins că îţi cunoşti viaţa şi cunoşti cât de fragilă îţi este viaţa când părăseşti corpul. Nu eşti decât o Vrăjitoare care s-a retras să-şi lingă rănile.

— Sunt pregătită să mor, Erik…

Spectrul îi zâmbi curtenitor.

— Sunt sigur că eşti, Seredi, singura problemă este că nu mori, ci îţi absorb spiritul. Gândeşte-te ce înseamnă asta, ce spun cărţile voastre despre o astfel de moarte… Da, Seredi, eşti blestemată să bântui lumea ca sclavă a mea.

Imaginea lui Erik scoase un hohot de râs înfricoşător.

— Fereşte-te de mânia mea, Vrăjitoareo!

Erik făcu un semn spre corpul fizic al Feinei. Acesta se prăbuşi, iar spectrul bătrânei deveni străveziu.

— Acum pleacă!

Imaginea aproape invizibilă a bătrânei îl privi înspăimântată şi dispăru imediat.

16

Consiliul Feinelor se întrunise de câteva ore. Datele prezentate mai devreme în Consiliul Planetar Administrativ fuseseră mult mai tardive. Acum se prezentau toate datele, nu numai cele cu conţinut economic şi posibile impacturi ale unor acţiuni în domeniile economic şi social. Consiliul Feinelor discuta

acum problemele a căror finalitate putea avea impacturi politice şi militare. Feina Superioară Marlew guverna toate discuţiile, de pe jilţul său, iar Feinele Superioare cu un factor de decizie important stăteau lângă ea.

— Dacă ar fi să dăm aceste date guvernului Federal, am isca haos politic, social şi economic, ca să nu mai vorbim de posibile insurecţii armate, spunea cineva din spate.

Feina Superioară nici nu făcu vreun efort să vadă cine fusese. Toate cele prezente aveau aproape aceleaşi reacţii. Feinele de grad inferior aveau păreri care coincideau în 90% din cazuri, iar printre Feinele cu un grad superior, doar cele antrenate pentru studii politice şi previziuni pe lungă durată aveau autoritatea să propună ceva nou. Totuşi, niciuna dintre acestea nu numise altceva, decât gândurile tuturor. Toate Feinele se temeau de un haos.

— Dacă facem publice datele, atunci multe planete vor opta pentru ieşirea din Federaţie, considerând un act de slăbiciune politică şi o slabă securitate. Duşmanii Federaţiei ar profita de aceste date, pentru a instiga la revoltă.

Feina Superioară privi spre Feina Eckola. Era cealaltă Feină de grad nouă, care ar fi putut să-i urmeze în funcţie. De această dată o privi cu ironie. Acest fapt stătea pe buzele tuturor: duşmanii Federaţiei vor folosi scandalul actual, pentru a dezmembra Federaţia. Nu spusese nimic nou. Privi spre Alana, aceasta se ridicase din scaun şi îşi mângâia bărbia, gânditoare. După câteva clipe, toată audienţa aştepta ca aceasta să vorbească.

— Sunt sigură că este adevărat ce a spus Feina Eckola, dar care sunt duşmanii Federaţiei? Cunoaşte cineva vreun sistem politic care ar dori să rivalizeze cu Federaţia actuală?

Alana se aşeză pe scaunul său, continuând să gândească cu voce tare:

— Dacă noi nu am putut să identificăm un organism rival, oare Guvernul Federal, atât de corupt şi birocratic, are date despre o Federaţie sau Imperiu rival? Dacă de fapt este vorba despre o federaţie sau vreo formă de guvernământ de acest gen, care rivalizează cu Federaţia în secret, vă închipuiţi ce fonduri au doar din exploatarea planetei, pe care am eliberat-o acum o lună?

Feina Conducătoare îşi mângâie obrazul.

— Dacă Alana are dreptate, cred că ar fi mai inteligent să descoperim „duşmanul Federaţiei”, înainte de a face date publice.

Alana privi spre superioara sa.

— Dar acest lucru ar fi posibil şi dând o parte dintre informaţii. Îi provocăm.

— Crezi că riscurile nu sunt prea mari, Alana?

— Mărită Feină, nici acest duşman al Federaţiei nu este de acord cu un război general. Dacă doreşte să preia Federaţia actuală, nu o vrea doar pentru frumuseţea jocului. Are nevoie de puterea economică a Federaţiei.

— Adevărat, Alana, dar nu uita că, dacă facem o singură greşeală, totul se poate întoarce împotriva noastră.

— Feină Superioară, acum câteva luni aş fi ales şi eu calea neutralităţii, dar astăzi, după ce am văzut că şi pe Harton există corupţie politică la nivel superior, cred că este mai bine să riscăm. Dacă se mai întâmplă şi nu descoperim la timp sau pierdem sprijinul populaţiei, vom dispărea fără drept de apel. Acum suntem puternice şi avem sprijinul locuitorilor. Dacă va fi război, măcar nu va fi unul civil.

Bătrâna surâse.

— Nu, Alana, nu trebuie să vorbim de război. Putem să ne păstrăm neutralitatea şi dacă facem publice o parte dintre aceste date. Vom încheia aici această sesiune. Vom relua discuţiile pe această temă, dimineaţă.

Feina Superioară îi făcu semn Alanei s-o urmeze în biroul ei. Aşteptă până când Feina se aşeză pe scaun în faţa ei, apoi închise ochii şi stătu aşa câteva clipe.

— Seredi a avut nevoie de îngrijiri medicale, Alana, spuse Marlew, după câteva clipe de tăcere.

Alana o privi, neînţelegând la ce se referă.

— Am simţit când s-a prăbuşit. Stai liniştită, acum este în afara oricărui pericol. Trebuie să sosească.

— Cum adică? Ce a păţit Feina Seredi? întrebă Alana, intuind răspunsul.

— Se pare că l-a întâlnit pe Erik. Nu ştiu ce s-a petrecut între cei doi…

Uşa biroului se deschise şi Feina Seredi intră susţinută de alte două Feine. Acestea o ajutară să se aşeze, după care

plecară. Alana văzu schimbările petrecute cu aceasta. În acel moment, Feina Superioară Seredi arăta ca un cadavru. Pielea îi era galbenă, ochii adânciţi în orbite şi lipsiţi de viaţă, buzele îi tremurau iar mâinile-i păreau a fi osificate; venele vineţii ieşeau hidos în relief, prin pielea galbenă ca de hârtie cerată.

— Seredi…

Bătrâna o privi lung pe Feina Superioară Marlew, timp de câteva clipe. Cele două erau prietene bune. Fuseseră în acelaşi grup de la început. Pe toată perioada antrenamentului fuseseră nedespărţite, apoi, când fuseseră declarate Feine operative, destinele li se despărţiseră timp de două decenii, ca să se unească la bătrâneţe din nou.

— Nu pot să vă spun prea multe… Acest om este… mult prea puternic. Dacă aş fi fost o Feină fără experienţă, acum m-aţi fi condus pe ultimul meu drum.

Alana o privea, nevenindu-i a crede. Bătrâna oftă.

— Dacă el ar fi fost conştient de puterea lui, acum n-aş mai fi aici.

Feina Superioară o privi serioasă.

— Seredi, ai reuşit?

Bătrâna zâmbi trist în faţa acestei întrebări.

— Am reuşit, dar am dat şi greş. Acest om se va vindeca, dar m-a învins. Este cu mult mai puternic decât mine. Acest om, din punct de vedere mintal, este un monstru. Nu voi putea niciodată să vă fac să înţelegeţi ce am trăit acolo. Oricum, este în mod cert un Gramm. Nu ştiu ce înseamnă asta foarte bine, dar… poate distruge orice vietate cu o simplă privire.

Feina Marlew se întinse peste birou şi cele două se priviră în ochi.

— Îl poţi atrage de partea noastră? întrebă Marlew.

Seredi clătină din cap cu tristeţe.

— Nu, nu pot… Această experienţă m-a făcut să văd cât de inutilă sunt, cât de măruntă sunt, spuse ea cu un ton îndurerat, dar şi cu ciudă.

— Ce putem face cu el, atunci?

Alana privea de la una la alta, fără să înţeleagă despre ce vorbesc cele două femei. Urmări câteva clipe discuţia dintre cele două, apoi se ridică brusc.

— Acesta nu este Erik! El nu ar face rău nimănui…

— Stai jos, Alana, veni comanda Feinei Superioare Marlew.

Alana se aşeză pe scaun, tremurând, fără nicio cauză aparentă. Feina Seredi o privi lung, de parcă atunci descoperise că Alana era în cameră.

— Ce putem să facem cu el, Seredi? Sper că eşti conştientă cât de preţios şi, în acelaşi timp, cât de periculos este un astfel de om, spuse Feina Marlew, privind-o pe vechea ei prietenă.

— Este o cale, Marlew, dar unui astfel de om nu-i poţi ascunde nimic. Nu depinde de noi două. O decizie greşită poate fi fatală.

Feina superioară îi făcu semn să continue.

— Erik Faden a stat ascuns în corpul său fizic, pentru că nu a vrut să fie văzut de Feina Alana în starea în care se afla. O iubeşte pe Feina Alana, dar, ca să fie salvat, trebuie să fie iubit cu adevărat de ea, spuse Seredi, întorcându-se spre Alana.

Alana privea îngrijorată spre bătrână, privirea ei oprindu-se undeva, departe, în gol.

— Alana, ştiu că îţi este greu, dar în curând vei avea de făcut o alegere. Sinceră să fiu, nu ştiu care alegere este mai bună. Prima alegere este să conduci Consiliul Feinelor. Această alegere va aduce, dincolo de orice dubiu, o dezvoltare a Hartonului pe toate planurile. Cea de-a doua este să-l salvezi pe Faden. Dacă alegi să-l salvezi pe acest bărbat, trebuie să nu regreţi nicio clipă alegerea aceasta. Trebuie să-l iubeşti, dincolo de orice piedică şi să-l îndrumi. Poţi reuşi sau poţi da greş. În cazul în care reuşeşti, Hartonul va avea de câştigat multe. Oricum, eu ştiu cât de greu este să iubeşti fără condiţii şi, dacă nu reuşeşti, vei fi distrusă. Vei petrece zile lungi în faţa unui geam, întrebându-te dacă alegerea ta a fost bună, dacă nu cumva e vina ta că ai dat greş.

Bătrâna termină fraza cu un hârâit. O privi pe Alana, care nu dădea niciun semn că ar fi înţeles ceva.

— Nu este uşor să iubeşti şi, cu atât mai puţin, să iubeşti un Gramm. Erik Faden nu are niciun fel de trecut, dar are memoria generaţiilor trecute. Toate şcolile şi toată pregătirea, pe care el ştie că le-a făcut, de fapt, nu există. Informaţiile le are, aptitudinile le are, dar nimic mai mult. Niciun coleg de al său nu-l va recunoaşte vreodată, pentru că el nu a avut colegi. Toată viaţa lui este un fals până la prima slujbă, pe care a primit-o în Federaţie. Erik Faden este o fantomă, spuse Seredi,

încheind.

Alana o privi pe bătrână. Îşi simţea capul greu, iar picioarele nu le simţea deloc. Se ridică din scaun şi se sprijini cu mâna de spătar.

— Trebuie să dorm, bolborosi ea.

Cele două femei aprobară şi o urmăriră cum se îndreaptă spre uşă. Alana se simţea ca şi când asistase la acea scenă din rolul unei terţe persoane, nu ca şi când ei i s-ar fi întâmplat.

— Ce putem face pentru Erik? întrebă Alana cu gravitate.

Feina Conducătoare clătină din cap cu neputinţă.

— Casa Lacrimilor, copila mea, doar asta poate fi salvarea lui Erik.

*

Erik stătea pe scaun, în faţa Alanei. Cei doi jucau şah. O învăţase acest joc pentru a pierde timpul, deoarece îi fusese interzisă părăsirea casei în care locuia fără escortă. Acest fapt îl enerva, dar reuşise să-l depăşească. Era conştient că Feina Superioară Marlew impusese această interdicţie, pentru a-l ţine departe de restul oamenilor. Condiţiile erau bune: casa era mare, avea toate dotările şi, în plus, beneficia de un parc frumos, dar fiecare ieşire în parc îl întrista. Când ieşea în parc, întotdeauna vedea gratiile care-l separau de restul lumii. Vorbise în repetate rânduri cu Feina Superioară, pentru a o convinge să îi dea drumul. Nici promisiunea lui de a nu părăsi Hartonul nu o făcu să-şi schimbe ordinul. Acum era prizonier. Cât era ziua de lungă juca şah, se antrena fizic şi psihic. Antrenamentele lui nu coincideau cu cele ale Feinelor. Prima dispoziţie pe care o dăduse Feina Superioară, chiar înainte de a-i spune că nu are voie să părăsească perimetrul proprietăţii, fusese aceea de a interzice Feinelor să continue iniţierea lui în antrenamentul lor. Zilele treceau greu. Acum învăţase să vadă toate mutările adversarului, cu mult înainte ca acesta să le facă, iar jocul de şah tindea să devină o rutină, la sfârşitul căreia el ieşea învingător. Nu era prea sigur ce sistem de securitate instalaseră Feinele la marginea proprietăţii, dar el era un prizonier total. Asta însemna nu numai că nu putea să se plimbe prin oraş, dar, nici măcar când îşi părăsea corpul fizic, nu putea

trece de barele care îngrădeau proprietatea. Pentru el, acest lucru era de neconceput. Nu îşi ascundea deloc nemulţumirea, cu toate că ştia că Alana nu putea face nimic.

— Şah.

Erik interpuse o figură înaintea celui care-i ameninţa regele, fără să privească tabla. Feina Superioară îi spusese clar: va putea părăsi proprietatea şi planeta, doar când sănătatea lui se va restabili. Acest privilegiu era foarte îndepărtat. Nu fusese nevoie să facă apel la un sondaj în mintea Feinei, pentru a afla acest lucru, pentru că aceasta îi spusese imediat, ca o completare. Avea să plece atunci când fizicul şi psihicul lui aveau să fie normale şi, mai mult decât asta, atunci când nu va mai reprezenta un pericol.

— Mmm…

Ridică privirea şi o privi pe Alana. Ea nu se schimbase deloc. Nu ştia de ce, dar femeia îi rămăsese alături şi chiar mai mult. Alana îi povestise discuţia pe care o avusese cu Feina Superioară Seredi. Ea nu era pregătită să-l iubească şi de aceea decisese să îi spună.

— Şah!

Erik mută regele, după care îşi trecu mâna peste bandajul de pe faţă. Acest bandaj îl sâcâia. Nu îi plăcea să aibă faţa acoperită.

— Peste două ore voi pleca, spuse femeia, fără să îl privească.

Erik reveni cu privirea de la tabla de şah şi o ţintui cu o privire arzătoare.

— Cum adică? Unde pleci? întrebă Erik iritat.

Femeia mută o piesă, după care îl privi. Expresia de pe chipul ei era neutră.

— Trebuie să plec. Am primit o misiune.

El îşi fixă privirea pe tabla de şah, neputând-o susţine pe a ei.

— Cu mine cum rămâne, Alana? întrebă el cu un ton deznădăjduit.

Ecoul, pe care îl avu întrebarea, îi sună mult mai disperat în urechi şi brusc îi păru rău că nu-şi ţinuse firea.

Alana nu-l privi.

— Am o responsabilitate, Erik. Trebuie să îmi iau în serios obligaţiile şi să mă achit de ele. Îmi face plăcere să stau cu tine,

dar nu pot să stau aici până vei primi permisiunea să pleci. Chiar dacă primeşti permisiunea să părăseşti Hartonul, crezi că mă vei putea urma oriunde mă vor trimite? Ai o viaţă pe care nu-ţi voi permite s-o strici, doar pentru a mă urma pe mine.

Erik lăsă privirea să-i cadă. Se temuse de mult timp că această clipă avea să vină. Era sigur că Alana îl va lăsa, pentru a-şi urma destinul şi a fi ceea ce este: o Vrăjitoare Asasin. Nu îi plăcea ca ea să plece, dar nici nu considera că îl trăda. Era dureros, dar încercase să se pregătească. Acum înţelegea că nu reuşise să atenueze durerea şi ştia că niciodată nu va reuşi.

Timp de trei luni, cât fusese imobilizat în pat, Alana nu-l părăsise. Acum se putea mişca, iar ea trebuia să plece. Urmări cum femeia se ridică de pe scaun şi îl priveşte. Era prima dată când observa în ochii ei o căldură, care nu avea nimic de a face cu antrenamentul ei sau cu feţele pe care le lua când era nevoie.

— La revedere, Erik.

El se ridică de pe scaun şi îi întinse mâna.

— Sper, Alana. Ai grijă de tine!

Ea îi zâmbi. Un zâmbet trist, pe care se feri să-l afişeze, întorcând uşor capul.

— Şi tu, Erik, spuse, făcând un pas în spate, contemplându-l pentru ultima oară.

Se întoarse şi ieşi din cameră, simţindu-se urmărită de privirea lui.

SFÂRŞIT VOL. I